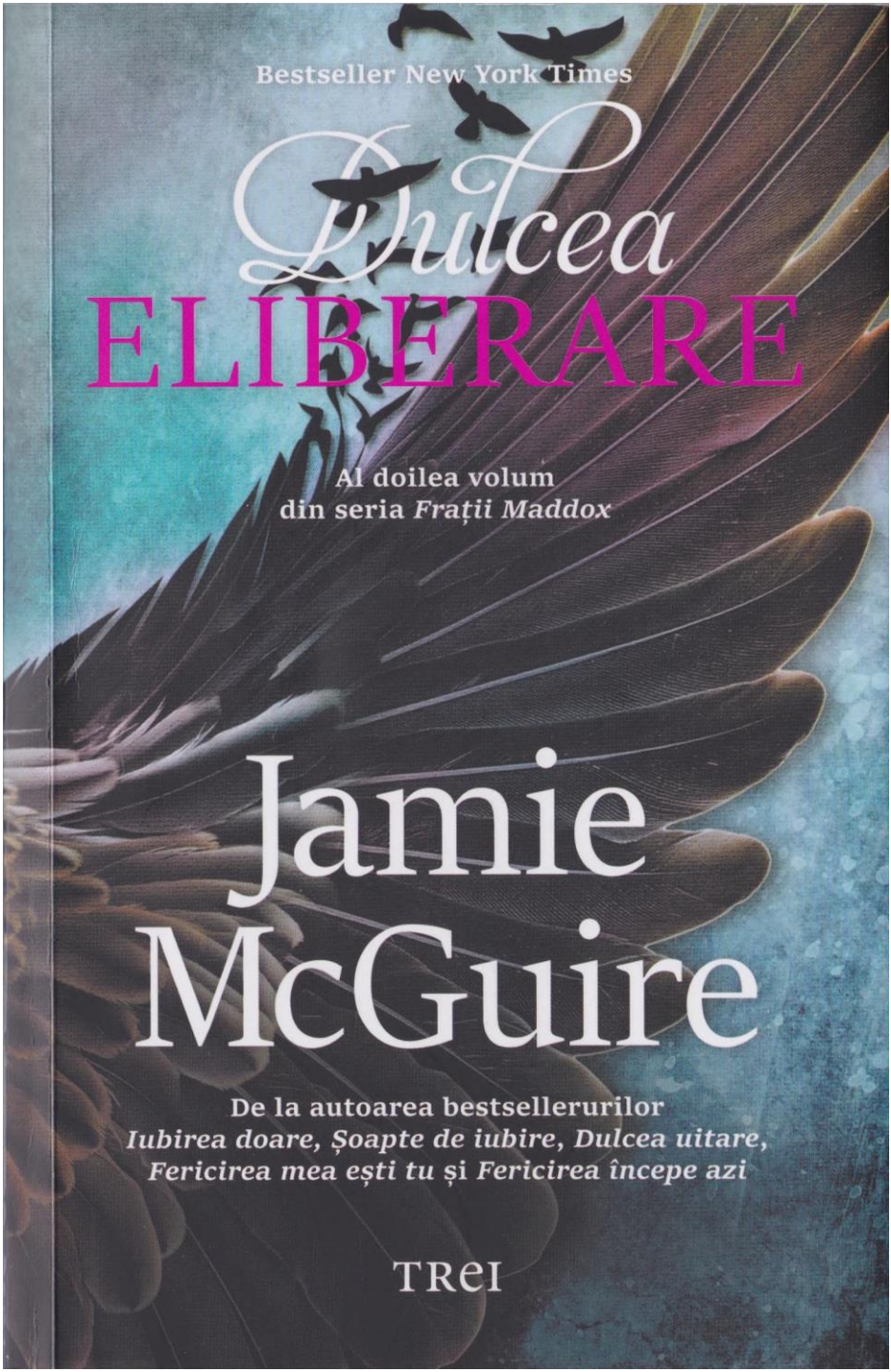
Bestseller New York Times
Dulcea
ELIBERARE
Al doilea volum
din seria Frații Maddox
Jamie
McGuire
De la autoarea bestsellerurilor
Iubirea doare, Șoapte de iubire, Dulcea uitare,
Fericirea mea ești tu și Fericirea începe azi
TREI

„Seria *Frații Maddox* e sexy, plină de surprize și creează dependență – întocmai ca frații Maddox."

KAMI GARCIA,
autoarea seriilor *Beautiful Creatures* și *Dangerous Creatures*

„Amestecul perfect de senzualitate, adrenalină și tandrețe."

MIA SHERIDAN,
autoarea bestsellerului *Archer's Voice*

„Aventura alertă și încărcată de erotism a două suflete pereche rănite. Dacă această aventură e condusă de unul dintre frații Maddox, iar totul se desfășoară în lumea palpitantă a FBI-ului, atunci efectul e irezistibil."

PENELOPE WARD,
autoarea bestsellerului *Stepbrother Dearest*

Dulcea eliberare

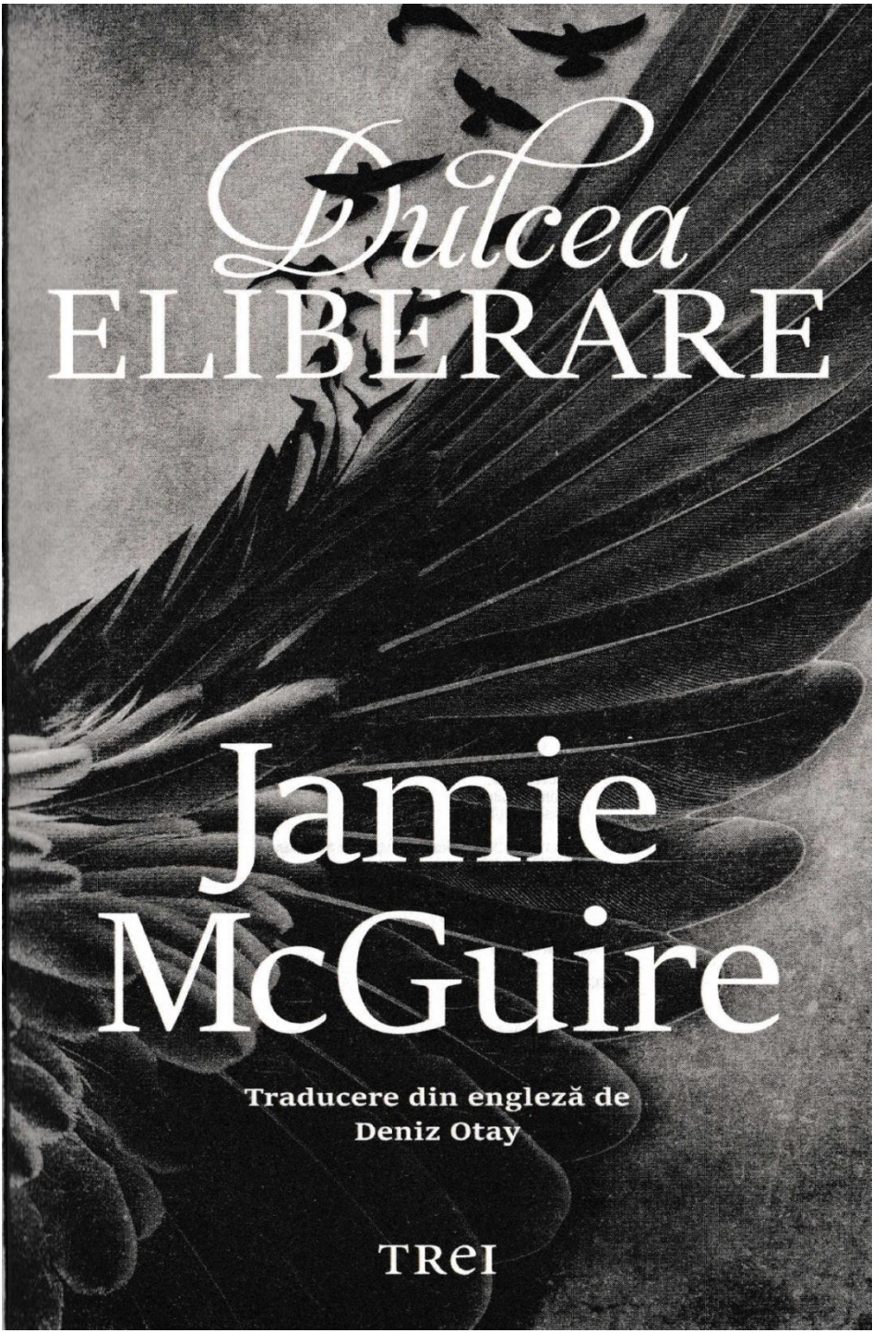
Dulcea
ELIBERARE
Jamie
McGuire
Traducere din engleză de
Deniz Otay
TREI

Editori:
Silviu Dragomir Vasile
Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Carmen Botoşaru

Coperta:
Faber Studio
Design copertă: Sarah Hansen, Okay Creations,
www. okayoeations.com

Director Producţie:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Gabriela Anghel

Corectură:
Irina Muşătoiu
Cristina Niţă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MCGUIRE, JAMIE
Dulcea eliberare / Jamie McGuire: trad. din engleză de
Deniz Otay, – Bucureşti: Editura Trei, 2018
ISBN 978 – 606 – 40 – 0539 – 7
I. Otay, Deniz (trad.)

821.111

Titlul original: Beautiful Redemption
Autor: Jamie McGuire

Copyright © 2015 by Jamie McGuire

Copyright © Editura Trei, 2018
pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: + 4 021300 60 90; Fax: + 4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

Pentru Autumn Hull:
prietenia ta e nepreţuită.

Şi pentru Kelli Spear:
sunt atât de recunoscătoare că te am de partea mea!

Capitolul unu

Singurul lucru real era controlul. Învăţasem încă de la o vârstă fragedă că planificând, calculând şi observând poţi

evita majoritatea lucrurilor neplăcute – riscul inutil, dezamăgirea şi, cel mai important, suferinţa.

Totuşi, nu a fost întotdeauna uşor să plănuiesc să evit dimensiunea neplăcută, un aspect care a devenit vizibil în mod flagrant în lumina difuză din Cutter's Pub.

Reclamele luminoase, cam o duzină, atârnate pe pereţi şi iluminatul slab al becurilor din tavan peste sticlele de lichior din spatele barului erau prea puţin liniştitoare. Orice altceva nu făcea decât să sublinieze cât de departe mă aflam de casă.

Lemnul de hambar reciclat din care erau ridicaţi pereţii şi cel de pin albicios mânjit cu vopsea neagră fuseseră alese special ca să facă spaţiul din Midtown să arate precum o crâşmă, însă era prea curat. Nicio sută de ani de fum de ţigară nu reuşiseră să se impregneze în vopsea. Pereţii nu rosteau şoapte despre Capone sau Dillinger.

Stăteam de două ore pe acelaşi scaun, renunţând să mai despachetez cutiile din noua mea locuinţă. Pe cât posibil, pusesem deoparte obiectele care ar fi putut indica cine sunt. Era mult mai atractivă ideea de a explora noul meu cartier, în special în aerul incredibil de plăcut al serii, cu toate că era ultima zi din februarie. Îmi trăiam proaspăta independenţă, căreia i se adăuga libertatea de a nu avea acasă pe nimeni care să aştepte să-i raportez pe unde umblu.

Perna de pe scaun pe care o ţineam caldă era acoperită cu un înlocuitor de piele portocaliu şi, după ce băusem un procent considerabil din prima mea de relocare pe care Biroul Federal de Investigaţii mi-o depusese cu atâta generozitate în cont în după-amiaza aceea, mă descurcam destul de bine în încercarea de a nu cădea.

Ultimul dintre cele cinci Manhattanuri băute în acea seară mi-a alunecat în gură din paharul elegant, sfârâindu-

mi pe gât. Burbonul şi vermutul dulce aveau gust de singurătate. Care, cel puţin, mă făcea să mă simt ca acasă. Totuşi, *acasă* era la mii de kilometri distanţă şi părea cu atât mai departe cu cât stăteam mai mult pe unul dintre cele douăsprezece scaune fără spătar aliniate de-a lungul barului curbat.

Cu toate acestea, nu mă simţeam pierdută. Eram o fugară. În noua mea locuinţă se aflau teancuri de cutii, cutii pe care le împachetasem cu entuziasm, în timp ce fostul meu logodnic, Jackson, stătea bosumflat într-un colţ al apartamentului micuţ pe care îl împărţeam în Chicago.

Să mergi mai departe – ăsta era secretul ca să avansezi în FBI, iar eu devenisem foarte pricepută la asta, într-un timp record. Când i-am spus lui Jackson prima dată că urma să fiu transferată la San Diego, a fost complet nederanjat de situaţie. Până şi la aeroport, chiar înainte să plec, mi-a promis că puteam face relaţia să funcţioneze. Jackson nu ştia să meargă mai departe. Mă ameninţase că avea să mă iubească pentru totdeauna.

Am clătinat paharul de cocteil din faţa mea, zâmbind în expectativă. Barmanul m-a ajutat să îl aşez pe tejgheaua din lemn, cu zgomot, după care mi-a mai turnat unul. Coaja de portocală şi cireaşa dansau lent undeva între suprafaţă şi fundul paharului – la fel ca mine.

— Ăsta e ultimul pentru tine, dragă, a spus, ştergând tejgheaua barului la stânga şi la dreapta mea.

— Nu te mai speti atâta muncind. Nu dau bacşiş chiar atât de mare.

— Agenţii federali niciodată nu dau, a spus el fără a părea să mă judece.

— E chiar atât de evident? l-am întrebat.

— Mulţi dintre voi locuiesc în zonă. Cu toţii vorbiţi la fel

şi vă îmbătaţi mangă în prima noapte pe care o petreceţi departe de casă. Nu-ţi face griji. Nu scrie FBI pe faţa ta.

— Slavă Domnului că nu, am răspuns, ţinând paharul în mână.

Nu vorbeam serios. Iubeam FBI-ul şi tot ce ţinea de el. Îl iubeam chiar şi pe Jackson care, la rândul său, era tot agent.

— De unde te-ai transferat? m-a întrebat.

Tricoul său cu anchior negru şi strâmt, unghiile fără cuticule şi freza aranjată la perfecţie cu gel îi trădau zâmbetul seducător.

— Chicago, i-am răspuns.

Şi-a ţuguiat buzele ca un peşte, iar ochii i s-au mărit.

— Ar trebui să sărbătoreşti.

— Presupun că nu ar trebui să fiu supărată decât dacă n-aş mai avea niciun loc în care să fug.

Am luat o înghiţitură şi mi-am lins de pe buze fierbinţeala de burbon afumat.

— Oh. Fugi de fostul?

— În branşa mea, niciodată nu reuşeşti să fugi cu adevărat.

— Oh, drace. E şi el agent? Nu te uşura tot acolo unde mănânci, scumpo.

Mi-am plimbat degetul pe marginea paharului.

— Nu te prea antrenează nimeni pentru asta.

— Ştiu. Se întâmplă adesea. Mereu văd asta, a spus el, scuturând din cap, în timp ce spăla ceva într-o chiuvetă plină de spumă din spatele barului. Locuieşti în apropiere?

L-am privit fix, fiind circumspectă când cineva putea detecta un agent şi-i punea prea multe întrebări.

— Ai să vii des pe aici? a adăugat el, clarificând scopul primei întrebări.

Dându-mi seama încotro se îndrepta cu investigaţia

asta, am dat din cap.

— Probabil.

— Nu-ţi bate capul cu bacşişul. E costisitor să te muţi şi la fel e şi să bei ca să uiţi ce ai lăsat în urmă. Te poţi revanşa mai încolo.

Vorbele lui m-au făcut să zâmbesc într-un fel în care nu o mai făcusem de luni bune, chiar dacă, probabil, asta observam doar eu.

— Cum te cheamă? l-am întrebat.

— Anthony.

— Îţi spune cineva Tony?

— Nu şi dacă vrea să stea să bea aici.

— Am înţeles.

Anthony s-a îndreptat spre cealaltă clientă din bar, în noaptea asta târzie de luni – sau în dimineaţa asta de marţi, după alţii. O femeie îndesată, de vârsta a doua, care avea ochii roşii şi umflaţi, şi purta o rochie neagră. Când s-a îndreptat spre ea, uşa s-a deschis larg, iar un bărbat cam de vârsta mea a dat buzna înăuntru, aşezându-se la două scaune distanţă de mine. Şi-a slăbit nodul cravatei descheindu-şi nasturele de sus al cămăşii Oxford albe, călcate perfect. Mi-a aruncat o privire şi, în acea fracţiune de secundă, ochii lui verzi-căprui au surprins tot ce voia să ştie despre mine. Apoi şi-a întors privirea.

Mi-a vibrat celularul în buzunarul jachetei şi l-am scos să verific. Era încă un mesaj de la Jackson. În dreptul numelui apărea înghesuită între două paranteze cifra şase, indicând numărul de mesaje pe care mi le trimisese. Cifra aceea prinsă între paranteze mi-a amintit de ultima oară când m-a atins – într-o îmbrăţişare din care a trebuit să scap cu forţa.

Mă aflam la trei mii patru sute şaizeci de kilometri de

Jackson, iar el încă avea puterea de a mă face să mă simt vinovată – însă nu suficient de vinovată.

Am blocat telefonul, stingându-i ecranul, fără a răspunde la mesajul de la Jackson. Apoi am ridicat degetul către barman, în timp ce dădeam pe gât ultima înghiţitură din cea de-a şasea băutură.

Găsisem Cutter's Pub chiar după colţul străzii pe care era noua mea locuinţă din Midtown, o zonă din San Diego înghesuită între aeroportul internaţional şi grădina zoologică. Colegii mei din Chicago purtau geci FBI standard peste vestele antiglonţ, în timp ce eu mă bucuram de temperaturile mai ridicate decât de obicei din San Diego într-un maiou fără mâneci, o jachetă şi jeanşi mulaţi. Mă simţeam cam gătită şi un pic cam transpirată. Corect, asta putea fi de la cantitatea considerabilă de băutură din corpul meu.

— Eşti prea micuţă ca să stai într-un loc ca ăsta, a spus bărbatul care se aşezase la două scaune distanţă.

— Ce fel de loc? a întrebat Anthony, arcuind o sprânceană, în timp ce strângea în pumn un pahar.

Bărbatul l-a ignorat.

— Nu sunt micuţă, am spus înainte să iau o gură din băutură. Sunt minionă.

— Nu-i acelaşi lucru?

— Să ştii că am şi un pistol Taser cu şocuri electrice în poşetă şi am şi un croşeu de stânga formidabil, aşa că nu întinde coarda dacă nu vrei să se rupă.

— Eşti tare la kung fu.

Nu am fost atentă la el, ca să nu-i ofer satisfacţie. Am privit drept înainte.

— Asta a vrut să fie cumva o remarcă rasistă?

— Cu siguranţă că nu. Doar că-mi pari puţin cam

violentă.

— Nu sunt *violentă,* i-am răspuns, chiar dacă era de preferat să nu par o ţintă uşoară, anostă.

— Oh, serios?

Nu mă întreba. Mă întărâta.

— Chiar recent am auzit că liderelor asiatice care militează pentru pace li s-au conferit titluri de onoare. Presupun că tu nu te numeri printre ele.

— Sunt şi irlandeză, am mormăit.

A chicotit. Era ceva în vocea lui… ceva mai mult decât încredere în sine. Îmi venea să mă întorc şi să-l privesc în faţă, însă am rămas cu ochii aţintiţi la raftul de băuturi din celălalt capăt al barului.

După ce şi-a dat seama că nu avea să primească vreun răspuns mai bun, bărbatul s-a mutat pe scaunul gol de lângă mine. Am oftat.

— Ce bei? m-a întrebat.

Mi-am dat ochii peste cap şi am decis să mă uit într-un final la el. Era frumos ca vremea din California de Sud şi nu putea să arate mai diferit decât Jackson. Chiar şi atunci când stătea jos, îţi puteai da seama că era înalt – avea cel puţin un metru nouăzeci. Ochii săi de culoarea perelor străluceau în contrast cu pielea bronzată. Cu toate că putea părea mai intimidant decât un bărbat obişnuit, nu l-am simţit ca fiind periculos – cel puţin, nu pentru mine –, chiar dacă era de două ori cât mine.

— Ce-mi cumpăr eu, i-am răspuns, fără a încerca să-mi ascund zâmbetul seducător.

Era acceptabil să las garda jos vreo oră, pentru un străin chipeş, mai ales după cel de-al şaselea pahar. Am fi flirtat, eu aş fi uitat de orice urmă de vină şi aş fi plecat acasă. Poate că aş fi primit şi o băutură gratis. Era un plan decent.

Mi-a zâmbit înapoi.

— Anthony, a spus, ţinând un deget în sus.

— Ca de obicei? l-a întrebat Anthony de la capătul barului.

Bărbatul a aprobat din cap. Era de-al casei. Probabil că locuia sau lucra în apropiere.

M-am încruntat când Anthony mi-a luat paharul, în loc să-l umple din nou.

A ridicat din umeri şi m-a privit fără vreo remuşcare.

— Ţi-am spus că e ultimul pentru tine.

Din vreo şase înghiţituri, străinul dăduse pe gât suficient de multă bere ieftină încât să fie măcar aproape de nivelul meu de beţie. Mă bucuram. Nu trebuia să mă prefac că sunt trează, iar băutura pe care şi-o alesese îmi dădea de înţeles că nu era pretenţios şi nici nu încerca să mă impresioneze. Sau poate că doar era falit.

— Ai spus că nu pot să-ţi cumpăr ceva de băut fiindcă ţi-a pus Anthony o limită sau pentru că nu vrei să mă laşi? a întrebat.

— Pentru că-mi pot cumpăra singură de băut, i-am răspuns împleticit.

— Locuieşti prin preajmă? a întrebat.

I-am aruncat o privire.

— Abilităţile tale conversaţionale precare mă dezamăgesc cu fiecare secundă.

A râs în hohote, cu capul pe spate.

— Dumnezeule, femeie. De unde eşti? Nu eşti de-aici.

— Chicago. Tocmai ce-am ajuns. Încă am teancuri de cutii în sufragerie.

— Ştiu cum e, a spus, dând din cap că înţelege şi ridicând berea în semn de respect. Eu m-am mutat de două ori dintr-un capăt în altul al ţării în ultimii trei ani.

— Unde?

— Aici. Apoi, la DC. După care, înapoi.

— Eşti cumva politician sau lobbyist? l-am întrebat rânjind batjocoritor.

— Niciuna, nici alta, a răspuns, cu o expresie dezgustată.

A luat o înghiţitură de bere.

— Cum te cheamă? a întrebat.

— Nu sunt interesată.

— Ăsta e un nume groaznic.

M-am strâmbat.

El a continuat:

— Asta explică mutarea. Fugi de un tip.

M-am uitat urât la el. Era chipeş, dar şi arogant – chiar dacă avea dreptate.

— Şi nu mă aflu în căutarea altuia. Nici pentru o aventură de o noapte, nici pentru sex de răzbunare, nimic. Aşadar, nu-ţi irosi timpul şi banii. Sunt sigură că poţi găsi o fată drăguţă de pe Coasta de Vest care ar fi mai mult decât încântată să accepte o băutură din partea ta.

— Şi unde mai e distracţia? a întrebat el, aplecându-se uşor spre mine.

Dumnezeule, şi dacă aş fi fost trează, m-aş fi îmbătat doar privindu-l.

M-am uitat la buzele lui atingând gura sticlei de bere şi am simţit un spasm între coapse. Minţeam, iar el ştia.

— Te-am enervat cumva? a întrebat el cu cel mai seducător zâmbet pe care-l văzusem vreodată.

Proaspăt bărbierit, cu un păr şaten-deschis de doar câţiva centimetri, bărbatul acela şi zâmbetul său cuceriseră tipe mult mai intimidante ca mine.

— Încerci cumva să mă enervezi? l-am întrebat.

— Poate. Felul în care îţi ţii gura când eşti nervoasă e… al dracului de minunat. Aş putea să stau să te enervez toată noaptea doar ca să mă pot holba la buzele tale.

Am înghiţit în sec.

Micul meu joc se terminase. Câştigase, şi o ştia.

— Vrei să plecăm de-aici? a întrebat.

I-am făcut semn lui Anthony, dar străinul a scuturat din cap şi a pus o bancnotă mare pe tejghea. Băutură moca – cel puţin partea asta a planului meu funcţionase. Bărbatul s-a îndreptat către uşă, făcându-mi semn s-o iau înainte.

— Pun pariu pe bacşişul de pe toată săptămâna că nu va merge până la capăt, a spus Anthony suficient de tare încât să-l audă străinul.

— Dă-l dracului, am spus, ieşind în grabă pe uşă.

Am trecut pe lângă noul meu prieten şi am păşit pe trotuar, lăsând uşa să se închidă în urma noastră. M-a luat de mână, jucăuş, dar ferm, şi m-a tras mai aproape de el.

— Anthony pare să creadă că o să dai înapoi, am spus, uitându-mă în sus la el.

Era mult mai înalt decât mine. Să stau atât de aproape de el era ca şi cum aş fi stat în primul rând la cinema. A trebuit să ridic bărbia şi să mă aplec puţin pe spate ca să-l pot privi în ochi.

M-am apropiat de el, provocându-l să mă sărute.

A ezitat, cercetându-mi chipul, iar ochii i s-au îmblânzit.

— Ceva îmi spune că, de data asta, n-am s-o fac.

S-a aplecat şi, ceea ce a început aproape ca un sărut delicat, experimental, s-a transformat într-unul pasional şi romantic. Buzele lui se mişcau la unison cu ale mele, ca şi cum le-ar fi cunoscut dinainte, ca şi cum le-ar fi fost dor de savoarea lor. Diferit de orice altceva experimentasem înainte, m-a trecut un fior electric, eliberându-mă de toţi

nervii. Mai făcuserăm asta de atâtea ori – într-o fantezie sau într-un vis. Era cel mai bun gen de déjà vu.

După ce s-a retras, pentru mai puţin de o secundă a rămas cu ochii închişi, ca şi cum ar fi savurat momentul. Când a privit în jos către mine, a scuturat din cap.

— Cu siguranţă n-am să dau înapoi.

Am dat colţul, am traversat repede strada şi am urcat pe veranda clădirii în care stăteam. Mi-am căutat cheile în geantă, am intrat amândoi şi am aşteptat liftul. Degetele lui le-au atins pe ale mele şi, odată ce s-au împreunat, m-a tras spre el. Liftul s-a deschis şi am intrat, împleticindu-ne.

M-a apucat strâns de şolduri şi m-a tras spre el, în timp ce eu căutam un anume nasture. M-a sărutat pe gât cu buzele lui catifelate, iar atunci mi s-au declanşat toţi nervii din corp, dansându-mi pe sub piele. Săruturile pe care mi le presăra de-a lungul bărbiei, de la ureche până la claviculă, ştiau ce fac şi erau experimentate. Mâinile sale mă implorau să fiu şi mai aproape de el, cu fiecare atingere, ca şi cum m-ar fi aşteptat toată viaţa. Chiar dacă şi eu aveam acelaşi sentiment iraţional, ştiam că totul făcea parte din atracţie, din vicleşug, însă felul vizibil în care se stăpânea să nu mă pipăie pe sub haine a făcut ca mici valuri de şoc să mi se rostogolească prin corp.

Când am ajuns la etajul al cincilea, îmi trăsese părul pe o parte şi îmi dezgolise un umăr, în timp ce-şi plimba buzele peste pielea mea.

— Eşti atât de fină, a şoptit.

În mod ironic, vorbele lui mi-au făcut pielea de găină.

Cheile îmi zornăiau, în timp ce orbecăiam după încuietoare. Bărbatul a răsucit mânerul uşii şi aproape că am căzut amândoi înăuntru. S-a îndepărtat de mine, închizând uşa cu spatele, şi m-a tras de mâini către el. Mirosea a bere şi

a parfum cu şofran şi esenţă de lemn, însă gura lui încă avea gust de pastă de dinţi cu mentă. Când gurile ni s-au întâlnit din nou, i-am lăsat limba să-mi alunece înăuntru, în timp ce-mi împreunam degetele după gâtul său.

Mi-a dat jos jacheta de pe umeri şi a lăsat-o să cadă pe podea. Apoi şi-a slăbit nodul cravatei şi şi-a scos-o peste cap. În timp ce se descheia la cămaşă, mi-am scos maioul peste cap. Sânii mei au rămas descoperiţi doar o clipă, înainte ca părul negru să cadă peste ei, acoperindu-i.

Străinul îşi dăduse cămaşa jos, iar bustul său era o combinaţie de genetică impresionantă şi ani de lucrat intens muşchii, sculptaţi perfect. Mi-am aruncat pantofii din picioare, iar el a făcut acelaşi lucru cu încălţările sale. I-am trecut degetele peste fiecare muşchi proeminent şi peste liniile de pe abdomen. O mână o ţineam pe nasturele de la pantalonii săi, iar cu cealaltă îl ţineam de întăritura groasă de dedesubt.

Mamă! Ce. Sculă. Imensă.

Sunetul ascuţit al fermoarului său a făcut căldura dintre picioare să-mi zvâcnească, practic, implorând să fie mângâiată. L-am cuprins strâns cu degetele de umeri, în timp ce săruturile lui au coborât de la gât, la umeri şi apoi, către pieptul meu. În timpul acela, mi-a dat uşor jeanşii jos.

Câteva secunde, s-a oprit şi a rămas în picioare, apreciind, pentru un moment, faptul că stăteam complet goală în faţa lui. De asemenea, a părut puţin surprins.

— Nu porţi chiloţi?

Am ridicat din umeri.

— Niciodată.

— Niciodată? a întrebat, implorându-mă din privire să spun că nu.

Adoram felul în care mă privea – un pic uimit, un pic

amuzat, dar şi copleşit de excitaţie. Prietenele mele din Chicago ridicau mereu în slăvi aventurile de o noapte, fără obligaţii. Asta părea tipul ideal cu care să încerc aşa ceva.

Am ridicat din sprânceană, savurând cât de sexy mă făcea să mă simt omul ăsta, care îmi era în totalitate străin.

— Nu am nici măcar o pereche.

M-a ridicat în braţe, iar eu mi-am încolăcit picioarele în jurul său. Singura bucată de pânză care ne mai despărţea erau boxerii lui gri.

M-a sărutat în timp ce mă ducea spre canapea, iar apoi m-a întins cu grijă pe perne.

— Stai comod? a întrebat, aproape înghiţindu-şi cuvintele.

Am dat din cap că da, mi-a dat un sărut şi s-a dus repede să ia un pacheţel pătrat din portofel. Când s-a întors, l-a deschis cu dinţii. M-am bucurat că avea el. Chiar dacă m-aş fi gândit să-mi iau eu prezervative, nu aş fi putut anticipa sau spera să pot cumpăra unele de mărimea lui.

Şi-a rulat iute latexul subţire peste penis şi mi-a atins cu vârful pielea rozalie şi delicată dintre picioare. S-a aplecat să-mi şoptească ceva la ureche, dar nu a reuşit decât să respire tremurând.

L-am cuprins de spatele ferm şi mi-am apăsat degetele pe pielea lui, ghidându-l, în timp ce aluneca în mine. A fost rândul meu să scot un oftat.

El a gemut, apăsându-şi din nou gura peste a mea.

După zece minute de asemenea manevre pe canapea, străinul s-a uitat la mine cu o privire frustrată şi cu un zâmbet spăsit.

— Unde e dormitorul?

Am arătat spre hol.

— A doua uşă pe dreapta.

M-a ridicat, ţinându-mă de coapse, iar eu mi-am strâns picioarele în jurul mijlocului său. A păşit pe hol desculţ, trecând pe lângă cutii, pungi de plastic şi teancuri de farfurii şi lenjerii de pat. Nu pricepeam cum de putea să nu se împiedice pe lumina aceea obscură dintr-un apartament necunoscut, ţinându-şi gura peste a mea.

În timp ce mergea, fiind în continuare înăuntrul meu, nu m-am putut abţine să nu strig singurul nume pe care-l puteam striga:

— Sfinte Iisuse!

A zâmbit cu gura în continuare lipită de a mea şi a deschis uşa, aşezându-mă apoi pe saltea.

Nu şi-a dezlipit ochii de ai mei în timp ce s-a aşezat peste mine. Genunchii îi erau puţin mai depărtaţi decât şi-i ţinuse cât timp am stat pe canapea, permiţându-i să intre mai adânc şi să-şi mişte coapsele în aşa fel, încât să mă atingă într-un loc care-mi făcea genunchii să tremure cu fiecare lovitură. Gura îi era din nou peste a mea, ca şi cum aşteptarea l-ar fi ucis. Dacă nu l-aş fi cunoscut cu doar jumătate de oră în urmă, aş fi confundat cu dragostea felul în care mă atingea, mă săruta, se mişca peste mine.

Şi-a atins obrazul de al meu şi şi-a ţinut respiraţia, concentrându-se, străduindu-se pentru final. În acelaşi timp, încerca să prelungească această călătorie imprudentă şi iresponsabilă, dar minunată, în care ne aflam. S-a împins cu o mână în saltea şi cu cealaltă mi-a ridicat genunchiul peste umărul lui.

Ţineam plapuma cu pumnii încleştaţi în timp ce el se împingea în mine iar şi iar. Jackson nu o avea mică deloc, însă, fără îndoială, străinul acesta îmi umplea fiecare centimetru. De fiecare dată când se îngropa în mine, simţeam un fior de durere fantastică prin tot corpul şi, de

fiecare dată când se retrăgea, aproape mă speriam, sperând că nu se terminase.

Cu mâinile şi picioarele încolăcite în jurul lui, am strigat pentru a nu ştiu câta oară de când urcase scările cu mine. Limba îi era atât de puternică şi fermă în gura mea, încât ştiam că mai făcuse asta de multe, foarte multe ori înainte. Asta făcea totul mai uşor. Nu-i păsa destul încât să înceapă să mă judece mai târziu, aşa că nici eu n-aveam s-o fac. Odată ce am văzut ce trup se afla pe sub cămaşa aceea Oxford închisă la toţi nasturii, nu prea mă putea învinui nici dacă aş fi fost trează.

S-a mai împins o dată în mine, iar transpiraţia i s-a amestecat cu a mea, făcând ca pielea noastră să pară că s-ar fi topit una în cealaltă. Aproape că mi-am dat ochii peste cap din pricina acelei combinaţii devastatoare de durere şi plăcere care mi se dezlănţuia în corp, cu fiecare mişcare.

Şi-a întors gura spre a mea şi m-am pierdut în gânduri despre cât de pasionale, şi totuşi moi, îi erau buzele. Fiecare mişcare a limbii îi era calculată, exersată şi părea că toate acestea aveau ca scop plăcerea mea. Jackson nu săruta deosebit de bine şi, chiar dacă abia îl cunoscusem pe bărbatul de deasupra mea, aveam să duc dorul săruturilor lui interminabile, odată ce avea să iasă pe uşa apartamentului meu, la primele ore ale dimineţii – dacă ar fi aşteptat măcar până atunci.

În timp ce mi-o trăgea într-un mod extraordinar şi necruţător, m-a apucat strâns de coapsă, depărtându-mi şi mai mult picioarele, după care şi-a lăsat cealaltă mână să-mi alunece între picioare, frecându-mi în cerculeţe pielea rozalie şi sensibilă cu degetul său mare.

Câteva secunde mai târziu, strigam cât puteam de tare, ridicându-mi şoldurile în căutarea şoldurilor lui şi

strângându-l de talie cu genunchii, care-mi tremurau. S-a aplecat şi mi-a acoperit gura cu a sa, în timp ce gemeam. I-am putut simţi buzele căpătând forma unui zâmbet.

După câteva mişcări lente şi săruturi delicate, şi-a pierdut controlul. Muşchii i s-au încordat în timp ce se împingea în mine, de fiecare dată cu şi mai multă putere. Din moment ce îmi oferise un orgasm, într-un mod impresionant, s-a concentrat doar la el în timp ce se împingea mai tare şi mai neîndurător în mine.

Şi-a înăbuşit gemetele în gura mea, apoi şi-a pus obrazul peste al meu, în timp ce ajungea la orgasm. Treptat, a rămas nemişcat deasupra mea. Şi-a tras sufletul o clipă, după care s-a întors să mă sărute pe obraz, lăsându-şi buzele lipite de mine o vreme.

Întâlnirea noastră trecuse de la o aventură spontană la ceva îngrozitor de ciudat în mai puţin de un minut.

Tăcerea şi nemişcarea din cameră făceau ca alcoolul să dispară, iar realitatea celor petrecute se răsfrângea asupra mea. În loc de sexy şi dorită, ajunsesem să mă simt jenant de înfocată, o partidă uşoară.

Străinul s-a aplecat să mă sărute pe buze, însă eu mi-am aplecat bărbia, trăgându-mă înapoi, ceea ce a părut ridicol, din moment ce încă era în mine.

— Eu… am început, trebuie să merg devreme la lucru.

M-a sărutat oricum, ignorându-mi expresia jenată. Limba lui s-a împletit cu a mea, mângâind-o, memorând-o. A expirat greoi pe nas, deloc grăbit, după care s-a retras, zâmbind.

La naiba, avea să-mi fie dor de gura lui şi, deodată, m-am simţit de-a dreptul penibilă pentru asta. Nu eram sigură că aş fi putut găsi vreodată pe altcineva care să mă sărute în felul acela.

— Şi eu. Apropo, pe mine… mă cheamă Thomas, a spus cu blândeţe.

S-a rostogolit, relaxându-se lângă mine, cu capul sprijinit în mână. În loc să se îmbrace, părea gata pentru conversaţie.

Independenţa mea se ducea pe apa sâmbetei cu fiecare secundă în care străinul începea să însemne mai mult. Gândurile că îi raportam fiecare mişcare a mea lui Jackson mi s-au derulat în minte precum canalele televizorului. Nu mă transferasem la mii de kilometri distanţă ca să fiu înlănţuită într-o altă relaţie.

Mi-am ţuguiat buzele.

— Eu…

Fă-o! Fă-o sau o să-ţi dai palme mai târziu!

— … nu sunt disponibilă pentru o relaţie.

Thomas a dat din cap, s-a ridicat şi a mers în sufragerie să se îmbrace în linişte. A rămas apoi în uşa dormitorului, cu încălţările într-o mână şi cheile în cealaltă. Am încercat să nu mă holbez, dar am făcut-o, ca să-i pot studia fiecare centimetru în parte, să mi-l amintesc şi să am fantezii cu el pentru tot restul vieţii.

A privit în jos, apoi a chicotit, cu o expresie care nici acum nu mă judeca.

— Îţi mulţumesc pentru finalul extraordinar şi neaşteptat al unei zile de luni de căcat.

A dat să se întoarcă.

Am tras pătura în jurul meu şi m-am ridicat.

— Nu e vorba de tine. Tu ai fost extraordinar.

S-a întors către mine, iar pe chipul aflat în umbră i-a apărut un rânjet.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Nu plec de aici îndoindu-mă de mine însumi. M-ai avertizat în mod cinstit. Nu mă

aşteptam la nimic mai mult.

— Dacă aştepţi o secundă, te conduc.

— Cunosc drumul înapoi. În clădirea asta locuiesc. Sunt sigur că ne vom mai întâlni.

Mi-a pierit culoarea din obraji.

— Locuieşti în clădirea *asta*?

A privit spre tavan.

— Chiar deasupra ta.

Am arătat în sus.

— La etajul de mai sus, vrei să spui?

— Da, a spus el cu un zâmbet timid, apartamentul meu e chiar deasupra ta. Dar sunt foarte rar pe acasă.

Am înghiţit în sec, îngrozită. *Cam atât a fost cu aventurile de-o noapte fără obligaţii.* Am început să-mi rod unghia de la degetul mare, încercând să mă gândesc ce să-i zic în continuare.

— Bine… ei bine, atunci noapte bună?

Thomas mi-a aruncat un zâmbet seducător, arogant.

— Noapte bună.

Capitolul doi

Să-mi înec în băutură vinovăţia faţă de Jackson chiar în noaptea de dinaintea primei zile de lucru în biroul FBI din San Diego s-a dovedit a nu fi cea mai înţeleaptă decizie.

M-am prezentat la secţie doar cu vesta din dotare şi, după legitimare, am primit un pistol cu gloanţe, documentele de lucru şi un telefon mobil. Repartizată la Detaşamentul 5, am ocupat singurul birou gol din încăpere. Acesta fusese eliberat de ultimul agent, care nu reuşise să-i facă faţă fiorosului agent special şef adjunct aflat la conducerea biroului din San Diego, cunoscut pe scurt ca

şeful adjunct. Se dusese vorba despre el tocmai până în Chicago, dar era nevoie de mai mult decât un şef adjunct în toane proaste care să mă facă să renunţ la şansa de a fi avansată.

Doar câteva porţiuni din suprafaţa biroului nu erau acoperite de praf, cel mai probabil acolo unde fuseseră aşezate calculatorul şi lucrurile personale ale agentului sau agentei de dinaintea mea. Mi-am aşezat husa căştilor lângă laptop şi, în absenţa unor poze înrămate sau a oricăror mărunţişuri decorative, biroul meu arăta jalnic în comparaţie cu celelalte din încăpere.

— Arată jalnic, a spus o voce de femeie, făcându-mă să mă întreb dacă nu cumva gândisem cu voce tare.

O femeie, tânără dar uşor intimidantă, stătea sprijinită cu braţele încrucişate de marginea peretelui despărţitor care separa biroul meu de holul principal, pe care puteai străbate încăperea dintr-un capăt în altul. Părul ei lucios, altminteri de un şaten banal, era strâns într-un coc la baza gâtului.

— Nu pot să te contrazic, i-am răspuns, în timp ce ştergeam cu un prosop de hârtie praful de pe birou.

Îmi pusesem deja vesta de lucru în dulap. Era singurul lucru pe care-l adusesem cu mine de la biroul din Chicago. Mă mutasem în San Diego pentru a o lua de la capăt, aşa că nu vedeam de ce mi-aş fi afişat aici vechea viaţă.

— Nu mă refer la praf, a spus ea, privindu-mă cu ochii ei verzi, cu pleoape lăsate.

Obrajii îi erau cam dolofani, dar asta nu făcea decât să-i dea de gol vârsta fragedă. În rest, era cât se poate de slabă şi tonifiată.

— Ştiu.

— Sunt Val Taber. Nu care cumva să-mi spui agent Taber dacă vrei să fim prietene.

— În cazul ăsta, pot să-ţi spun Val?

S-a strâmbat la mine.

— Cum altfel ai vrea să-mi spui?

— Agent Taber, a spus un bărbat înalt şi zvelt în timp ce a trecut pe lângă noi.

A zâmbit cu superioritate, ca şi cum ar fi ştiut deja ce avea să urmeze.

— Scuteşte-mă, i-a spus ea, smulgându-i un dosar din mână.

A aruncat un ochi pe el, după care şi-a întors privirea către mine.

— Tu eşti analistul de informaţii? Lisa Lindy?

— Liis, i-am răspuns pe un ton amabil.

Nu am reuşit niciodată să mă obişnuiesc să-i corectez pe oameni.

— Liis, am subliniat.

— Liis. Scuze. Am auzit că ai fost avansată, a spus sarcastic. Nu cred o iotă, dar nu-i treaba mea.

Avea dreptate. Ca femeie şi agent federal specializat în limbi străine, transferul meu nu fusese primit cu surle şi trâmbiţe, în niciun caz. Însă fusesem instruită ca nu cumva să menţionez ce specializare aveam, fără aprobarea supervizorului meu.

Am aruncat o privire către biroul acestuia. Era chiar mai gol decât al meu. Să obţin orice fel de aprobare de la un birou gol avea să fie extrem de dificil.

— Ai dreptate, am răspuns, fără nicio intenţie de a intra în detalii.

Avusesem un noroc chior ca Echipa a cincea să aibă nevoie de un lingvist exact în clipa în care mă hotărâsem să plec din Chicago. Discreţia maximă cerută însemna probabil că exista o problemă în interiorul biroului general, dar prea

multe presupoziţii nu m-ar fi ajutat să obţin transferul. Aşa că am completat hârtiile şi mi-am făcut bagajele.

— Excelent, a spus ea şi mi-a înmânat dosarul. Ai de transcris interceptările telefonice. Maddox vrea şi un Descriptor de Fişier 3.2. Primul e-mail din Inbox ar trebui să fie mesajul de bun venit, iar următorul, un fişier audio de la Maddox. Ţi-am luat-o înainte şi ţi-am adus copii după Descriptor de Fişier 3.2 şi un CD până te obişnuieşti cu sistemul nostru. Vrea să te apuci de lucru imediat.

— Mersi.

Supravegherile telefonice, cunoscute în lumea Hollywoodului şi de publicul larg ca înregistrarea convorbirilor, fuseseră una dintre preocupările mele principale pe postul de la FBI. După înregistrarea convorbirilor, trebuia să le ascult, să le traduc şi să scriu un raport despre acestea – raport cunoscut şi sub numele de faimosul DF-3.2. Dar, de obicei, înregistrările primite erau în italiană, spaniolă sau în limba mea maternă, japoneză. Când acestea erau în engleză, le transcria Biroul de Ştiinţe şi Tehnologii – secretariatul secţiei.

Ceva îmi spunea că lui Val i s-a părut putred că treaba unui analist în servicii de securitate era să se ocupe de supravegherile telefonice, fiindcă ochii îi sclipeau de curiozitate – sau poate de suspiciune. Dar nu a pus întrebări, şi nici eu nu am zis nimic. Din câte ştiam, Maddox era singurul dintre agenţi care cunoştea motivul real pentru care mă aflam în San Diego.

— Mă apuc de asta, i-am spus.

Mi-a făcut cu ochiul şi a zâmbit.

— Vrei să-ţi arăt împrejurimile mai târziu? E vreun loc pe care nu ai apucat să-l vezi în turul de iniţiere?

M-am gândit o jumătate de secundă.

— Sala de fitness?

— Cu aceea sunt familiarizată. Merg la sală după program – chiar înainte de a merge la bar, a spus ea.

— Agent Taber, a zis o femeie cu coc, trecând pe lângă noi.

— Scuteşte-mă! a răspuns Val.

Am ridicat o sprânceană.

Val a ridicat din umeri.

— Probabil că le place la nebunie să audă asta, altfel nu ar vorbi cu mine.

Un zâmbet mi-a apărut pe faţă în timp ce încercam să-mi suprim un hohot de râs. Era reconfortant să o am în preajmă pe Val Taber.

— Dimineaţa avem întâi şedinţa secţiei.

A căzut pe gânduri pentru o clipă.

— Îţi voi arăta sala de fitness după prânz. Accesul e oarecum restricţionat între unsprezece şi douăsprezece. Şefului îi place să nu fie deranjat, a spus ea, aproape şoptindu-mi ultimele cuvinte, în timp ce a dus teatral un deget în dreptul buzelor.

— Douăsprezece şi jumătate, i-am răspuns aprobând din cap.

— În biroul meu, zise Val şi-mi făcu semn către biroul de alături. Suntem vecine.

— Care-i treaba cu iepuraşul de pluş? am întrebat-o eu despre iepurele alb şi deşirat cu x-uri cusute în loc de ochi care se afla pe marginea biroului ei.

S-a încruntat.

— A fost ziua mea de naştere săptămâna trecută.

Văzând că nu-i spun nimic, chipul i s-a umplut de dezgust.

— Scuteşte-mă!

Un rânjet i-a apărut în treacăt pe chip; mi-a făcut cu ochiul înainte să dea colţul şi să se întoarcă la biroul ei. S-a aşezat pe scaun cu spatele la mine şi şi-a deschis e-mailul de pe laptop.

Am scuturat din cap, apoi mi-am scos căştile şi le-am pus la urechi. După ce le-am conectat la laptop, am deschis dosarul alb şi am scos un CD dintr-o folie de plastic, pe care l-am pus în driver.

În timp ce se încărca CD-ul, am dat clic pe *Document nou.* Pulsul mi s-a accelerat de îndată ce mi-am pus degetele pe tastatură, pregătită să transcriu. Era ceva aparte să lucrezi la un proiect nou, să ai în faţa ochilor o pagină goală, gata să fie scrisă, ceva care mă făcea să simt o bucurie diferită de orice altceva.

Dosarul includea detalii ca de pildă cine sunt cele două voci înregistrate, mediul din care provin şi care fusese motivul solicitării interceptărilor. Echipa a cincea din San Diego se ocupa, în special, de crima organizată şi, deşi nu era specializarea mea preferată din rândul infracţiunilor, era pe-aproape. Când eşti disperat să pleci, orice uşă deschisă e binevenită.

Două voci grave, diferite, vorbind în limba italiană, răsunau în căşti. Ascultam cu volumul scăzut. În mod ironic, în interiorul agenţiei guvernamentale, înfiinţată să descopere secrete, birourile de patru pe patru nu erau făcute pentru păstrarea acestor secrete.

Am început să scriu. Traducerea şi transcrierea conversaţiei erau doar primul pas. Urma, apoi, partea mea preferată. Exact lucrul pentru care eram faimoasă şi care mă adusese în Virginia – partea de analiză. Infracţiunile împotriva integrităţii fizice a unei persoane erau specializarea care-mi plăcea, iar Centrul Naţional de Analiză

şi Criminalistică din Quantico, Virginia – cunoscut ca CNACO – era locul unde voiam să ajung.

La început, cei doi bărbaţi din înregistrare îşi gâdilau orgoliul unul altuia şi vorbeau despre cât de multe gagici avuseseră peste weekend. Dar conversaţia a devenit serioasă din clipa în care au început să vorbească despre un bărbat care, după cum părea, ar fi fost şeful lor – Benny.

În timp ce tastam, am aruncat un ochi peste dosarul pe care mi-l adusese Val, reuşind să zăresc iute câte puncte adunase Benny în jocurile mafiei, fiind un jucător bunicel din Las Vegas. Mă întrebam cum ajunsese San Diego să se ocupe de cazul acesta şi cine făcea munca de teren în Nevada. În Chicago, nu aveam niciodată prea mult noroc când trebuia să sunăm la biroul din Nevada. Fie că era vorba de pariori, criminali sau de aplicarea legii, Vegasul îi ţinea pe toţi ocupaţi.

După şapte pagini, degetele mă mâncau de nerăbdare să încep raportul, dar am ascultat din nou fişierul audio, ca să mă asigur de acurateţea informaţiilor. Aceasta era prima mea misiune în San Diego şi mai era, de asemenea, presiunea suplimentară de a fi cunoscută ca o specialistă în domeniu. Trebuia ca raportul să fie impresionant – măcar din punctul meu de vedere.

Am pierdut noţiunea timpului. Părea că trecuse doar o jumătate de oră înainte ca Val să se uite la mine peste separatorul dintre birourile noastre, de această dată bătând uşor cu degetele în marginea acestuia.

Încerca să vorbească cu mine, aşa că mi-am dat căştile jos de pe urechi.

— Nu te dovedeşti a fi o prietenă prea bună. Ai întârziat la primul nostru prânz împreună, a spus.

Nu-mi puteam da seama dacă glumea.

— Eu doar… am pierdut noţiunea timpului. Îmi pare rău.

— Părerile de rău nu-mi umplu stomacul cu un cheeseburger unsuros. Hai să mergem.

Ne-am îndreptat împreună către lift, am intrat, iar Val a apăsat butonul pentru parter. Odată ajunse în parcare, am urmat-o către Lexusul ei negru cu două uşi şi m-am făcut comodă în scaun în timp ce ea a pornit motorul. Scaunul şoferului şi volanul erau adaptate deja pentru ea.

— Drăguţă maşină, i-am zis eu. Probabil că eşti mult mai bine plătită ca mine.

— Nu e nouă. Am cumpărat-o de la fratele meu. E cardiolog. Fraiero!

Am început să chicotesc în timp ce ieşeam din parcare. După ce am trecut de clădirea aflată în vecinătatea porţii de la intrare, i-a făcut cu mâna paznicului, după care a condus până la cel mai apropiat loc în care se serveau burgeri.

— Nu sunt burgeri la birou?

Chipul ei arăta dezgust.

— Ba da, dar burgerii Puf sunt cei mai tari!

— Burgeri *cu puf.* Nu sună deloc apetisant.

— Nu burgeri cu puf. Burgerii de la Puf. Ai încredere în mine, a spus ea şi a virat la dreapta.

Apoi, a făcut stânga, înainte de a intra cu maşina în parcarea unui restaurant demodat care avea un semn cu „preparat de casă”.

— Val, a strigat-o un bărbat din spatele tejghelei de îndată ce am intrat în restaurant. A venit Val! a strigat el.

— A venit Val, a repetat o voce de femeie.

Abia am ajuns la tejgheaua restaurantului, că bărbatul a şi aruncat un obiect rotund, învelit în hârtie albă, către femeia cu şorţ alb, aflată la casa de marcat.

— BSR1 cu brânză, muştar şi maioneză, a spus femeia, zâmbind atotştiutor.

Val s-a întors către mine.

— Dezgustător, nu-i aşa?

— Vreau acelaşi lucru, am spus.

Ne-am luat tăvile cu mâncare şi ne-am aşezat la o masă liberă din colţ, lângă fereastră.

Am închis ochii, lăsând soarele să mă scalde în razele sale.

— Ce ciudat e ca vremea să fie atât de frumoasă! E abia luna martie.

— Nu e ciudat. Este minunat. Temperatura a fost mai ridicată decât media pentru această perioadă a anului dar, chiar şi atunci când nu este aşa, tot perfect e aici. Întreaga lume ar fi mai fericită dacă ar avea clima din San Diego.

Val a înmuiat un cartof pai auriu într-un vas mic cu ketchup.

— Încearcă şi cartofii! Iisuse, trebuie să încerci cartofii. Sunt atât de gustoşi! Râvnesc la ei uneori noaptea când sunt singură, lucru care se întâmplă mai des decât ai crede.

— Nu cred nimic, i-am spus eu, înmuind un cartof în ketchup, după care l-am înfulecat.

Avea dreptate. Am luat imediat încă unul.

— Dacă tot veni vorba, eşti cu vreun tip? Sau vreo tipă? Doar întreb şi eu.

Am scuturat din cap.

— Ai fost? Vreodată?

— Mă întrebi dacă m-am sărutat cu o fată?

Val s-a răţoit:

— Nu! Ai avut vreodată o relaţie?

---

1 Bacon, salată, roşie. Prescurtare folosită de americani. In original BLT. (*N.t.*)

— De ce mă întrebi?

— Oh. E complicat. Înţeleg.

— Nu-i deloc complicat, de fapt.

— Ascultă, a spus Val, luând prima gură din burger. Sunt o prietenă minunată, dar va trebui să fii mai deschisă cu mine. N-am timp de pierdut cu străini.

— Nu suntem toţi străini la început? i-am răspuns eu, gândindu-mă la străinul din seara trecută.

— Nu, nu şi la FBI.

— Atunci de ce nu-mi citeşti dosarul?

— Aşa nu e distractiv! Haide! Măcar chestiile de bază. Te-ai transferat să avansezi sau să treci peste ceva?

— Ambele.

— Perfect. Continuă. Părinţii tăi sunt aiurea?

Şi-a dus o mână la gură.

— Oh, la naiba, nu sunt morţi, nu?

M-am foit în scaun.

— Ăăă… nu. Am avut chiar o copilărie cât se poate de normală. Părinţii mei sunt împreună şi mă iubesc. Sunt singură la părinţi.

Val a suspinat.

— Ce bine! Atunci aş putea să-ţi pun încă o întrebare jignitoare.

— Nu, nu sunt adoptată, am spus cu o voce tărăgănată. Lindy este irlandez, iar mama mea este japoneză.

— Tatăl tău e roşcovan? m-a întrebat rânjind.

I-am aruncat o privire aspră.

— Ai dreptul doar la două întrebări jignitoare în prima zi.

— Continuă, a fost ea de acord.

— Am absolvit cu *Summa cum laude.* Eram într-o relaţie cu un tip. Nu s-a terminat prea bine, am continuat eu, sătulă

deja de propria-mi poveste. Fără dramă. Despărţirea a fost la fel de plictisitoare ca relaţia.

— Cât timp?

— Cât timp am fost cu Jackson? Şapte ani.

— Şapte ani. Şi n-ai rămas cu niciun inel?

— Cam aşa ceva, i-am răspuns cu o grimasă.

— Aha! Eşti într-o relaţie cu slujba. Betty FBI.

— Şi el era.

Val a pufnit în râs.

— Ai fost cu un agent?

— Da. Era în SWAT.

— Şi mai rău. Cum ai rezistat atât de mult cu el? Cum a acceptat să fie pe locul al doilea atât de mult timp?

Am ridicat din umeri.

— M-a iubit.

— Dar i-ai dat inelul înapoi. Nu l-ai iubit?

Am ridicat iar din umeri, luând o îmbucătură.

— E ceva ce ar trebui să ştiu despre secţie? am întrebat-o.

Val a zâmbit cu superioritate.

— Schimbi subiectul. Clasic. Hmm… ce ar trebui să ştii despre birou. Nu-l enerva pe Maddox. El e agentul special şef.

— Am fost informată, am spus, frecându-mi mâinile una de cealaltă, pentru a le şterge de sare.

— Tocmai din Chicago?

Am aprobat.

— E o bârfă cât se poate de justificată. E un mare, enorm de mare grosolan. Ai să vezi la şedinţa de mâine-dimineaţă.

— Va fi acolo? întreb eu.

A dat din cap.

— Îţi va spune că nu ai nicio valoare ca agent, chiar dacă eşti cel mai bun dintre cei mai buni, doar ca să vadă cum te descurci când încrederea ta în propriile-ţi forţe este la pământ.

— Pot face faţă la asta. Altceva?

— Agentul Sawyer e un curvar. Stai departe de el. La fel şi agenta Davies. Stai departe de ea.

— Oh, am spus, procesând informaţia. Nu mă văd iar într-o relaţie cu cineva de la birou după dezastrul cu Jackson.

Val a zâmbit.

— Informaţiile mele sunt direct de la sursă, cu privire la amândoi… aşa că probabil ar trebui să te fereşti şi de mine.

M-am încruntat.

— E cineva pe aici cu care e în regulă să-ţi petreci timpul?

— Maddox, a spus ea. Are complexe materne şi s-a ars foarte rău cu o tipă acum ceva timp. Nu s-ar uita la sânii tăi nici dacă ai fi dezbrăcată.

— Aşadar, urăşte femeile.

— Nu, a spus ea după ce s-a gândit o clipă. Doar că a depus un jurământ de castitate. Probabil că nu vrea să fie rănit iar.

— Nu-mi pasă ce e-n neregulă cu el. Dacă e adevărat ce spui, atunci cu siguranţă nu vreau să stau prin preajma lui.

— Ai să te descurci. Doar fă-ţi treaba şi vezi-ţi de viaţa ta.

— Serviciul e viaţa mea, i-am răspuns.

Val a ridicat bărbia, surprinsă, fără să încerce măcar să ascundă că răspunsul meu o impresionase.

— Eşti deja unul dintre noi. Chiar dacă Maddox e o persoană dificilă, va vedea şi el asta.

— Care-i povestea lui? am întrebat-o.

Val a luat o gură de apă.

— Era autoritar, dar tolerabil, de când m-am mutat eu în San Diego şi până acum un an. Cum am zis, s-a ars cu o fată din oraşul lui natal – *Camille,* a pronunţat numele de parcă ar fi avut otravă în gură. Nu ştiu detalii. Nimeni nu vorbeşte despre asta.

— Ce ciudat!

— Ce zici? Vrei să ieşim mai târziu la un pahar sau chiar cinci? m-a întrebat ea, pierzându-şi interesul pentru conversaţie, acum că aceasta nu mai privea viaţa mea personală. E un mic pub mişto în Midtown.

— Locuiesc în Midtown, i-am răspuns, întrebându-mă în gând dacă aveam să-l revăd pe vecinul meu.

A rânjit.

— La fel şi eu. Toţi locuim acolo. Ne putem îneca amărăciunea împreună.

— Nu simt amărăciune. Am doar amintiri. Vor dispărea cu timpul.

Ochii lui Val au sclipit iarăşi cu interes, însă mie nu-mi făcea plăcere interogatoriul. Nu duceam aşa mare lipsă de prieteni. Ei bine, ba da, dar aveam nişte limite.

— Dar tu? am întrebat-o eu.

— Asta e o discuţie pentru vineri seara, cu băuturi spirtoase şi muzică tare. Deci, depui jurământ de castitate? Eşti aici ca să te redescoperi? m-a întrebat, fără urmă de seriozitate în glas.

Dacă răspunsul meu ar fi fost da, tot nu i-aş fi spus. Era clar că încerca să mă facă să par ridicolă.

— Chiar dacă aş fi avut de gând asta, am eşuat deja, într-un mod mizerabil, i-am spus gândindu-mă la noaptea trecută.

Val s-a aplecat către mine.

— Tu vorbeşti serios? De-abia ai ajuns aici. Cineva cunoscut? Vreun fost coleg de liceu?

Am scuturat din cap, simţind cum mi se înroşeau obrajii. Amintirea nopţii trecute mi-a revenit în minte dintr-odată, imagini fugitive – ochii verzi-căprui ai lui Thomas în timp ce mă privea din scaunul de la bar, sunetul uşii de la apartamentul meu când se rezemase de ea, cât de uşor intrase în mine, picioarele mele în aer, plăcerea de după fiecare mişcare. Involuntar, mi-am apropiat genunchii.

Un rânjet larg a apărut pe faţa lui Val.

— O aventură de o noapte?

— Nu că ar fi treaba ta, dar da.

— Un necunoscut?

Am aprobat.

— Ceva de genul ăsta. Locuim în aceeaşi clădire, dar am aflat asta doar după aceea.

Val a suspinat, apoi s-a rezemat de spătarul din lemn al scaunului.

— Ştiam eu, a spus ea.

— Ce ştiai?

S-a aplecat şi şi-a încrucişat braţele, sprijinindu-se de masă.

— Că vom fi bune prietene.

Capitolul trei

— Cine dracu' e Lisa? a răsunat o voce între cei patru pereţi ai secţiei. Lisa Lindy.

În cea de-a doua zi la biroul din San Diego, eram doar unul dintre zecile de agenţi care aşteptau să înceapă şedinţa de dimineaţă. Toţi păreau tensionaţi înainte de izbucnirea violentă, dar acum păreau să se relaxeze cu toţii.

L-am privit direct în ochi pe agentul special şef şi aproape că mi-am înghiţit limba. Era el – aventura mea de o noapte, buzele de care îmi era dor, vecinul meu.

M-a cuprins o stare de panică şi de greaţă, dar am înghiţit în sec.

— Ea este Liis, a spus Val. *Liis,* domnule.

Inima-mi bătea aproape să-mi sară din piept. El aştepta ca cineva să păşească în faţă. Viaţa mea avea să treacă de la un nou început la unul complicat în câteva secunde: trei, doi…

— Eu sunt Liis Lindy, domnule. Este vreo problemă?

Când privirile ni s-au intersectat, s-a oprit, şi valuri de groază mi-au străbătut şina spinării. Recunoscându-mă, pentru o secundă s-a albit la faţă. Ce trebuia să fie o aventură fără obligaţii s-a transformat în ceva atât de complicat în momentul acela, încât îmi venea să mă spânzur.

Şi-a revenit repede din şoc. Indiferent ce-l enervase atât de tare mai înainte, se evaporase într-o secundă, dar apoi chipul i s-a înăsprit, detestând iarăşi tot ce-l înconjura.

Ferocitatea agentului Maddox era binecunoscută. Agenţii din întreaga ţară auziseră de stricteţea şi aşteptările imposibile pe care le avea de la subalternii săi. Eram pregătită psihic să sufăr sub supravegherea sa. Nu eram însă pregătită să fac asta după ce mă aflasem în pat, sub el.

La naiba, la naiba, la naiba!

A clipit, apoi a deschis dosarul.

— Acest DF 3.2 este inacceptabil. Nu ştiu cum îţi făceai tu treaba în Chicago, dar noi, în San Diego, nu aruncăm un rahat pe hârtie şi îl numim lucru bine făcut.

Critica lui dură şi cât se poate de publică m-a făcut să-mi ignor ruşinea şi să-mi reintru în rolul de Betty FBI.

— Este un raport amănunţit, i-am răspuns pe un ton

încrezător.

În ciuda mâniei pe care o resimţeam, mintea îmi era distrasă de amintirile nopţii trecute – cum arăta trupul şefului meu pe sub costumul acela, cum i se contractaseră bicepşii când m-a pătruns, cât de bine fusese să-i simt atingerea buzelor lipite de ale mele. Deodată, mi-am dat seama de gravitatea acţiunilor mele. N-aveam idee cum aş putea rosti o propoziţie întreagă, darămite să mai par şi sigură pe mine.

— Domnule, a început Val. Aş fi mai mult decât fericită să arunc o privire pe raport şi…

— Agent Taber? a spus Maddox.

Aproape că m-am aşteptat să-i zică *Scuteşte-mă!*

— Da, domnule?

— Sunt perfect capabil să decid dacă accept un raport sau nu.

— Da, domnule, a răspuns ea, nederanjată de cum o strigase, ţinându-se cu degetele de birou.

— Agent Lindy, eşti capabilă să-ţi faci treaba? a întrebat Maddox.

Nu mi-a plăcut modul în care mi-a rostit numele, de parcă i-ar fi lăsat un gust amar în gură.

— Da, domnule.

Era al naibii de ciudat să-i zic „domnule”. M-a făcut să mă simt supusă. Sângele tatălui meu mi se înfierbânta în vene.

— Atunci aşa să faci.

Voiam să mă aflu în San Diego, chiar dacă asta însemna să mă aflu direct în bătaia puştii unui bădăran de şef adjunct, precum Maddox. Era mult mai bine decât să fiu în Chicago şi să am aceeaşi conversaţie de şapte ani cu Jackson Schultz. Numele ăsta cu siguranţă îmi lăsa un gust amar.

Totuşi, nu m-am putut stăpâni să nu-i spun:

— M-aş bucura să pot face asta dacă-mi permiţi.

Cu siguranţă, am auzit câteva chicoteli în încăpere. Ochii agentului Maddox s-au aprins. A făcut un pas spre mine. Era înalt şi cât se poate de ameninţător, chiar şi în costumul făcut pe comandă. Chiar dacă era cu aproape treizeci de centimetri mai înalt decât mine şi se zvonea că e letal când loveşte cu pumnul sau când are o armă în mână, genele mele irlandeze mi-au înceţoşat gândirea, provocându-l pe superiorul meu să facă un pas în plus, chiar din prima zi de lucru.

— Domnule, a spus un alt agent, încercând să-i atragă atenţia lui Maddox.

Maddox s-a întors, lăsându-l pe bărbat să-i şoptească ceva la ureche.

Val s-a aplecat şi mi-a şoptit atât de încet, încât abia am distins cuvintele ei:

— El e Marks. E mâna dreaptă a lui Maddox.

Maddox a fost nevoit să se aplece, deoarece Marks nu era cu mult mai înalt decât mine. Totuşi, avea umerii laţi şi părea aproape la fel de ameninţător ca şeful adjunct.

Maddox l-a aprobat, apoi şi-a îndreptat ochii căprui şi autoritari către toţi cei aflaţi în încăpere.

— Avem câteva piste pentru cazul Abernathy. Marks se va întâlni în seara asta cu persoana noastră de contact, agentul din Vegas. Taber, ce ştim despre băiatul lui Benny, Arturo?

Val a început să-şi prezinte raportul chiar în momentul în care Maddox a aruncat pe masă DF-ul 3.2 făcut de mine.

A lăsat-o să termine de vorbit, după care s-a uitat urât către mine.

— Trimite-mi raportul când chiar ai găsit ceva. Te-am

adus în echipă datorită recomandării lui Carter. Nu-l face de râs!

— Agentul Carter nu face recomandări uşor, i-am răspuns neamuzată. Îl iau foarte în serios.

Maddox a ridicat o sprânceană, aşteptând.

— Domnule. Îi iau recomandarea foarte în serios, domnule.

— Atunci, ai la dispoziţie restul zilei să-mi aduci ceva util.

— Da, domnule, am răspuns printre dinţi.

Toată lumea s-a ridicat şi s-a împrăştiat. Mi-am luat raportul de pe masă şi am aruncat o privire duşmănoasă în urma lui Maddox în timp ce acesta pleca, urmat îndeaproape de agentul Marks.

Cineva mi-a oferit un pahar de plastic cu apă, pe care l-am luat cu mine şi m-am târât până la birou, trântindu-mă fără nicio graţie în scaun.

— Mulţumesc, agent Taber.

— Scuteşte-mă! a spus ea. Şi ai încurcat-o. Maddox te urăşte de moarte.

— Sentimentul e reciproc, am răspuns înainte de a mai lua o înghiţitură de apă. San Diego e doar o etapă. Scopul meu e să ajung analist la Quantico.

Val şi-a dat pe spate şuviţele roşietice, le-a răsucit şi a încercat să le prindă într-un coc la ceafă. Cu părul meu banal, subţire şi negru, deveneam geloasă pe Val, care se lupta cu patru agrafe de păr ca să-l ţină prins în coc. Şuviţele din bretonul tuns pe-o parte le purta lipite de frunte şi prinse în spatele urechii stângi.

Val părea tânără, dar nu lipsită de experienţă. Cu o zi în urmă, menţionase câteva cazuri închise de ea până în prezent.

— Şi eu am zis că San Diego e ceva temporar, şi uite unde mă aflu patru ani mai târziu.

M-a urmat până la locul pentru cafea şi espressorul Keurig.

Echipa a cincea se întorsese la treabă: agenţii fie scriau la calculator, fie vorbeau la telefon. După ce mi s-a umplut cana de cafea, am înşfăcat câteva pliculeţe de zahăr şi de frişcă şi m-am întors la scaunul meu de birou. Încercam să nu compar totul cu biroul din Chicago, dar San Diego avea birouri noi, date în funcţiune de nici doi ani. În unele locuri, încă mai puteai simţi mirosul de vopsea proaspătă. Cel din Chicago era învechit şi fusese pentru mine „acasă" pentru mai bine de şase ani şi jumătate. Scaunul meu de acolo se mula deja după forma spatelui meu, dosarele din birou erau aranjate după cum voiam eu, peretele despărţitor dintre birouri era suficient de înalt încât să ai măcar un pic de intimitate, şi agentul special şef nu încerca să mă facă bucăţele în faţa întregii echipe chiar din a doua mea zi de lucru.

Val m-a urmărit în timp ce-mi puneam cana aburindă de cafea pe birou şi apoi s-a aşezat la locul ei.

Am pipăit plicul de frişcă şi m-am încruntat.

— Nu mai am frişcă şi zahăr jumi-juma, dar am lapte cu grăsime 2% în frigider, a spus ea cu un strop de simpatie în voce.

M-am strâmbat.

— Nu. Urăsc laptele.

A ridicat surprinsă din sprâncene, apoi a coborât privirea.

— Bine, atunci. Nu-ţi place laptele. N-am să te mai întreb.

— Nu, nu înţelegi. Urăsc laptele – urăsc laptele din

adâncul sufletului.

Începu să chicotească.

— Ei bine, atunci nu mă duc să ţi-l aduc.

A aruncat o privire spre biroul meu gol, fără nicio poză de familie şi chiar fără niciun suport pentru pixuri.

— Tipul care a lucrat înainte la biroul ăsta… numele lui era Trex.

— Trex? am întrebat eu.

— Scottie Trexler. Dumnezeule, era aşa de drăguţ! Şi el s-a transferat – cât mai departe de-aici. Cred că acum lucrează pentru altă agenţie.

A oftat, privind în gol.

— Îmi plăcea de el.

— Îmi pare rău, am spus, neştiind ce altceva să-i răspund.

A ridicat din umeri.

— M-am obişnuit să nu mă ataşez de nimeni pe-aici. Nava lui Maddox e una mică şi nu mulţi agenţi îi pot face faţă.

— Nu mă sperie, i-am zis.

— Nu-i voi spune că ai zis asta, pentru că atunci chiar se va pune călare pe tine.

Faţa mi s-a făcut roşie, suficient încât Val să observe. A mijit ochii.

— Te-ai înroşit.

— Nu, nu-i adevărat.

— Şi acum minţi.

— E de la cafea.

Val m-a privit direct în ochi.

— N-ai luat nicio gură din cafea. Ceva din ce am zis te-a făcut să te ruşinezi. Maddox… călare…

Intensitatea privirii ei m-a făcut să-mi întorc capul.

— Locuieşti în Midtown.

— Nu, am spus, clătinând din cap.

Nu încercam să neg unde locuiesc, ci ce urma să descopere în curând. *La naiba cu prietenii care lucrează ca investigatori federali.*

— Maddox e vecinul tău, nu-i aşa?

Am scuturat şi mai tare din cap, privind alarmată în jur.

— Val, nu… opreşte-te…

— La dracu'. Tu glumeşti, nu? Maddox este cel cu care ai avut o aventură de-o noapte? a şuierat printre dinţi şi, din fericire, în şoaptă.

Mi-am acoperit faţa de ruşine şi apoi mi-am lăsat capul pe birou. O puteam auzi cum se apleacă peste peretele despărţitor.

— Dumnezeule, Liis. N-ai fost întreagă la minte când l-ai văzut? Cum n-ai putut să-ţi dai seama? Cum nu şi-a dat el seama? El te-a angajat, la naiba!

— Nu ştiu, am răspuns, dând din cap şi prinzându-mă disperată cu degetele de marginea biroului.

M-am ridicat şi m-am frecat la ochi, dorindu-mi ca tot ce se întâmpla să fie un vis.

— Am dat de dracu', nu-i aşa?

— Cel puţin cu privire la o chestie, dintre cele pe care le ştiu eu.

Val se afla în picioare, iar insigna pe care o purta se mişca odată cu ea. Mi-a zâmbit compătimitor, vârându-şi mâinile cu degete suple şi lungi în buzunare.

M-am uitat la ea disperată.

— Pur şi simplu, ucide-mă. Scoate-mă din mizeria asta. Ai un pistol. Poţi s-o faci.

— De ce aş face asta? E cel mai bun lucru care s-a întâmplat la birou în ultimii ani. Maddox a făcut sex.

— N-ai să spui la nimeni, da? Promite-mi!

A făcut o grimasă.

— Suntem prietene. N-aş face asta.

— Da, aşa este. Suntem prietene.

Şi-a întins gâtul către mine.

— De ce-mi vorbeşti de parcă aş avea probleme mintale?

Am clipit şi am scuturat din cap că nu.

— Îmi pare rău. E probabil cea mai rea zi din viaţa mea.

— Ei bine, arăţi sexy, a spus şi a plecat.

— Mulţumesc, am răspuns mai mult pentru mine însămi, uitându-mă de jur-împrejur prin încăpere.

Nimeni nu ne-a ascultat discuţia, dar tot simţeam că secretul a ieşit la iveală. M-am cufundat în scaun şi mi-am pus căştile pe urechi, în timp ce o vedeam pe Val ieşind din birou şi îndreptându-se către uşile securizate care dădeau în hol.

Mi-am acoperit gura cu mâna pentru o secundă şi am început să suspin. Mă simţeam pierdută. *Cum am putut să-mi sabotez noua viaţă chiar înainte ca aceasta să înceapă*?

Nu doar că m-am culcat cu şeful meu, dar, dacă ceilalţi agenţi o să afle, atunci orice şansă de a avansa sub conducerea lui Maddox se va evapora. Dacă ar fi avut vreun pic de integritate, m-ar fi evitat din teama constantă că adevărul avea să iasă la iveală. O promovare ar arăta rău pentru amândoi – nu că asta ar conta. Maddox s-a asigurat că toţi ştiu că nu este impresionat de munca mea – de un raport pentru care dădusem tot ce aveam mai bun în mine şi care era al naibii de grozav.

Mi-am revăzut transcrierea şi am clătinat din cap. Traducerea era la obiect. Raportul era detaliat. Am mutat cursorul şi am dat clic dreapta, ca să reascult fişierul audio.

Cu cât ascultam mai mult vocile celor doi bărbaţi italieni ironizând un sex oral şi o prostituată cu care unul dintre ei avusese relaţii sexuale cu o noapte înainte, cu atât obrajii îmi deveneau mai roşii de mânie. Eram mândră de rapoartele mele. Era prima mea sarcină în secţia din San Diego şi Maddox urlase în faţa tuturor că era prost făcut.

Apoi, am început să mă gândesc la prânzul cu Val din ziua precedentă şi la ce mă avertizase ea în legătură cu Maddox.

Îţi va spune că nu ai nicio valoare ca agent, chiar dacă eşti cel mai bun dintre cei mai buni, doar ca să vadă cum te descurci când încrederea ta în propriile-ţi forţe este la pământ.

Brusc, mi-am dat jos căştile de pe urechi şi am înşfăcat raportul. M-am repezit către biroul agentului special şef, aflat în celălalt capăt al încăperii.

M-am oprit când am zărit-o pe femeia extrem de frumoasă care lucra la punctul de verificare de la intrarea în biroul lui Maddox. Pe plăcuţa de pe biroul ei era scris numele CONSTANCE ASHLEY, un nume care, cu siguranţă, se potrivea cu părul ei blond-deschis lăsat pe spate în bucle lejere până aproape de şolduri şi cu tenul ei ca de porţelan.

M-a examinat din priviri, apoi a început să fluture uşor din genele ei dese spre mine.

— Agent Lindy, a spus ea cu un accent sudic vag.

Bujorii din obrajii lui Constance, calmul şi simplitatea afişate erau doar un vicleşug. Ochii albaştri şi duri o dădeau de gol.

— Domnişoară Ashley, am spus, dând uşor din cap.

Mi-a zâmbit mieros.

— Spune-mi Constance.

— Şi tu mie Liis.

M-am străduit ca vocea mea să nu pară atât de impacientată cât era de fapt. Era drăguţă, însă eu eram nerăbdătoare să discut cu Maddox.

A atins cu o mână aparatul pe care-l avea în ureche şi a scuturat din cap.

— Agent Lindy, mă tem că agentul special Maddox nu se află la birou. Să-ţi programez o întâlnire?

— Unde este? am întrebat-o.

— Aceasta e o informaţie clasificată, a răspuns ea cu zâmbetul pe buze.

Mi-am scos insigna şi i-am arătat-o.

— Din fericire, am autorizaţie pentru aşa ceva.

Constance nu a părut amuzată.

— Am nevoie să vorbesc cu el, am spus, încercând să nu pară că m-aş ruga de ea. Aşteaptă raportul meu.

Şi-a atins iar dispozitivul din ureche şi a scuturat din cap.

— Se întoarce după prânz.

— Mulţumesc, i-am răspuns şi m-am întors în direcţia din care venisem.

În loc să mă îndrept către birou, m-am dus în hol şi m-am uitat de jur-împrejur până am zărit-o pe Val. Era în biroul agentului Marks.

— Pot să vorbesc puţin cu tine? am întrebat-o.

I-a aruncat o privire lui Marks şi apoi s-a ridicat.

— Sigur.

A închis uşa în urma ei, muşcându-şi buza.

— Scuze că te-am întrerupt.

S-a strâmbat.

— Stă după mine de şase luni. Acum, că nu-i mai stă în cale Trex, are impresia greşită că are în sfârşit o şansă cu mine.

M-am încruntat.

— M-am transferat cumva într-un bar pentru oameni necuplaţi? am dat eu din cap. Nu-mi răspunde la asta. Am nevoie de o favoare.

— Deja?

— Unde merge Maddox în jurul prânzului? Are vreun restaurant preferat? Sau rămâne aici?

— Sala de fitness. Tot timpul e acolo la ora asta.

— Da, aşa este. Mi-ai mai zis asta. Mersi, i-am spus.

— Detestă să fie întrerupt. Detestă asta din tot sufletul, a strigat Val în urma mea.

— El detestă totul, am mormăit în barbă şi am chemat liftul.

Am coborât două etaje şi apoi am luat-o pe pasarela care ducea către birourile din partea vestică a complexului.

Noul sediu din San Diego avea trei clădiri imense şi, probabil, urma să fie un labirint pentru mine pentru cel puţin încă o săptămână sau două. Aveam un noroc chior că Val îmi arătase cum să ajung la sala de fitness în ziua precedentă.

Cu cât mă apropiam de sala de fitness, cu atât mergeam mai repede. Mi-am lipit insigna de scannerul din perete. S-a auzit un bip şi apoi un clic că uşa era deblocată. Am deschis-o şi l-am văzut pe Maddox cu picioarele în aer, cu faţa roşie de efort şi lucind de transpiraţie în timp ce făcea tracţiuni la bară. Nu m-a băgat în seamă şi şi-a văzut în continuare de exerciţii.

— Trebuie să vorbim, i-am zis şi i-am arătat raportul, mototolit deja de cum îl strânsesem în mână, lucru care mă făcea şi mai furioasă.

S-a desprins de bară, şi a aterizat pe podea cu o bufnitură. Respira precipitat şi, cu poalele tricoului gri pe

care scria FBI, şi-a şters transpiraţia de pe faţă. Marginea puţin ridicată a tricoului lăsa la vedere o porţiune din abdomenul bine lucrat şi din zona V cu care avusesem deja zeci de fantezii de când i-o zărisem prima oară.

Răspunsul lui m-a readus în prezent.

— Ieşi afară!

— Sala e pentru toţi angajaţii secţiei, nu-i aşa?

— Nu între unsprezece şi douăsprezece.

— Cine spune asta?

— Eu, a răspuns, cu mandibula încleştată. Apoi s-a uitat la hârtiile din mâna mea. Ai refăcut DF 3.2?

— Nu.

— Nu?

— Nu, am răspuns fierbând de furie. Transcrierea şi traducerea sunt cât se poate de exacte şi DF 3.2, aşa cum am zis, este detaliat.

— Greşeşti, zise el şi mă ţintui cu privirea.

Pe lângă mânie, mai era ceva în vocea lui ce nu puteam să descifrez.

— Poţi să-mi explici ce lipseşte din raport? l-am întrebat.

Maddox s-a întors cu spatele la mine. La subsuori şi pe spate, tricoul de pe el era îmbibat de transpiraţie.

— Mă scuzi, domnule, dar ţi-am pus o întrebare.

S-a întors pe călcâie într-o clipită.

— Nu veni la mine să mă iei la întrebări. Treaba ta e să urmezi ordinele şi ţi-am cerut să modifici raportul după standardele mele.

— Cum ai vrea mai exact să fac asta, domnule?

A scos un hohot de râs fără a fi însă vesel.

— Superiorul ţi-a făcut treaba când lucrai în Chicago? Pentru că aici în…

— Suntem în San Diego. Ştiu asta.

S-a încruntat.

— Nu te supui ordinelor, agent Lindy? De aia te-au trimis aici – să fii sub comanda mea?

— Tu *m-ai cerut* aici, nu-ţi aminteşti?

Încă avea pe faţă o expresie pe care n-o puteam descifra şi lucrul acesta mă făcea să înnebunesc.

— Nu te-am cerut pe tine, zise el. Am cerut cel mai bun expert lingvist pe care îl aveau.

— Eu sunt acela, domnule.

— Îmi pare rău să-ţi zic, dar, după ce ţi-am citit raportul, îmi e greu să cred că eşti atât de bună pe cât te consideri.

— Nu-ţi pot da informaţii care nu există. Poate ar trebui să-mi zici ce vrei să auzi din înregistrări.

— Sugerezi cumva că-ţi cer să minţi în raport?

— Nu, domnule. Sugerez să-mi spui la ce te aştepţi să fac.

— Vreau să-ţi faci treaba.

Am scrâşnit din dinţi, încercând să-mi controlez genetica irlandeză, ca să nu fiu dată afară.

— Mi-ar face plăcere, domnule, să-mi duc la îndeplinire responsabilităţile exact aşa cum doreşti. Ce anume consideri că lipseşte din raportul meu?

— Totul.

— Asta nu mă ajută.

— Păcat, a răspuns el pe un ton îngâmfat şi s-a întors cu spatele.

Mi-am pierdut orice urmă de răbdare.

— Cum naiba ai ajuns să fii promovat ca agent special şef?

S-a oprit din mers şi s-a rotit pe călcâie. S-a aplecat şi m-

a privit ca şi cum nu-i venea să creadă ce auzise.

— Ce-ai spus?

— Mă scuzi, domnule, dar ai auzit ce te-am întrebat.

— E doar a doua ta zi aici, agent Lindy. Crezi că poţi…

— Şi poate foarte bine să fie ultima mea zi aici, dar am venit să-mi fac treaba, iar tu îmi stai în cale.

Maddox m-a privit pentru câtva timp.

— Crezi că te poţi descurca mai bine?

— Poţi fi sigur de asta.

— Foarte bine. De acum eşti supervizorul Echipei a cincea. Dă-i raportul lui Constance să-l digitizeze şi apoi mută-ţi lucrurile în noul birou.

Priveam încurcată prin încăpere în încercarea de a înţelege ce se întâmplase. Tocmai îmi oferise o promovare despre care credeam că aş fi obţinut-o în nu mai puţin de patru ani.

Maddox s-a îndepărtat şi a intrat în vestiarul bărbaţilor. Respiram greu, poate chiar mai greu decât el după efortul fizic.

M-am întors şi am văzut o mulţime de oameni holbându-se prin uşa de sticlă. S-au îmbulzit şi au plecat când şi-au dat seama că fuseseră descoperiţi. Am tras de uşă şi m-am întors zăpăcită pe unde venisem, am străbătut holul şi apoi pasarela.

Mi-am adus aminte că era o cutie goală lângă espressor, aşa că m-am dus să o iau. Am aşezat-o pe birou şi am început să-mi pun lucrurile în ea: laptopul, pistolul şi cele câteva dosare din sertare.

— A fost chiar atât de rău? m-a întrebat Val cu îngrijorare în glas.

— Nu, am răspuns, încă bulversată. M-a promovat ca supervizor.

— Îmi pare rău, a chicotit ea. Cred că tocmai mi-ai zis că tu eşti supervizorul?

M-am uitat la ea cu seriozitate.

— Aşa am zis.

A ridicat din sprâncene, mirată.

— Se uită la tine cu mai multă ură decât la agentul Sawyer şi asta chiar e ceva. Tocmai îmi zici că l-ai înfruntat o dată şi el te-a promovat?

M-am uitat de jur-împrejur prin încăpere încercând să găsesc un motiv plauzibil.

Val a ridicat din umeri.

— A înnebunit. Şi-a ieşit complet din minţi.

A arătat cu un deget către mine.

— Dacă ştiam că o să fiu promovată dacă nu ascult ordinele şi fac ceva atât de tabu precum să-i zic unui alt agent cum să se ocupe de cazul lui, i-aş fi spus de mult lui Maddox să se ducă să plimbe ursul.

Am inspirat adânc şi, cu cutia în braţe, m-am îndreptat către biroul gol al supervizorului. Val m-a urmat înăuntru.

— Biroul a rămas gol de când Maddox a fost promovat şef adjunct. E unul dintre cei mai tineri şefi adjuncţi din FBI, ştiai asta?

Am clătinat din cap şi am aşezat apoi cutia pe noul meu birou.

— Dacă cineva poate scăpa întreg din toată povestea asta, acela e Maddox. E în relaţii atât de bune cu directorul, încât pun pariu că o să ajungă ASD în curând.

— Îl cunoaşte pe director? am întrebat eu.

Val a început dintr-odată să râdă.

— Ia cina cu directorul. Anul trecut a sărbătorit Ziua Recunoştinţei acasă la director. E favoritul directorului şi nu mă refer la favoritul din biroul din San Diego sau dintre

birourile din California, ci din *întregul FBI.* Thomas Maddox e băiatul de aur. Poate să aibă tot ce vrea, şi el ştie asta. Toată lumea ştie.

M-am strâmbat.

— Nu are familie? De ce nu a mers acasă de Ziua Recunoştinţei?

— Ceva legat de fosta prietenă, din câte am auzit.

— Cum se poate ca cineva ca Maddox să fie prieten la cataramă cu directorul? Maddox e atât de ursuz!

— Posibil. Dar le este loial celor din cercul lui şi ei îi sunt la rândul lor loiali. Aşa că ai grijă cui şi ce zici despre el. Te poţi trezi că treci de la o promovare-surpriză la un transfer-surpriză.

Asta mi-a dat de gândit.

— Eu doar… am să-mi aranjez lucrurile.

Val a pornit către coridor, dar s-a oprit în cadrul uşii.

— Bem ceva în seara asta?

— Iar? Credeam că mi-ai zis să stau departe de tine.

A zâmbit.

— Nu mă asculta. Toată lumea ştie că dau sfaturi proaste. Mi-am ţuguiat buzele, încercând să nu zâmbesc.

Chiar şi după monumentalul meu eşec, poate că nu avea să fie chiar atât de rău locul acesta.

Capitolul patru

— Ia te uită cine a venit, a spus Anthony, aşezând nişte şerveţele în faţa a doua scaune goale.

— Mersi că m-ai avertizat aseară, am zis. Puteai să-mi zici că urma să plec cu şeful meu.

Val pufni în râs.

— Ai lăsat-o să plece de aici cu el? Nici măcar un

indiciu? Câtă cruzime!

Anthony s-a strâmbat.

— Încă nu era şeful tău. În plus, ştiam că nu se va întâmpla nimic.

Am mijit ochii.

— Dar ştiai că va fi şeful meu… iar pariul l-ai pierdut.

Anthony părea şocat.

— Maddox? O, nu, draga mea, trebuie că ai avut halucinaţii.

— Nu te mai preface şocat, i-am spus. Nu e politicos.

— Nu e asta… doar că… Anthony se uită la Val. L-am văzut expediind atât de multe femei! Eram oricum destul de surprins că ţi-a cerut să mergi cu el acasă.

Val a scuturat din cap, chicotind.

— Ţi-am spus. S-a jurat că se lasă de femei.

— Ei bine, Sfântul Toma şi-a încălcat jurământul, am spus.

Anthony a întins un deget şi a început să deseneze cerculeţe mici în aer.

— Trebuie că ai ceva magie între picioare.

Val a pufnit.

— Poate că am, i-am răspuns, prefăcându-mă insultată.

Anthony părea că are remuşcări pentru remarca lui.

— Ai dreptate. Trebuia să te avertizez. Fac cinste cu primul rând. Rămânem prieteni?

— E un început, i-am spus, aşezându-mă.

— Oh, a spus Anthony, uitându-se la Val, e îndrăzneaţă.

— Stai să vezi când află Maddox că tu ştiai că e agentă.

Anthony şi-a dus o mână la piept, părând realmente îngrijorat.

— Dumnezeule, doar n-ai să-i spui, nu-i aşa?

— S-ar putea s-o fac eu, i-am răspuns, muşcându-mi

unghia. Ai face bine să-mi păzeşti spatele de-acum încolo.

— Jur, a spus Anthony, ţinând trei degete ridicate.

— Termină cu prostia asta! N-ai fost niciodată cercetaş, spuse Val.

— Hei, s-a auzit o voce de bărbat, apoi un tip s-a aplecat să o sărute pe Val pe obraji, după care s-a aşezat pe scaunul liber de lângă ea.

— Hei, Marks. O ştii pe Lindy.

Marks s-a aplecat în faţă, mi-a aruncat o privire şi s-a dat apoi în spate.

— Da.

Val a făcut o grimasă:

— Ce vrea să însemne asta?

Tipul era concentrat la ecranul mare de televizor de deasupra noastră, iar când nu i-a răspuns, ea l-a înghiontit.

— Joel! De ce eşti nesimţit?

— Ce dra… De ce mă loveşti? a spus el, frecându-şi braţul. Nu fac altceva decât să mă ţin departe de necazuri.

Mi-am dat ochii peste cap şi i-am aruncat o privire lui Anthony.

— Ca de obicei? întrebă Anthony.

Am dat din cap.

— Deja eşti de-a casei? a întrebat Val. Cât de des vii pe-aici?

Am oftat.

— E doar a treia oară.

— Şi tot atâtea zile de când stă aici, a adăugat Anthony.

A aşezat un cocteil Manhattan pe şerveţelul din faţa mea.

— Ai de gând să vorbeşti cu mine, de data asta?

— Ai noroc că vorbesc cu tine acum, i-am răspuns.

Anthony a aprobat din cap, apoi a privit-o pe Val.

— Şi dacă ar fi comandat doar o băutură, tot aş fi ţinut minte. Al cui crezi că e barul ăsta?

Val a ridicat o sprânceană.

— Ăsta nu e barul tău, Anthony.

— E barul meu, a spus el, aşezând un pahar mic în faţa ei. Vezi pe altcineva pe aici?

A făcut o mişcare largă în jurul lui.

— Bun, a conchis.

Val a chicotit, iar Anthony i-a luat comanda lui Marks. Eram obişnuită cu mai multă politeţe, cu mai multă curtoazie. Îmi plăceau umorul ascuţit şi ironia tăioasă din certurile lor – fără resentimente, fără seriozitate. După o zi la birou, era ceva înviorător.

S-a auzit uşa şi o ocheadă scurtă s-a transformat într-o privire lungă către Maddox, în timp ce-şi făcea loc spre scaunul de lângă Marks. Privirea lui Maddox s-a intersectat cu a mea pentru o fracţiune de secundă, apoi el şi-a salutat prietenul. Înainte ca Maddox să se aşeze pe scaunul lui şi să-şi slăbească nodul cravatei, Anthony pusese deja o bere pe tejghea, în faţa lui.

— Calmează-te, a şoptit Val. Nu o să stea mult. Poate cât bea o bere.

— Mă bucur că n-am încercat până acum să lucrez sub acoperire. Încep să cred că gândurile şi sentimentele mele sunt înconjurate de pereţi de sticlă şi mai au şi subtitrări, în cazul în care nu sunt destul de evidente.

Val m-a ajutat să port o conversaţie cât de cât normală, dar apoi Maddox a comandat încă o băutură.

Chipul lui Val s-a încordat.

— Nu obişnuieşte să facă asta.

Am încercat să-mi amintesc dacă băuse mai mult de o bere prima dată când l-am întâlnit.

— Ei bine, i-am şoptit, oricum ar trebui să plec acasă.

I-am făcut semn lui Anthony pentru nota de plată, iar Marks s-a aplecat spre mine.

— Pleci? întrebă.

Am dat din cap.

Părea ofensat de răspunsul meu.

— Nu mai vorbeşti acum?

— Încerc doar să te feresc de probleme.

Am semnat cecul pentru Anthony, lăsând suficient bacşiş pentru toate cele trei seri, apoi mi-am pus poşeta pe umăr.

Aerul nopţii mă implora să fac o plimbare în direcţia opusă apartamentului meu, dar am dat colţul şi am traversat strada, urcând pe veranda clădirii în care locuiam. Odată ajunsă înăuntru, tocurile au clămpănit pe pardoseala holului până m-am oprit în faţa liftului.

Uşa de la intrare se deschise şi se închise, apoi Maddox, văzându-mă, se opri brusc.

— Urci? m-a întrebat.

M-am holbat la el cu o expresie goală, iar el s-a uitat de jur-împrejur, ca şi când se rătăcise, sau poate nu-i venea să creadă că spusese ceva atât de stupid. Eram la parter.

Uşile se deschiseră cu un clinchet vesel, iar eu am intrat. Maddox m-a urmat. Am apăsat pe butoanele de la etajele cinci şi şase, incapabilă să uit că Maddox stă chiar deasupra mea.

— Mulţumesc, mi-a spus.

Mi se părea că s-a străduit pentru o clipă să renunţe la vocea lui aspră de şef.

În timp ce liftul urca cele cinci etaje, tensiunea dintre mine şi şeful meu a crescut tot mai mult, intensificându-se în ritm cu numerele care se luminau pe panoul cabinei de lift.

În sfârşit, când am ajuns la etajul meu, am făcut un pas în faţă şi am expirat aerul pe care îl ţineam în piept. M-am întors să-l salut pe Maddox şi, chiar înainte ca uşile să se închidă, a ieşit şi el.

De îndată ce a păşit pe pardoseala etajului al cincilea, a părut să regrete.

— Tu nu stai…

— Cu un etaj mai sus. Da, mi-a răspuns.

S-a uitat la uşa mea şi a înghiţit în sec.

În vreme ce privirea îi aluneca pe vopseaua zgâriată a uşii mele, m-am întrebat dacă amintirile îl copleşeau la fel ca pe mine.

— Liis…

Făcu o pauză, părând că-şi alege atent cuvintele. A oftat.

— Îţi datorez nişte scuze pentru prima seară în care ne-am întâlnit. Dacă ştiam… dacă-mi făceam datoria cum trebuie şi-ţi verificam dosarul, nu am fi acum în această postură.

— Sunt o fată matură, Maddox. Pot să-mi asum responsabilitatea la fel de bine ca tine.

— Nu te-am promovat datorită acelei seri.

— Chiar sper că nu.

— Ştii la fel de bine ca mine că raportul tău a fost excepţional, ai coaie mai mari decât majoritatea bărbaţilor din unitate. Nimeni nu a pus piciorul în prag în faţa mea aşa cum ai făcut-o tu. Am nevoie de un asemenea agent.

— Mi-ai pus la îndoială acţiunile de faţă cu toată lumea doar ca să vezi dacă-ţi răspund? am întrebat, deopotrivă iritată şi circumspectă.

S-a gândit la asta, apoi şi-a băgat mâinile în buzunare şi a ridicat din umeri.

— Da.

— Eşti un dobitoc.

— Ştiu.

Privirea mi-a alunecat involuntar către buzele lui. M-am pierdut pentru o clipă în amintiri şi în senzaţia incredibilă pe care mi-o oferise când mă ţinuse în braţe.

— Acum, că am stabilit asta, cred că am pornit cu stângul. Nu trebuie să fim inamici. Lucrăm împreună şi cred că e în interesul întregii echipe să ne înţelegem bine, am spus eu.

— Cred că, având în vedere trecutul nostru, ar fi o idee proastă să încercăm să fim prieteni.

— Nu prieteni, i-am spus rapid. Ci aşa… un respect reciproc, colegial.

— Colegial, a repetat neutru.

— Să ne purtăm ca nişte profesionişti, i-am spus. Nu eşti de acord?

— Agent Lindy, voiam doar să clarific că ceea ce s-a întâmplat între noi a fost o greşeală şi, deşi a fost, probabil, una dintre cele mai frumoase nopţi pe care le-am avut de când m-am întors în San Diego, nu… nu ne permitem să repetăm greşeala.

— Sunt conştientă, i-am spus scurt.

Mă străduiam foarte tare să ignor remarca cu privire la seara aceea minunată, pentru că într-adevăr aşa fusese, chiar mai mult de atât, şi totuşi nu urma să mai am parte de aşa ceva.

— Mulţumesc, mi-a spus uşurat. Nu eram dornic să port această conversaţie cu tine.

Mă uitam în toate direcţiile ca să-l evit pe Maddox, apoi mi-am scos cheile din poşetă.

— O seară frumoasă, domnule.

— Poţi să-mi spui Maddox când nu suntem la birou. Sau

Thom… Maddox e mai bine.

— Noapte bună, i-am răspuns, băgând cheia în uşă şi învârtind-o.

În timp ce închideam uşa, l-am văzut pe Maddox întorcându-se către casa scărilor cu o expresie furioasă.

Canapeaua mea era ţinută ostatică între cartoane. Pereţii albi fără draperii păreau inconfortabil de reci, chiar dacă afară era o temperatură generoasă. M-am îndreptat către dormitor şi m-am întins pe spate, holbându-mă în tavan.

Următoarea zi avea să fie lungă, cu toată organizarea biroului şi cu cazul Vegas. Trebuia să-mi creez un sistem propriu prin care să urmăresc progresele celorlalţi, să-mi pot da seama care erau sarcinile fiecăruia şi care erau sarcinile viitoare. Asta era prima mea sarcină ca supervizor, sub supravegherea unui agent special care se aştepta la perfecţiune.

Am pufnit.

Într-un colţ, tavanul avea o pată mică de apă, iar eu m-am întrebat dacă Maddox îşi uitase cândva apa pornită la cadă sau dacă era vreo scurgere prin pereţi. O bătaie slabă s-a auzit prin tavanul de rigips. Era acolo, sus, probabil pregătindu-se să intre la duş, ceea ce însemna că era dezbrăcat.

La naiba!

Îl ştiam drept altceva decât şeful meu, iar acum era greu să nu-mi amintesc de bărbatul ameţitor pe care l-am întâlnit la bar, bărbatul căruia îi aparţineau buzele după care tânjeam chiar şi înainte să se dea jos din patul meu.

Doar prin furie şi ură puteam să rămân în San Diego. Trebuia să învăţ să-l urăsc pe Thomas Maddox şi aveam senzaţia că nu o să-mi fie greu s-o fac.

* * *

Rafturile erau goale, dar neprăfuite. Un spaţiu mai mare decât puteam spera vreodată că aş putea avea, biroul supervizorului era tot ce îmi doream şi, în acelaşi timp, părea o treaptă frântă în ascensiunea mea pe scara ierarhică a FBI-ului.

Ceea ce ar putea părea pentru o persoană obişnuită un maldăr de poze, hărţi şi fotocopii era, de fapt, singurul mod prin care puteam să ţin pasul cu sarcina fiecărui agent, să ştiu care pistă era cea mai promiţătoare şi care persoană implicată era mai interesantă decât alta. Un nume îmi furase privirea şi se repeta mereu şi mereu – o fostă legendă a pokerului pe numele Abernathy, acum un tip ramolit. Fiica lui, Abby, apărea şi ea în câteva fotografii de pe camerele de supraveghere, deşi nu primisem niciun raport cu privire la implicarea ei.

Val a intrat şi a privit înmărmurită în timp ce legam firul roşu de ultima piuneză.

— Uau, Liis. Cât de mult ţi-a luat să faci asta?

— Toată dimineaţa, i-am răspuns, admirând capodopera în timp ce mă dădeam jos de pe scaun. Mi-am pus mâinile în şolduri şi am pufăit.

— Fantastic, nu-i aşa?

Val a luat o gură sănătoasă de aer, părând copleşită.

Cineva a bătut la uşă. M-am întors şi l-am văzut pe agentul Sawyer strecurându-şi capul prin deschizătura uşii.

— ’neaţa, Lindy. Am câteva lucruri de discutat cu tine, dacă nu eşti prea ocupată.

Sawyer nu părea lepădătura pe care mi-o descrisese Val. Părul îi era proaspăt tuns, îndeajuns de lung cât să-ţi

poţi trece degetele prin el, dar în acelaşi timp elegant şi profesionist. Poate că folosise prea mult fixativ, dar freza de James Dean îl prindea. Maxilarele lui bine conturate şi dinţii albi şi regulaţi îi completau figura cu ochii de un albastru-deschis. Era destul de frumos, dar ceva din privirea lui era urât.

Val făcu o grimasă.

— Îi zic îngrijitorului că ai nişte gunoi în birou, a spus, trecând pe lângă el.

— Sunt agent Sawyer, zise, făcând câţiva paşi pentru a da mâna cu mine. Voiam să mă prezint ieri, dar am fost prins la tribunal. Am avut o zi lungă.

M-am îndreptat spre birou şi am încercat să aranjez teancurile de hârtii şi de dosare.

— Ştiu. Cu ce te pot ajuta, Sawyer?

Sawyer s-a aşezat pe unul din cele două scaune tapiţate cu piele, din faţa biroului masiv de stejar.

— Ia loc, i-am spus, făcând un gest lent către scaunul pe care se aşezase deja.

— Asta şi voiam, mi-a răspuns.

Încet şi privind fix în ochii de culoarea oceanului din faţa mea, m-am aşezat şi eu în scaunul meu imens, spătarul înalt făcându-mă să mă simt de parcă stăteam pe un tron – tronul meu, iar în faţa mea, un măscărici încerca să se uşureze la mine în curte. M-am uitat la el ca la un câine zdrenţăros.

Sawyer a pus un dosar pe biroul meu şi l-a deschis, arătându-mi un paragraf pe care îl marcase cu portocaliu-fosforescent.

— I-am mai arătat lui Maddox asta, dar acum, că avem o privire proaspătă asupra cazului…

Maddox a dat buzna în biroul meu.

Sawyer s-a ridicat în picioare de parcă cineva trăsese în el.

— Bună dimineaţa, domnule.

Maddox a dat scurt din cap în direcţia uşii, iar Sawyer s-a cărat fără să spună un cuvânt. Maddox a trântit uşa, făcând ca peretele din sticlă să tremure.

M-am lăsat pe spate în scaunul meu şi mi-am încrucişat braţele, aşteptând şi sperând deopotrivă la o remarcă nesărată venită din gura lui perfectă.

— Cum îţi place biroul? a întrebat.

— Poftim?

— Biroul tău, a spus, plimbându-se şi arătând cu braţele către rafturile goale. E pe placul tău?

— Da?

Ochii lui Maddox mă aţintiră.

— Era o întrebare?

— Nu. Biroul e pe placul meu, domnule.

— Bun. Dacă ai nevoie de ceva, să mă anunţi. Şi-a arătat către peretele de sticlă – dacă tâmpitul ăla te deranjează, vii direct la mine, ai înţeles?

— Sunt în stare să-i fac faţă lui Sawyer, domnule.

— La prima lui remarcă, şuieră el, care să te submineze, sau prin care să se dea la tine, vii direct la mine.

Să se dea la mine? Pe cine crede că păcăleşte?

— De ce i-ai atribuit cazul ăsta dacă nu-ţi place de el?

— E bun la ce face.

— Şi totuşi, nu-l asculţi niciodată.

S-a frecat la ochi cu degetul mare şi cel arătător, frustrat.

— Doar pentru că eu trebuie să-i suport căcaturile ca să mă folosesc de talentele lui nu înseamnă că trebuie să faci şi tu asta.

— Îţi par slabă?

A ridicat din sprâncene.

— Poftim?

— Încerci să-mi subminezi autoritatea? m-am ridicat în picioare. Ăsta e jocul tău? Mă tot gândeam la asta. Cred că ar da mult mai bine să mă faci să par plângăcioasă şi incompetentă decât să mă înlături pur şi simplu.

— Ce? Nu, a răspuns, părând realmente derutat.

— Pot să-i fac faţă lui Sawyer. Pot să fac faţă postului pe care l-am ocupat. Sunt îndeajuns de capabilă să conduc echipa asta. Mai este ceva, domnule?

Maddox şi-a dat seama că rămăsese cu gura deschisă şi a închis-o.

— Asta-i tot, agent Lindy.

— Foarte bine. Am de lucru.

Maddox a deschis uşa, şi-a băgat ambele mâini în buzunarele pantalonilor, a făcut semn din cap, apoi a plecat, îndreptându-se către uşa securizată. M-am uitat la ceas şi mi-am dat seama exact încotro se îndrepta.

Val a intrat grăbită, cu ochii căscaţi.

— Dumnezeule, ce-a fost asta?

— Habar n-am, dar voi afla.

— Părea grăbit aseară la bar. Te-a condus acasă?

— Nu, i-am răspuns, ridicându-mă în picioare.

— Minţi!

Am ignorat-o.

— Am nevoie să mă detensionez. Vii cu mine?

— Vrei să mergi la sală cât timp e el aici? Nici gând! N-ar trebui să forţezi nota, Liis. Înţeleg că e o competiţie ciudată între voi, dar e cunoscut pentru temperamentul său.

Mi-am luat geanta sport şi mi-am pus-o pe umăr.

— Dacă vrea să mă dea la o parte, ripostez.

— Unde să te dea la o parte?

M-am gândit pentru o clipă la răspuns.

— Tocmai a intrat aici şi s-a arătat iritat cu privire la Sawyer.

Val a ridicat din umeri.

— Sawyer e un tâmpit. Irită pe toată lumea.

— Nu, nu e asta. Am avut impresia că Maddox… Ştiu cum sună, dar s-a purtat de parcă era un fost iubit gelos. Dacă nu era asta, atunci cred că m-a promovat doar ca să mă facă să par incompetentă. Se potriveşte cu ce ziceai tu despre el înainte şi cu ce a făcut înainte să primesc promovarea.

Val a băgat mâna într-un buzunar şi a deschis o pungă mică de covrigei. A băgat unul în gură, mestecând mărunt, ca o veveriţă.

— Tind să cred că mai degrabă Maddox e gelos, dar asta e imposibil. În primul rând, n-ar fi niciodată gelos pe Sawyer.

Faţa i s-a schimonosit.

— În al doilea rând, pur şi simplu nu e genul lui, cel puţin nu de când fata aia l-a făcut să urască pe oricine cu vagin.

Voiam să-i reamintesc că nu s-a culcat cu nimeni nici înaintea mea, dar asta ar fi presupus că voiam ca el să fie gelos, şi nu voiam asta.

— Ce te face să crezi că e vina ei? am întrebat-o.

A făcut o pauză.

— Era îndrăgostit de fata aia. Ai fost în biroul lui?

Am scuturat din cap.

— Rafturile alea goale erau pline de poze cu ea înrămate. Toată lumea ştia cât de mult s-a străduit să o iubească aşa cum credea că merită ea. Acum, nimeni nu mai vorbeşte despre asta – nu pentru că a făcut el ceva greşit, ci pentru că tipa i-a frânt inima, şi nimeni nu vrea să-l facă să

se simtă mai mizerabil decât se simte deja.

Am ignorat-o.

— Sunt analistă de informaţii, Val. E în natura mea să pun cap la cap bucăţi de informaţii şi să emit o teorie.

A strâmbat din nas.

— Ce are a face cu asta? Încerc să-ţi explic că nu e gelos pe Sawyer.

— N-am spus niciodată că e.

— Dar vrei să fie.

Val era sigură că avea dreptate. Mă înnebunea cu chestia asta.

— Vreau să ştiu dacă am dreptate în legătură cu el. Vreau să ştiu dacă încearcă să mă sape. Vreau să-i intru pe sub piele şi să aflu ce e dedesubt.

— N-o să-ţi placă ce urmează să găseşti.

— Asta rămâne de văzut, i-am răspuns, trecând pe lângă ea.

Capitolul cinci

Maddox s-a oprit în mijlocul unei ridicări pe bara de tracţiuni şi a oftat.

— Cred că glumeşti.

— Nu, i-am răspuns, îndreptându-mă către vestiarul femeilor. S-a întins cu spatele pe bancheta pe care stătea, cu picioarele îndoite şi înfipte ferm în podea.

— Vrei să ne detestăm reciproc? a întrebat el, privind în tavan. Am senzaţia că vrei asta.

— Nu eşti prea departe, i-am răspuns, împingând uşa batantă. După ce mi-am scos hainele de sală din geanta mică, mi-am dat jos fusta-creion bleumarin şi mi-am deschis nasturii bluzei albastru-deschis, apoi mi-am schimbat

sutienul cu cupă C cu o bustieră. E incredibil cum o bucată de material îmi putea transforma formele modeste în corpul unui băiat de doisprezece ani.

Încăperea plină de dulapuri şi postere motivaţionale nu mirosea a mucegai şi adidaşi nespălaţi, aşa cum mă aşteptam. În schimb, mirosea a clor şi vopsea proaspătă.

Maddox şi-a terminat seria de abdomene în vreme ce eu mă îndreptam spre cea mai apropiată bandă de alergat, adidaşii mei scârţâind pe podea la fiecare pas. Am păşit pe bandă şi mi-am ataşat clama de siguranţă de tricoul alb FBI.

— De ce acum? m-a întrebat din cealaltă parte a încăperii. De ce trebuie să fii aici în timpul orei mele de prânz? Nu poţi să faci sală dimineaţa sau seara?

— Ai văzut sala asta înainte şi după program? Tot echipamentul e ocupat. Cel mai bun interval al zilei în care pot face sală ca lumea fără să fac slalom printre corpuri transpirate e în timpul orei tale de prânz, pentru că nimeni nu vrea să vină cât eşti tu aici.

— Pentru că nu-i las.

— O să-mi ceri să plec? l-am întrebat, privindu-l peste umăr.

— Adică, să-ţi spun să pleci?

Am ridicat din umeri.

— Nu mai contează.

Privirea lui mi-a traversat colanţii strâmţi în timp ce se gândea la răspunsul meu, apoi Maddox a părăsit bancheta şi s-a îndreptat către barele paralele, după care şi-a ridicat picioarele aproape la nivelul pieptului. Dacă făcea sală aşa de cinci ori pe săptămână, nici nu era de mirare că avea pătrăţele. Sudoarea îi picura din păr şi întregul bust îi strălucea.

M-am prefăcut că nu observ, în timp ce apăsam pe

butonul de pornire al benzii. Cureaua s-a mişcat, iar mecanismul a început să vibreze familiar sub tălpile mele. Mi-am băgat căştile în urechi şi m-am folosit de muzică să mă ajute să uit că Maddox e în spatele meu, sculptându-şi corpul. M-a ajutat şi faptul că am mărit viteza şi înclinaţia benzii.

După câteva ture, am scos una dintre căşti dintr-o ureche şi am lăsat-o să atârne peste umărul meu. Mi-am întors capul către peretele din oglinzi şi am început să vorbesc cu reflexia lui Maddox.

— Apropo, sunt cu ochii pe tine.

— A, da? a întrebat Maddox, gâfâind în spate.

— Poţi fi sigur.

— Ce vrea să însemne asta?

— Că n-am să te las s-o faci.

— Chiar crezi că ţin să te sabotez?

Părea amuzat.

— Nu asta faci?

— Ţi-am spus deja că nu.

După o scurtă pauză, s-a apropiat de bandă, punând o mână pe mânerul de siguranţă.

— Ştiu că am creat o impresie negativă, Lindy. Recunosc, n-a fost neintenţionat. Dar acum sunt motivat să am agenţi mai buni, nu să le stric carierele.

— Asta îl include şi pe Sawyer?

— Agentul Sawyer are un istoric în echipă de care n-ai habar.

— Păi fă-mi o introducere.

— Nu e treaba mea să-ţi spun povestea lui.

— Atât? am rânjit cu aroganţă.

— Nu înţeleg ce vrei să zici.

— Nu-i dai voie să vorbească cu mine din cauza nu ştiu

cărei poveşti?

Maddox ridică din umeri.

— Îmi place să-i pun beţe-n roate.

— Ieşirea ta din birou *după* ce agentul Sawyer a ieşit a fost modul tău de a-i pune beţe în roate. Mda.

Maddox a dat din cap şi s-a îndepărtat. Când să-mi pun înapoi casca în ureche, s-a întors lângă mine.

— De ce sunt eu dobitoc pentru că ţin un fustangiu ca Sawyer departe de tine?

Am apăsat un buton şi banda s-a oprit.

— Nu am nevoie de protecţia ta, am pufnit.

Maddox s-a pornit să mai zică ceva, dar apoi s-a îndepărtat din nou. De data aceasta, s-a îndreptat către vestiarul bărbaţilor.

După vreo opt minute în care fierbeam de nervi, am sărit de pe bandă şi m-am îndreptat către vestiarul bărbaţilor.

Maddox stătea cu o mână sprijinită pe chiuvetă, iar cu cealaltă ţinând o periuţă de dinţi. Părul îi era ud, iar el era acoperit doar cu un prosop.

A scuipat, s-a clătit, apoi şi-a bătut periuţa de chiuvetă.

— Te pot ajuta cu ceva?

Mi-am schimbat greutatea de pe un picior pe altul.

— Poate că eşti capabil să-i fentezi pe toţi, până şi pe director, dar sunt cu ochii pe tine. Să nu crezi nicio clipă că nu văd prin tine. Nu plec nicăieri, aşa că poţi să te opreşti din jocul ăsta, oricare ar fi el.

Şi-a aruncat periuţa în chiuvetă şi s-a apropiat de mine. M-am dat în spate, grăbindu-mi paşii pe măsură ce se apropia. M-am lovit cu spatele de perete şi am oftat. Maddox şi-a trântit palmele pe perete de-o parte şi de alta, deasupra capului meu. Era la câţiva centimetri de faţa mea, cu pielea

udă de la duș.

— Te-am promovat supervizor, agent Lindy. Ce te face să crezi că vreau să dispari de-aici?

Am ridicat bărbia.

— Povestea ta de rahat cu Sawyer n-are nicio noimă.

— Ce vrei să-ți spun? m-a întrebat.

Puteam să simt mirosul de mentol din respirația lui și gelul de duș de pe piele.

— Vreau adevărul.

Maddox s-a aplecat deasupra mea, plimbându-și nasul peste maxilarul meu. Genunchii aproape că mi-au cedat când buzele lui mi-au atins urechea.

— Poți avea tot ce vrei.

Și-a dat capul ușor pe spate, privindu-mi buzele.

Mi s-a tăiat respirația, ținându-mă bine în timp ce el se apropia tot mai mult, cu ochii închiși.

S-a oprit foarte aproape de gura mea.

— Spune-o, îmi șopti. Spune că vrei să te sărut.

Am întins degetele să-i ating trupul, trecându-le de-a lungul abdomenului, ștergându-i picăturile de apă, până am ajuns la muchia prosopului. Fiecare nerv al corpului meu mă implora să spun da.

— Nu.

L-am împins și am ieșit pe ușă.

Am urcat înapoi pe bandă, am setat cea mai mare viteză și mi-am băgat înapoi căștile în urechi, schimbând piesele până am dat de ceva mai violent.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, gâfâind și transpirând, am redus din viteză, am făcut un duș și apoi m-am îmbrăcat, după care mi-am prins părul ud în coc.

Val mă aștepta pe hol.

— Cum a mers? m-a întrebat, vizibil îngrijorată.

Am continuat să merg spre lifturi, iar ea m-a însoţit.

Am încercat din răsputeri să-mi menţin umerii şi chipul relaxat.

— Am alergat. A fost super.

— Minciună.

— Las-o baltă, Val.

— Doar ai… alergat?

Părea derutată.

— Da. Cum a fost prânzul tău?

— Mi-am luat o gustare – unt de arahide şi jeleu. A strigat la tine?

— Nu.

— A încercat să te dea afară?

— Nu.

— Nu… înţeleg.

Am chicotit.

— Ce e de înţeles? Doar nu e un căpcăun. De fapt, bănuiesc că deja crede *că eu* sunt căpcăunul.

Am intrat în lift împreună şi am apăsat pe butonul pentru etajul nostru. Val a făcut un pas către mine, apropiindu-se destul cât să mă facă să mă dau în spate.

— Dar el chiar e… un căpcăun. E rău şi necruţător şi strigă la oameni când intră în sala de sport în timpul orei lui chiar şi dacă ai uitat doar un pantof şi te-ai întors după el. Ştiu asta pentru că eu am fost agentul cu pricina. A urlat la mine, şi-a pierdut minţile pentru că m-am întors după un nenorocit de pantof, mi-a spus, accentuând ultimele cuvinte ca şi cum ar fi avut un public care-i devora spectacolul de poezie urbană.

— Poate că s-a schimbat.

— De când eşti tu aici? În trei zile? Nu.

Tonul ei dispreţuitor m-a agasat.

— Eşti puţin excesivă.

— Dramatică?

— Da.

— Aşa vorbesc eu.

— Dramatic?

— Da. Încetează să mai cauţi moduri de a mă judeca şi ascultă ce vreau să-ţi zic.

— Bine, i-am răspuns.

Liftul s-a deschis şi am păşit în hol.

Val s-a luat după mine pe uşa de securitate.

— Joel a insistat să-mi mănânc sandvişul cu unt de arahide şi jeleu la el în birou.

— Cine e Joel?

— Agentul Marks. Fii atentă! Mi-a scris seara trecută. Mi-a spus că Maddox s-a comportat ciudat. Fratele lui mai mic se căsătoreşte luna viitoare – ei, nu se căsătoreşte, se recăsătoreşte. Stai, nici aşa nu e bine.

Chipul mi s-a încordat.

— Îşi reînnoieşte jurământul?

Val făcu un semn cu degetul arătător.

— Da.

— De ce-mi spui asta?

— O s-o vadă pe… ştii tu… pe ea.

— Cea cu care s-a fript?

— Afirmativ. Ultima dată când a plecat acasă şi a văzut-o, s-a întors un om nou.

Val a strâmbat din nas.

— Şi nu în sensul bun. Era terminat. Ceva înfricoşător.

— Bine.

— Nu-i convine călătoria. I-a spus lui Marks… Şi asta e informaţie secretă, m-ai înţeles?

Am ridicat din umeri.

— Da.

— I-a spus lui Marks că se bucură că te-ai transferat aici.

Am intrat în biroul meu şi am invitat-o pe Val cu un zâmbet reţinut, iar ea a intrat. După ce uşa s-a trântit, m-am asigurat că era închisă bine, apoi m-am lipit cu spatele de ea, simţind lemnul rece şi dur prin bluză.

— Dumnezeule, Val! Ce-am făcut? am şuierat, mimând panica. *Se bucură?*

Am făcut cea mai dezgustată grimasă şi am început să mă smiorcăi.

Şi-a dat ochii peste cap şi s-a aşezat pe scaunul meu.

— Du-te naibii!

— Nu poţi să mă înjuri în timp ce stai pe scaunul meu.

— Ba da, pot, dacă faci mişto de mine.

Pantalonii ei s-au frecat de pielea întunecată a scaunului în timp ce ea s-a aplecat în faţă.

— Îţi spun, asta e mare lucru. Nu e ceva tipic pentru el. El nu se bucură, nu se bucură niciodată. El urăşte totul.

— Bine, dar nu e relevant, Val. Chiar şi dacă se poartă atipic, faci din ţânţar armăsar.

A ridicat din sprânceană.

— Îţi spun eu, i-ai cam răsturnat armăsarul.

— Ai lucruri mai bune de făcut, Val. La fel şi eu.

— Bem ceva diseară?

— Trebuie să despachetez.

— Te ajut eu, şi aduc şi-un vin.

— S-a făcut, i-am spus în timp ce ieşea din biroul meu.

M-am simţit uşurată când m-am aşezat pe scaunul meu. Mă ascundeam la vedere, cu spatele protejat, cu corpul înconjurat de mânerele scaunului. Mi-am trecut degetele peste tastatură în timp ce bulinele negre apăreau în căsuţa

în care îmi introduceam parola. Mi-am amintit că prima dată când m-am logat în sistem am văzut sigla FBI pe ecran şi pulsul mi-a luat-o razna. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Mesageria era plină de e-mailuri cu rapoarte intermediare, întrebări şi piste de la agenţi. Numele lui Constance mi-a sărit în ochi, aşa că am deschis e-mailul de la ea.

AGENT LINDY,

AGENTUL SPECIAL ŞEF ADJUNCT MADDOX A STABILIT O ŞEDINŢĂ LA ORA 15 PENTRU A DISCUTA DESPRE UN PLAN.

TE ROG SĂ-ŢI SCHIMBI PROGRAMUL.

CONSTANCE

La dracu'!

Fiecare minut care a trecut după aceea a fost mai agonizant decât prezenţa mea în sala de sport. La trei fără cinci minute, mi-am terminat treaba şi am ieşit pe hol.

Constance a început să-şi fluture genele lungi şi negre când m-a observat, şi şi-a atins urechea. Buzele ei de un roşu-aprins au mimat câteva cuvinte imperceptibile şi inaudibile. S-a întors câţiva centimetri către uşa lui Maddox. Părul blond-oxigenat i-a căzut pe spate, după care Constance şi-a reluat locul obişnuit. Mi-a zâmbit.

— Poţi intra, agent Lindy.

Am dat din cap, observând că nu şi-a dezlipit privirea de la mine în timp ce treceam pe lângă biroul ei mic. Nu era doar asistenta lui Maddox. Era câinele lui de pază într-un pachet mic şi blond.

Am tras o gură de aer şi am rotit clanţa rotundă de nichel.

Biroul lui Maddox era din mahon şi avea covoare bogate, dar rafturile lui erau la fel de goale şi de penibile ca ale mele, fără nicio poză de familie şi obiecte personale care să poată indica faptul că are o viaţă în afara FBI-ului. Pe pereţi ţinea aşezate amintirile preferate, printre care erau premii, trofee şi o poză în care dădea mâna cu directorul.

Trei mici tablouri erau aşezate pe biroul lui, înclinate în direcţia opusă. Mă deranja că nu puteam vedea ce se afla în ele. M-am întrebat dacă erau poze cu ea.

Maddox stătea îmbrăcat în costumul lui bleumarin, cu o mână în buzunar, uitându-se pe fereastra biroului său cu privelişte superbă.

— Ia loc, Lindy.

M-am aşezat.

S-a întors către mine.

— Am o dilemă şi sper să mă poţi ajuta în privinţa asta.

O sută de alte propoziţii puteau să iasă din gura lui. Asta nu era una dintre ele.

— Îmi pare rău, domnule. Ce-ai spus?

— Am avut o întâlnire cu ASD-ul mai devreme şi crede că ai putea fi soluţia pentru o problemă recentă, a spus, aşezându-se în scaunul său.

Perdelele lamelare lăsau să intre întreaga lumină a zilei, creând o strălucire orbitoare pe suprafaţa biroului. Era îndeajuns de mare pentru şase oameni şi mă gândeam că ar fi nevoie de mai mult de doi oameni pentru a-l ridica. Mi-am ridicat degetele de la picioare ca să le pot băga în spaţiul dintre covor şi birou. Am oftat şi am încercat să capăt un echilibru pentru orice lucru neaşteptat pe care mi l-ar mai fi zis Maddox.

A aruncat un dosar pe birou, care a alunecat înspre mine până aproape de margine. În timp ce am apucat dosarul şi m-am uitat peste grămada de hârtii, eram încă prea distrasă de afirmaţia iniţială a lui Maddox.

— Agent special Polanski crede că eu sunt soluţia, i-am spus, suspicioasă.

Fie m-am subestimat grav, fie Maddox mânca rahat.

— Citeşte dosarul, mi-a spus, ridicându-se din nou şi îndreptându-se către fereastră.

După expresia lui sobră şi postura încordată, părea agitat.

Am deschis dosarul la prima pagină, apoi m-am uitat peste numeroasele rapoarte de interogatoriu, fotografii de supraveghere şi o listă de oameni morţi. Un raport conţinea acuzaţii şi transcripţii de procese ale unui student numit Adam Stockton. El era un fel de organizator şi fusese condamnat la zece ani de închisoare. Am citit mai mult pe diagonală, ştiind că nu asta voia Maddox să văd.

Câteva poze erau cu un bărbat care semăna puţin cu Maddox – aceeaşi înălţime, dar tuns scurt şi cu braţele acoperite de tatuaje. Multe poze erau cu o tânără frumuşică, de vreo douăzeci de ani, cu mult mai mulţi ani de înţelepciune în privirea ei decât te-ai fi aşteptat. Câteva poze erau portrete individuale, dar majoritatea erau cu cei doi, împreună. Am recunoscut-o ca fiind fata care apărea în câteva poze de pe peretele din biroul meu – fiica lui Abernathy. Puştiul tuns scurt şi cu Abby erau în mod evident un cuplu, iar felul în care erau apropiaţi unul de celălalt mă făcea să cred că relaţia lor era nouă şi pasională. Fie aşa, fie erau foarte îndrăgostiţi. El avea un aer protector în aproape toate pozele, iar ea stătea mereu alături de el, deloc intimidată. M-am întrebat dacă el observase că stătea aşa

când era cu ea.

Erau toţi studenţi la Eastern State University. Am citit mai departe despre un incendiu care distrusese una dintre clădirile din campus, în care muriseră o sută treizeci şi doi de studenţi – noaptea. Înainte să întreb de ce ar fi atât de mulţi tineri în beciul unei clădiri de facultate la o oră atât de târzie, am dat pagina şi am găsit răspunsul – o sală de lupte ilegale, iar cel care semăna cu Maddox părea a fi un suspect.

— Dumnezeule, ce e asta? am întrebat.

— Continuă să citeşti, mi-a răspuns, rămânând întors cu spatele.

Aproape imediat, două nume mi-au sărit în ochi – Maddox şi Abernathy. După câteva pagini, totul s-a legat, iar eu m-am uitat la şeful meu.

— Fratele tău e căsătorit cu fiica lui Abernathy?

Maddox nu s-a întors.

— Faci mişto de mine.

Maddox oftă, apoi se întoarse către mine.

— Aş vrea eu. Îşi reînnoiesc jurămintele la sfârşitul lunii viitoare în St. Thomas… ca să poată participa toată familia. Nunta lor a fost la Las Vegas acum aproape un an…

Am ridicat hârtia.

— La doar câteva ore după incendiu. E inteligentă.

Maddox a păşit lent către biroul lui şi s-a aşezat din nou. Incapacitatea lui de a sta locului mă agita mai rău pe mine decât pe el.

— Ce te face să crezi că a fost ideea ei? m-a întrebat.

— El nu pare genul de tip care să-şi lase iubita să-l salveze, i-am răspuns, amintindu-mi de postura lui din poze.

Maddox a pufnit şi a privit în jos.

— Nu e genul care să lase pe nimeni să-l salveze, de-asta va fi greu ce urmează să fac. Agentul special Polanski

insistă că am nevoie de întăriri, şi trebuie să fiu de acord cu el.

— Întăriri pentru ce?

— Va trebui să-i dezvălui secretul după ceremonie.

— Că s-a căsătorit cu el pentru a avea un alibi?

— Nu, a spus, scuturând din cap. Abby s-o fi căsătorit cu el pentru un motiv, dar motivul acela e că îl iubeşte, a spus încruntat. O să-l distrugă când o să afle, chiar şi dacă ea *a încercat* să-l salveze.

— Tu faci mereu ceea ce e mai bine pentru fraţii tăi?

Privi în jos către pozele pe care nu le puteam vedea.

— Nici n-ai idee, a oftat el din nou. Am făcut tot ce am putut după incendiu dar, după cum se vede din lista de victime, o sentinţă de zece ani pentru Adam nu va fi de ajuns. Adam are două sute şaizeci şi patru de capete de acuzare pentru ucidere din culpă – câte două pentru fiecare victimă.

— Cum a reuşit procurorul districtual să scape cu asta? am întrebat.

— Adam a fost acuzat sub aspectul a două teorii legate de crimă. Omor prin neglijenţă şi omor prin imprudenţă.

Am dat din cap aprobator.

— Eram legat de mâini şi de picioare, a continuat Maddox. Nu puteam să-mi ajut fratele – până i-am dat lui Polanski o altă pistă, care m-a făcut unul dintre cei mai tineri agenţi speciali care au devenit director adjunct, din istoria biroului. Aveam o pistă. Aproape că nu i-a venit să creadă. Fratele meu mic avea o relaţie cu fiica unei persoane dintr-un caz mai mare, Mick Abernathy, şi se căsătorise cu ea. L-am convins pe Polanski – cu aprobarea directorului, desigur – să renunţe la capetele de acuzare, cu condiţia ca Travis să colaboreze cu noi, dar cazul ăsta va dura mai mult decât toată sentinţa lui.

— Va fi folosit ca informator? l-am întrebat.

— Nu.

— FBI-ul îl recrutează? am întrebat şocată.

— Da. Doar că el încă nu ştie asta.

Faţa mi s-a schimonosit a dezgust.

— Atunci de ce să-i zici asta la propria nuntă?

— Nu o să-i spun în ziua nunţii. O să-i zic a doua zi dimineaţă, înainte să plec. Trebuie s-o fac personal şi nu ştiu când îl voi mai vedea. Nu mai trec pe acasă.

— Şi dacă nu va fi de acord?

Maddox a oftat lung, rănit de acest gând.

— Va merge la închisoare.

— Şi eu unde intru în discuţie?

Maddox s-a foit un pic în scaun, cu umerii încă încordaţi.

— Doar… ascultă-mă. A fost sută la sută ideea şefului. Doar că are şi dreptate.

— Poftim?

Mintea mi-o lua razna şi începeam să-mi pierd răbdarea.

— Am nevoie de o însoţitoare la nuntă. Am nevoie de cineva din FBI cu care să merg şi care să fie martoră la conversaţie. Nu ştiu cum va reacţiona. Un agent femeie ar fi un tampon bun într-o asemenea conversaţie. Polanski crede că eşti candidata perfectă.

— De ce eu? am întrebat.

— Te-a nominalizat personal.

— Şi Val ce avea? Dar Constance?

Maddox a făcut o grimasă şi apoi s-a holbat la degetul cu care bătea darabana pe birou.

— A sugerat pe cineva care s-ar potrivi în context.

— Care s-ar potrivi, am repetat, derutată.

— Doi dintre fraţii mei sunt îndrăgostiţi de femei care sunt… mai din topor.

— Din topor? am întrebat, ţinând un deget către piept. Vorbeşti serios? am întrebat, aplecându-mă. Ai cunoscut-o pe Val?

— Vezi? a spus Maddox, arătând cu mâna către mine. Asta e exact ce ar fi spus Abby… sau Camille, iubita lui Trent.

— Iubita lui Trent?

— Fratele meu.

— Fratele tău, Trent. Şi Travis. Şi tu eşti Thomas. Pe cine am ratat? Tiger şi Toadstool?

Maddox nu era amuzat.

— Taylor şi Tyler. Sunt gemeni. Născuţi între mine şi Trent.

— De ce T-uri?

Trebuia să întreb, deşi conversaţia asta mă stresa.

A oftat.

— E o chestie tipică pentru Vestul Mijlociu. Nu ştiu. Lindy, am nevoie să vii cu mine la nunta fratelui meu. Am nevoie să mă ajuţi să-l convingem să nu ajungă la închisoare.

— Nu ar trebui să-ţi fie foarte greu să-l convingi. FBI-ul e o alternativă foarte bună pentru închisoare.

— Va fi sub acoperire. Va trebui să-i ascundă soţiei sale chestia asta.

— Şi?

— Şi îşi iubeşte foarte, foarte mult nevasta.

— La fel ca ceilalţi agenţi sub acoperire ai noştri, am izbucnit, fără nici cea mai mică urmă de compasiune.

— Travis are un trecut. Relaţia lui cu Abby a fost mereu volatilă, iar Travis vede în onestitate semnul loialităţii faţă de căsătoria lor.

— Maddox, mă plictiseşti. Agenţii noştri sub acoperire

pur şi simplu le spun sufletelor lor pereche că nu pot vorbi nimic despre jobul lor şi atât. El de ce n-ar putea să facă la fel?

— El n-ar putea să-i zică chiar nimic. Va fi sub acoperire într-o investigaţie care l-ar implica pe tatăl lui Abby. Asta cu siguranţă ar putea constitui o problemă în mariajul lor. Nu va risca nimic dacă asta ar însemna s-o piardă.

— Se va obişnui. Îi vom oferi un alibi simplu şi eficient, de care se va ţine.

Maddox a scuturat din cap.

— Nu e nimic simplu în toată treaba asta, Liis. Va trebui să fim peste măsură de creativi ca s-o împiedicăm pe Abby să-şi dea seama ce se petrece, a oftat el, privind în tavan. Fata asta are o minte foarte ageră.

Am mijit ochii, conştientă de faptul că mi se adresase pe numele mic.

— Şeful vrea să merg eu. Dar tu vrei asta?

— Nu-i o idee rea.

— Prietenia noastră e o idee rea, dar faptul că ne vom juca de-a cuplul pentru un weekend întreg nu este?

— Travis e… Dificil de explicat.

— Crezi că va fi violent?

— Ştiu că va fi.

— Presupun că nu vrei să-l împuşc dacă va fi.

Maddox îmi aruncă o privire tăioasă.

— Atunci pot să te împuşc pe tine? am zis.

Şi-a dat ochii peste cap, iar eu am ridicat mâinile în aer.

— Încerc doar să înţeleg care e rolul meu în toată treaba asta.

— Travis nu se comportă frumos când rămâne fără opţiuni. Dacă crede că o va pierde pe Abby, va lupta. S-o piardă din cauza minciunii sau s-o piardă din cauză că e la

închisoare nu sunt variante bune. S-ar putea să refuze oferta.

— O iubeşte atât de mult?

— Nu cred că există un cuvânt potrivit care să descrie ce simte pentru ea. Să-l ameninţi că o pierde e totuna cu a-i ameninţa viaţa lui.

— Ce… dramatic!

Maddox se gândi la asta.

— Dramatismul e în natura relaţiei lor.

— Am reţinut.

— Trent a organizat o petrecere-surpriză de burlac în seara de dinainte în oraşul natal – Eakins, Illinois.

— Am auzit de el, i-am spus.

Când Maddox mi-a aruncat o privire derutată, am continuat:

— Am trecut pe lângă de câteva ori când mergeam şi mă întorceam din Chicago.

Maddox aprobă.

— În următoarea zi, vom conduce spre Aeroportul Internaţional O'Hare şi de acolo vom zbura spre St. Thomas. O voi pune pe Constance să-ţi trimită adresa şi traseul.

Aveam sentimente contradictorii cu privire la reîntoarcerea acasă la scurt timp după ce de-abia plecasem de-acolo.

— Bine.

— Cum ziceam, ne vom da drept un cuplu. Familia mea crede că lucrez în marketing şi aş vrea să rămână aşa.

— Nu ştiu că eşti agent FBI?

— Corect.

— Pot să întreb de ce?

— Nu.

Am clipit.

— Bine. Presupun că vom împărţi o cameră de hotel în

Eakins şi în St. Thomas.

— Corect.

— Altceva?

— Deocamdată atât.

M-am ridicat.

— O după-amiază plăcută, domnule.

Şi-a dres glasul, vădit surprins de reacţia mea.

— Mulţumesc, agent Lindy.

Întorcându-mă ca să părăsesc biroul, am început să fiu conştientă de tot – cât de rapid mergeam, felul în care mi se legănau mâinile, până şi cât de dreapta îmi era postura. Nu voiam să trădez nimic. Nu ştiam nici eu cum mă face să mă simt călătoria asta şi în niciun caz nu voiam să-i dau ocazia să speculeze.

Când m-am întors în biroul meu, am închis uşa şi m-am prăbuşit în scaun. Mi-am pus picioarele pe birou.

Agentul Sawyer a bătut în uşă, în timp ce se uita la mine, în aşteptare, prin peretele de sticlă. I-am făcut semn cu mâna să plece.

Maddox s-a bucurat că fusesem transferată la San Diego, iar şeful credea despre mine că sunt cam din topor – chiar mai mult decât Val cea cu gura spurcată sau agenta Davies cea uşuratică. M-am uitat la bluza mea albastru-deschis şi la fusta până la genunchi.

Sunt o fată fină, ce mama dracului! Doar pentru că spun ce-mi trece prin cap înseamnă că sunt lipsită de tact?

Mă înroşisem la faţă de furie. Crezusem că zilele în care la FBI femeile erau numite lăptărese şi pitulici se terminaseră. Majoritatea remarcilor sexiste ale bărbaţilor ar fi trebuit să fie înăbuşite din faşă de către ceilalţi agenţi, chiar şi când nu era nicio femeie de faţă.

Sunt din topor? O să arunc după el cu topoare prin toată

clădirea FBI-ului.

Mi-am acoperit gura, chiar dacă nu spusesem nimic. *S-ar putea să aibă dreptate.*

Telefonul fix a sunat de două ori scurt şi l-am dus la ureche.

— Lindy.

— Sunt eu, Maddox.

M-am ridicat în picioare, cu toate că nu mă putea vedea.

— Mai e un motiv pentru care eşti un candidat bun, unul pe care nu i l-am pomenit şefului.

— Sunt numai ochi şi urechi, i-am răspuns monoton.

— Vom juca rolul unui cuplu, iar eu… cred că eşti singura femeie dintre agenţii FBI cu care m-aş simţi confortabil în rolul tău.

— Nu-mi pot da seama de ce.

A urmat o tăcere de vreo zece secunde bune.

— Am glumit. E bine de ştiut că nu e doar din cauză că şeful crede că nu am clasă.

— Hai să ne înţelegem! Şeful nu a zis asta, şi nici eu.

— Ba asta ai cam zis.

— Nu asta voiam să zic. I-aş da un pumn în gură oricărui om care ar zice aşa ceva despre tine.

De data asta, am amuţit.

— Mmm… mulţumesc.

Nu ştiam ce altceva să-i răspund.

— Fii cu ochii în patru după e-mailul de la Constance!

— Da, domnule.

— O zi bună, Lindy.

Am lăsat telefonul jos şi m-am aşezat la loc cu picioarele pe birou, gândindu-mă la călătoria pe care urma s-o avem peste şapte săptămâni. Urma să-mi petrec câteva nopţi singură cu Maddox, jucând rolul iubitei lui, şi asta nu mă

supăra aşa de tare cât mi-aş fi dorit.

Am încercat să nu zâmbesc. Nu voiam să zâmbesc, aşa că m-am încruntat şi era cea mai mare minciună pe care mi-o spuneam de când îi zisesem lui Jackson – şi-mi zisesem şi mie – că eram fericită cu el în Chicago.

Val a bătut uşor în peretele de sticlă şi apoi şi-a lovit sugestiv ceasul. Am dat din cap că vin, iar ea s-a îndepărtat.

Nu ştiam sigur cât de multe îmi permitea Maddox să împărtăşesc cu cineva. Păstrarea secretelor despre prima noastră seară şi despre scopul meu în Echipa a cincea era destul de dificilă. Din păcate pentru mine, Val era singura mea prietenă din San Diego, iar superputerea ei era intuiţia.

Capitolul şase

Îmi răsuceam cu frustrare părul pe deget, în timp ce mă străduiam să mă concentrez la cuvintele de pe ecran. Mă holbam la computerul meu de mai bine de două ore, iar privirea începea să mi se înceţoşeze.

Draperiile geamurilor din exterior erau trase, dar lumina apusului reuşise să se furişeze prin crăpături câteva ore bune înainte să se stingă. După ce am analizat dosarul lui Travis, mi-am petrecut restul serii căutând moduri prin care să-l ferim de închisoare pentru incendiu, dar folosirea lui drept avantaj nu doar că era cea mai bună idee. Era singura idee. Din nefericire pentru Travis, fratele lui era atât de bun la jobul său, încât FBI-ul credea că dacă mai adaugă un Maddox în echipă ar fi fost avantajos. Aşa că nu era doar un bun. Era un bun de recrutat.

S-a auzit o bătaie în uşă, iar agentul Sawyer a lăsat un dosar pe suportul de metal înşurubat pe faţa uşii. Suportul fusese instalat acolo ca să nu mă deranjeze toţi agenţii cu

cereri de aprobat, dar Sawyer a deschis uşa şi şi-a strecurat capul în biroul meu, zâmbind larg.

— E târziu, a spus.

— Ştiu, am răspuns, odihnindu-mi bărbia în palmă.

Nu mi-am luat ochii de pe ecran.

— E vineri.

— Sunt conştientă de asta, am spus. Să ai un weekend frumos.

— M-am gândit că poate-ai vrea să luăm cina undeva. Trebuie că eşti lihnită.

Maddox a intrat în biroul meu, detaşat şi drăguţ cu mine, apoi s-a uitat urât la Sawyer.

— Agent Lindy şi cu mine avem o şedinţă peste două minute.

— O şedinţă? a întrebat Sawyer, chicotind.

La privirea intensă a lui Maddox, zâmbetul i-a pălit. Şi-a netezit cravata şi şi-a dres vocea.

— Pe bune?

— Noapte bună, agent Sawyer, i-a spus Maddox.

— Noapte bună, domnule, a spus înainte de a se face nevăzut în hol.

Maddox a păşit fără grabă spre biroul meu şi s-a aşezat pe unul dintre scaunele identice, lăsându-se lejer pe spate şi sprijinindu-se cu coatele de braţele scaunului.

— Nu avem nicio şedinţă, i-am spus, cu ochii fixaţi în ecran.

— Nu, nu avem, a răspuns Maddox, vădit obosit.

— M-ai făcut şefa lui. Trebuie să-l laşi să stea de vorbă cu mine la un moment dat.

— Nu mi se pare că e aşa.

M-am aplecat într-o parte să-i văd faţa, rămânând cu bărbia în palmă, încruntată şi suspicioasă.

— Arăţi ca naiba, a spus Maddox.

— Tu arăţi şi mai rău, am minţit eu.

Arăta ca un model pentru Abercrombie, inclusiv cu privirea sobră, dar imperturbabilă, şi ştiam că arată aşa şi sub costumul cu cravată. M-am ascuns în spatele calculatorului înainte ca el să-mi poată surprinde privirea pironită pe buzele lui de neuitat.

— Ţi-e foame? a întrebat.

— Sunt lihnită.

— Hai să ne luăm ceva de mâncare. Conduc eu.

Am clătinat din cap.

— Mai am mult de lucru.

— Trebuie să mănânci.

— Nu.

— Doamne, încăpăţânată mai eşti!

Am privit din nou sugestiv în monitor.

— Agent Davies spune că fac sex cu cine trebuie, ca să ajung sus. Ai idee cât de greu e să-i fac pe agenţi să mă ia în serios, când vin eu aici şi primesc o promovare din prima zi?

— A fost a doua zi, de fapt. Şi agent Davies *chiar* a făcut sex ca să ajungă unde e. Sigur, nu va urca mai sus pe treapta ierarhică.

Am ridicat din sprânceană.

— I-ai dat vreodată o mărire de salariu?

— Nu, nici vorbă.

— Ei bine, o fi făcut Davies ce-o fi făcut, dar are dreptate şi în privinţa mea. Şi asta mă afectează. Fac ore suplimentare ca să mă pot convinge singură că mi-am meritat locul.

— Maturizează-te, Liis!

— Tu primul, Thomas.

Am avut vaga impresie că l-am auzit pufnind în râs, dar nu l-am băgat în seamă. Mi-am dat voie să zâmbesc arogant

în spatele monitorului care se afla între noi.

De jos, din stradă, se auzeau claxoanele şi sirenele maşinilor. Acolo, afară, lumea continua să existe, inconştientă de muncile noastre târzii şi de vieţile noastre singuratice, lumea pe care o protejam de câte un şef de mafie sau o apăram de câte-o grupare care făcea trafic de carne vie sau de câte-un criminal în serie aflat în libertate. Munceam ca să vânez şi să capturez – sau cel puţin asta era funcţia mea de până acum. În prezent însă, mi se dăduse sarcina de a-l scăpa pe fratele lui Thomas de închisoare. Sau, cel puţin, ăsta simţeam că mi-e rostul.

Zâmbetul arogant mi s-a şters de pe chip.

— Spune-mi adevărul, i-am cerut, cu mâna la gură.

— Da, îmi e foame, a bâiguit Thomas.

— Nu la asta m-am referit. Care e obiectivul tău? Să-l prinzi pe Benny sau să-l ţii pe Travis departe de închisoare?

— Unul se leagă de celălalt.

— Alege unul!

— Eu l-am crescut, practic.

— Nu e un răspuns.

Thomas a oftat lung, iar umerii i-au căzut de parcă răspunsurile îi atârnau în cârcă.

— Mi-aş da la schimb viaţa pentru a lui. Cu siguranţă m-aş îndepărta de caz. Am mai făcut-o înainte.

— Te-ai îndepărtat de vreun caz?

— Nu şi nu. Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Am înţeles, i-am spus.

Nici eu nu voiam să vorbim despre ea.

— *Nu* vrei să vorbesc despre asta? Toată lumea din biroul ăsta moare de curiozitate.

M-am holbat la el.

— Tocmai ai spus că nu vrei să vorbeşti despre asta. E

ceva ce aş vrea să ştiu, totuşi.

— Ce? a întrebat, îngrijorat.

— Cine e în pozele de pe biroul tău?

— Ce te face să crezi că e *cineva*? Poate sunt poze cu pisici.

Mi-a dispărut orice expresie de pe faţă.

— Nu ai pisici.

— Dar îmi plac pisicile.

M-am dat pe spate şi am lovit biroul frustrată.

— Nu-ţi plac pisicile.

— Nu mă cunoşti atât de bine.

M-am ascuns din nou în spatele monitorului.

— Ştiu că ori ai o perie magică de curăţat părul de pisică, ori nu ai pisici.

— Tot ar putea să-mi *placă* pisicile.

M-am aplecat în faţă.

— Mă termini.

O urmă vagă de zâmbet i s-a ivit pe buze.

— Hai să luăm cina.

— Numai dacă-mi spui cine e în pozele tale.

Thomas s-a încruntat.

— De ce nu te uiţi chiar tu când mai treci pe la birou?

— Poate voi face asta.

— Bun.

Am rămas tăcuţi pentru câteva secunde, apoi am vorbit eu.

— Te voi ajuta.

— Cu cina?

— Nu, cu Travis.

S-a foit în scaun.

— Nu ştiam că plănuiai să nu mă ajuţi.

— Poate că n-ar trebui să presupui din start că aş face-

o.

— Poate că n-ar trebui să spui da, s-a răstit.

Am trântit clapeta de la laptop.

— N-am spus da. Am spus că voi fi atentă când soseşte e-mailul de la Constance.

A mijit ochii:

— Va trebui să te urmăresc.

Am zâmbit cu aroganţă.

— Da, va trebui.

Telefonul mobil a început să-mi ciripească, iar pe ecran a apărut numele lui Val. Am ridicat telefonul şi l-am dus la ureche.

— Hei, Val. Da. Tocmai am terminat. Bine. Ne vedem în douăzeci de minute.

Am închis apelul şi mi-am pus telefonul pe birou.

— Asta a durut, a spus Thomas, verificându-şi propriul telefon.

— Asta e, i-am răspuns, deschizând sertarul pentru a-mi lua poşeta şi cheile.

S-a încruntat.

— Marks iese?

— Nu ştiu, i-am spus, ridicându-mă şi punându-mi geanta pe umăr.

Undeva pe hol, se auzeau aspiratoarele. Doar jumătate din lumini erau aprinse. Thomas şi cu mine eram singurii angajaţi rămaşi în aripa clădirii în afară de personalul de curăţenie.

Expresia lui Thomas m-a făcut să mă simt vinovată. Am înclinat capul.

— Vrei să vii?

— Dacă Val va fi acolo, ar fi mai puţin ciudat dacă ar merge şi Marks, a spus, ridicându-se.

— De acord, am zis şi m-am gândit o clipă. Invită-l.

Ochii lui Thomas au strălucit, luându-şi telefonul în mână şi scriind un mesaj rapid. În câteva secunde, telefonul a vibrat, sosind răspunsul. S-a uitat la mine.

— Unde?

— Un local din centru care se numeşte Kansas City Barbeque.

Thomas a râs scurt.

— Îţi face turul oficial de turist?

Am zâmbit.

— E acelaşi bar din *Top Gun.* A spus că nu a apucat să meargă prin locurile astea de când s-a mutat aici. Acum are un pretext s-o facă.

Thomas a tastat pe telefon şi un zâmbet larg i s-a întins pe faţă.

— Atunci, aşa rămâne, la KC Barbeque.

* * *

M-am aşezat pe scaunul din capătul barului, privind în jur. Pereţii erau acoperiţi cu suveniruri din *Top Gun* – postere, poze şi portrete cu autografele actorilor. Mie nu mi se părea deloc că seamănă cu barul din film, doar tonomatul şi pianul vechi erau aceleaşi.

Val şi Marks erau prinşi într-o conversaţie despre avantajele şi dezavantajele contractării pistoalelor cu gloanţe de 9 milimetri contra celor obişnuite Smith & Wesson. Thomas era pe cealaltă parte a barului în formă de L, aşezat în mijlocul unui cârd mic de fete din California de care orice băiat de plajă ar fi mândru. Femeile chicoteau în timp ce beau şi aruncau săgeţi în tabla de darts, aplaudând şi aclamând de câte ori Thomas nimerea în centrul ţintei.

Thomas nu părea să fie flatat de atenţia primită, dar se simţea bine, aruncând câte-o privire în direcţia mea, cu un zâmbet relaxat.

Îşi dăduse jos sacoul şi îşi suflecase mânecile cămăşii Oxford, dezvăluind puţin din antebraţul gros şi bronzat. Cravata îi era desfăcută, la fel şi ultimul nasture al cămăşii. Îndepărtam orice urmă de gelozie care voia să apară de fiecare dată când îi priveam fan clubul de fete, dar încă puteam simţi braţele lui în jurul meu, aranjându-mă în diferite poziţii şi flexându-şi muşchii de fiecare dată când mă…

— Liis, a spus Val, pocnind din degete. N-ai auzit nimic din ce ţi-am zis, nu-i aşa?

— Nu, i-am răspuns înainte de a-mi termina băutura. Eu plec.

— Ce? Nu! a spus Val, alintându-se, apoi zâmbind. Nu are cine să te ducă. Nu poţi pleca.

— Am chemat un taxi.

Privirea lui Val reflecta sentimente de trădare.

— Cum îndrăzneşti!?

— Ne vedem luni, i-am spus, aşezându-mi cureaua poşetei pe umăr.

— Luni? Ce zici de mâine? Ai să risipeşti o zi de sâmbătă perfectă?

— Trebuie să despachetez, şi chiar aş vrea să petrec timp şi în apartamentul pentru care plătesc.

Val a început să se alinte din nou.

— Bine.

— Noapte bună, Lindy, a spus Marks înainte să-şi mute atenţia înapoi la Val.

Am împins uşa de la intrare, zâmbindu-le politicos clienţilor din curtea interioară. Firele de lumină multicolore

de deasupra mea m-au făcut să mă simt de parcă aş fi fost în vacanţă. Încă nu eram obişnuită cu faptul că temperatura ridicată şi camizolul erau normale aici. În loc să-mi târăsc picioarele prin tundra îngheţată a Chicagoului în palton gros, acum puteam să ies în rochii de vară şi sandale dacă voiam, chiar şi la primele ore ale dimineţii.

— Pleci? a întrebat Thomas, vizibil grăbit.

— Da. Aş vrea să despachetez totul în weekendul ăsta.

— Lasă-mă să te duc cu maşina.

— Pari – m-am aplecat uşor ca să privesc prin geam la gloata de fete – ocupat.

— Nu sunt.

A scuturat din cap ca şi cum ar fi trebuit să ştiu că nu era aşa.

Când m-a privit în felul acela, m-am simţit de parcă aş fi fost singura femeie din oraş.

Inima mi-a bubuit în piept şi m-am rugat ca orice pornire urâcioasă faţă de el să iasă la suprafaţă în acel moment.

— Nu mă duci tu acasă. Ai băut.

A pus sticla de Corona pe jumătate băută pe o masă.

— Sunt bine. Jur!

M-am uitat la încheietura mea.

— E frumos, a spus Thomas.

— Mersi. L-am primit cadou de la părinţi. Jackson n-a înţeles niciodată de ce aş purta ceva atât de mic, n-are nici măcar cifre pe cadran.

Thomas mi-a acoperit încheietura cu mâna lui, degetele sale cuprinzându-mi-o cu uşurinţă.

— Te rog, lasă-mă să te duc eu cu maşina.

— Am chemat deja un taxi.

— Îi dai liber fără probleme.

— Eu…

— Liis – palma lui Thomas a alunecat de pe încheietură în palma mea –, oricum mă duc în direcţia aia.

Căldura din zâmbetul lui m-a făcut să-l văd mai mult ca pe străinul pe care îl dusesem la mine acasă şi mai puţin ca pe căpcăunul de la birou. Nu mi-a dat drumul la mână până nu am ajuns în maşina lui, un Land Rover Defender. Maşina arăta mai în vârstă ca mine, dar era clar că Thomas făcuse câteva modificări, şi o păstra meticulos de curată.

— Ce? a întrebat, observându-mi expresia când s-a aşezat în scaunul şoferului.

— E o maşină foarte ciudată ca s-o foloseşti în oraş.

— Sunt de acord, dar nu pot renunţa la ea. Am trecut prin prea multe împreună. Am cumpărat-o de pe ebay când m-am mutat prima dată aici.

Eu îmi lăsasem Toyota Camry, veche de patru ani, în Chicago. Nu aveam destui bani ca să o transport aici şi nu mi-a sunat bine o călătorie atât de lungă cu ea, aşa că acum stătea în parcarea părinţilor mei cu un mesaj pe care scria: *De vânzare.* Plus numărul meu de telefon scris cu cremă albă de pantofi pe parbriz. Nici nu m-am gândit la ebay. Eram atât de hotărâtă să nu mă gândesc la Jackson şi la ce aveam acasă, încât nu mă mai gândisem la nimeni şi la nimic din Chicago. Nu-mi sunasem nici prietenii vechi, nici măcar părinţii.

Thomas m-a lăsat singură cu gândurile mele, pierdut în propriile lui gânduri în timp ce conducea jeepul prin trafic, în drum spre blocul nostru. Mâna mea se simţea singură de când îi dăduse el drumul ca să-mi deschidă portiera. Odată ce a parcat şi a alergat pentru a-mi deschide mie uşa, ca un gentilom, am încercat să nu sper că mă va lua din nou de mână, dar n-am reuşit. În schimb, Thomas nu a scăpat ocazia de a mă dezamăgi.

Am mers agale cu mâinile înfăşurate în jurul pieptului meu, prefăcându-mă că nu aş fi acceptat oricum să mă ţină de mână. Odată ajunşi înăuntru, Thomas a apăsat pe buton şi am aşteptat în linişte liftul. Când s-au deschis uşile, mi-a făcut semn să intru, dar el nu m-a urmat.

— Tu nu vii?

— Nu sunt obosit.

— Şi te întorci la bar?

S-a gândit puţin la întrebarea mea şi apoi a clătinat din cap.

— Nu, probabil că o să mă duc peste drum.

— La Cutter's Pub?

— Dacă urc cu tine acum… a spus în timp ce uşile se închideau.

N-a apucat să termine propoziţia. Liftul a urcat cinci etaje, apoi am coborât. Simţindu-mă ridicol, m-am grăbit la fereastra de la capătul holului şi l-am văzut pe Thomas traversând strada cu mâinile în buzunare. O tristeţe ciudată m-a cuprins… l-am văzut oprindu-se şi privind în sus. Când privirea lui s-a întâlnit cu a mea, un zâmbet blând i-a apărut pe chip. I-am făcut cu mâna, el mi-a răspuns la salut şi a mers mai departe.

Mă simţeam pe jumătate ruşinată, pe jumătate înviorată în timp ce mă îndreptam către uşa apartamentului meu, cu mâinile bâjbâind în poşetă după chei. Metalul cheii s-a lovit de cel al clanţei în vreme ce învârteam de mânerul rotund. Instantaneu, am închis uşa în spatele meu şi apoi am băgat lanţul şi am blocat uşa.

Cutiile adunate în apartamentul meu începeau să arate ca mobila. Mi-am lăsat poşeta să alunece de pe umăr pe masa mică de lângă mine şi mi-am scos pantofii. Urma să fie o noapte lungă de singurătate.

Trei bătăi zgomotoase în uşă m-au făcut să tresar şi, fără să mă uit pe vizor, m-am grăbit să deschid încuietorile, smucind uşa atât de rapid încât vântul mi-a suflat părul.

— Salut, am spus, clipind.

— Nu fi aşa dezamăgită! a spus Sawyer, trecând pe lângă mine în living.

S-a aşezat pe canapea, lăsându-se pe perne şi întinzându-şi braţele pe margine. Părea că se simte mai confortabil în apartamentul meu decât mă simţeam eu.

Nu m-am deranjat să întreb un agent FBI de unde ştia unde stau.

— Ce naiba cauţi aici, neanunţat?

— E vineri. Am încercat toată săptămâna să vorbesc cu tine. Locuiesc în clădirea de lângă. Eram afară, pufăiam din ţigara mea electronică şi l-am văzut pe Maddox venind cu tine, dar apoi mergând la Cutter's fără tine.

— Nu înţeleg ce anume din informaţia asta se traduce printr-o invitaţie.

— Scuze, a spus, fără nicio urmă de remuşcare. Pot să te vizitez?

— Nu.

— E vorba de fratele mai mic al lui Maddox.

Asta m-a pus pe gânduri.

— Ce-i cu el?

Sawyer s-a bucurat că-mi captase atenţia.

— I-ai citit dosarul?

— Da.

— Tot dosarul?

— Da, Sawyer. Nu-mi mai irosi timpul.

— Ai citit partea în care Benny a încercat să-l angajeze pe Travis? Şeful a ordonat ca Maddox să-l facă pe frate-său informator. Are un avantaj pe care nimeni nu-l mai are.

— Ştiu asta deja.

Nu voiam să-i dau de înţeles că Travis fusese deja ales pentru recrutare. Instinctul îmi spunea că trebuie să păstrez asta pentru mine.

— Ştiai şi că e o idee de rahat? Abby Abernathy e opţiunea cea mai viabilă.

— Nu se înţelege cu tatăl ei. Travis e o alegere mai bună.

— Ea l-a atras pe Travis la Vegas şi a minţit în legătură cu alibiul. Trenton a fost acolo. Ştia că frate-său va fi acolo. Toată familia ştia.

— În afară de Thomas.

A oftat de frustrare şi s-a aplecat în faţă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

— Acum e… Thomas?

L-am privit fix.

— I-am spus lui Thomas de un an că ar trebui să o folosim pe Abby. Ar fi un informator mai bun.

— Nu sunt de acord, i-am spus scurt.

A alunecat la marginea canapelei şi şi-a întins braţele.

— Ascultă-mă doar.

— Ce rost are? Dacă Travis află că am recrutat-o pe nevastă-sa, toată operaţiunea se duce naibii.

— Aşa că alegerea mai bună e să-l recrutăm pe el, un tip atât de instabil, ca informator? a întrebat absent.

— Cred că Maddox îşi cunoaşte fratele, şi oricum el conduce operaţiunea. Ar trebui să avem încredere în el.

— Îl ştii de o săptămână. Ai încredere în el?

— Nici măcar de o săptămână. Şi da, am încredere. Şi tu ar trebui să ai.

— E prea implicat în acest caz. E vorba de fratele lui. Până şi directorul e prea implicat. Pentru un motiv necunoscut, l-a adoptat practic pe Maddox. Ar trebui să ştie

mai bine cu toţii. Aici nu sunt eu dobitoc. E vocea raţiunii, şi mă scoate din sărite că nimeni nu mă ascultă. Apoi ai apărut tu – cineva detaşat şi numit pe o poziţie cu autoritate. Mă gândeam că în sfârşit am o şansă, şi pot să jur că Maddox mă ţine intenţionat departe de tine.

— Aici îţi dau dreptate, i-am spus.

— Ce e mai rău este că, cu cât încerc mai mult să vorbesc cu el, cu atât mă ascultă mai puţin.

— Poate ar trebui să vorbeşti şi tu mai încet.

Sawyer a scuturat din cap. Ochii lui de un albastru-intens s-au stins parcă, atunci când şi-a luat privirea de la mine.

— Dumnezeule, Lindy. Ai nevoie de ajutor cu despachetarea?

Voiam să-l expediez, dar nu mi-ar fi stricat o mână de ajutor.

— Sincer…

Şi-a ridicat din nou mâinile.

— Ştiu că nu am o reputaţie bună la birou. Recunosc că jumătate… bine, majoritatea acuzelor sunt justificate. Dar nu sunt un dobitoc tot timpul. Te ajut şi apoi plec acasă. Jur!

M-am holbat la el.

— Sunt lesbiană.

— Nu, nu eşti.

— Bine, dar sunt şanse mai mari să devin lesbiană decât să fac sex cu tine.

— Am înţeles. Deşi te găsesc extrem de atrăgătoare – nu o să neg aşa ceva, mi-aş da toată silinţa să te duc acasă dacă te-aş întâlni într-un bar – trebuie să ştii că, în ciuda faptului că sunt un nemernic şi un fustangiu, nu sunt idiot. Nu m-aş culca cu şefa mea.

Comentariul lui Sawyer m-a făcut să roşesc şi i-am

întors spatele tipului. Carisma lui sudică nu mi-a scăpat, cu toate că raţiunea mi-a spus că e o risipă pentru orice femeie care pretindea respect sau o relaţie serioasă.

Poate că Sawyer era un fustangiu, şi poate chiar un dobitoc în majoritatea cazurilor, dar nu avusese nicio rezervă să fie transparent. Ţinut la distanţă, Sawyer putea să se dovedească util, chiar şi ca prieten.

I-am făcut semn către bucătărie.

— Să începem de-aici!

Capitolul şapte

M-am trezit în dormitorul meu, unde era aproape curat. Toate hainele erau fie în şifonier, fie erau împăturite şi puse în sertare. Sawyer şi cu mine am reuşit să despachetăm fiecare cutie şi chiar să curăţăm mare parte din mizeria rezultată – cu excepţia unor pungi cu alune şi cutii goale pe care le-am desfăcut şi le-am lăsat lângă uşa de la intrare.

Cu un tricou gri şi pantaloni sport pe mine, mi-am înfăşurat halatul alb şi pufos de baie în jurul corpului şi apoi am deschis uşa dormitorului, privind la bucătăria şi livingul meu. Făceau parte, practic, din acelaşi spaţiu, doar bufetul bucătăriei le despărţea, şi tot el avea şi rolul de insulă şi, posibil, de tejghea pentru micul dejun.

Apartamentul meu era mic, dar nu aveam nevoie de prea mult spaţiu. Gândul că aveam propriul meu spaţiu, doar pentru mine, mă făcea să vreau să inspir adânc şi să fac piruete ca Maria din *Sunetul muzicii* – până mi-am amintit că nu eram singură.

Sawyer dormea încă pe canapeaua mea. Băuserăm împreună două sticle şi jumătate de vin înainte de a ne lua somnul. Un braţ şi-l ţinea peste faţă, acoperindu-şi ochii. Un

picior cu ciorap era pe podea, probabil ca să oprească încăperea din învârtit. Am zâmbit. Chiar şi beat, se ţinuse de cuvânt şi nu s-a dat la mine, şi pentru asta a câştigat respectul meu cu mult înainte să-l las pe canapeaua din living.

Bâjbâind prin dulapurile mele precar aprovizionate cu alimente, am încercat să găsesc ceva de mâncare care să-mi facă bine la mahmureală. Chiar în timp ce mă întindeam după o cutie de sărăţele, cineva a bătut la uşă.

M-am încălţat cu şlapii mei în carouri roz – un cadou de Crăciun primit de la mama cu un an înainte. *La naiba,* mă gândeam. *Trebuie s-o sun azi.*

Dând jos lanţul şi deblocând uşa, am învârtit clanţa rotundă şi am privit prin crăpătura uşii.

— Thomas, am spus, surprinsă.

— Hei. Îmi cer scuze că ţi-am dat cu flit aseară.

— Nu mi-ai dat cu flit.

— Acum te-ai trezit? a întrebat, privindu-mi halatul de baie.

Am strâns cordonul halatului mai tare.

— Da. Am continuat petrecerea în timp ce am despachetat.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat.

— Nu, am terminat.

Ochii i s-au plimbat în jur pentru o clipă, iar instinctul detectivistic i s-a activat. Mai văzusem expresia asta de atâtea ori până acum.

— Ai terminat de despachetat de una singură?

Ezitarea mea de a da un răspuns l-a făcut să pună mâna pe uşă şi să o deschidă încet.

Furia lui a fost instantanee.

— Ce naiba caută el aici?

Am împins uşa în poziţia iniţială.

— Doarme pe canapea, Thomas. Doamne, fă şi tu calculele.

S-a aplecat şi a şoptit.

— Şi eu am stat pe canapeaua aia.

— Du-te naibii, i-am spus.

Am împins uşa mai mult, ca s-o închid, dar Thomas a ţinut-o deschisă.

— Ţi-am spus că dacă te deranjează cu ceva să mă anunţi.

Mi-am încrucişat braţele.

— Nu m-a deranjat. Am avut o noapte plăcută.

Ochii i-au licărit şi apoi a privit încruntat. A făcut un pas către mine şi a spus, cu voce joasă:

— Dacă-ţi făceai griji pentru cum ai putea fi privită, poate că nu ar fi trebuit să-l laşi pe Sawyer să rămână peste noapte.

— Ai nevoie de ceva? am întrebat.

— Ce ţi-a spus? A discutat cazul?

— De ce?

— Răspunde la întrebări, Lindy, mi-a spus printre dinţii încleştaţi.

— Da, dar nu cred că mi-a spus nimic din ce nu ştiai.

— Vrea s-o facă pe Abby informator.

Am aprobat din cap.

— Şi? a întrebat.

Eram surprinsă că m-a întrebat.

— Fratele tău nu va permite asta. În plus, nu cred că ea poate fi de încredere. Potrivit dosarului, şi-a ajutat tatăl în numeroase ocazii, în ciuda relaţiei lor instabile. Nu-l va trăda, poate doar pentru Travis. Ar trebui să-l arestăm pe el prima dată, în schimb. Poate că atunci se va implica.

Thomas a oftat, iar eu mi-am blestemat gândurile.

— *Tu* ar trebui să-l arestezi, a spus Thomas.

— La ce te referi?

Thomas aproape că şoptea.

— Mi-aş pune în pericol acoperirea.

— Nu eşti sub acoperire. Despre ce naiba vorbeşti?

Thomas şi-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt.

— E greu de explicat, şi nu o s-o fac din hol, în timp ce Sawyer se preface că doarme pe canapeaua ta.

M-am întors şi l-am văzut pe Sawyer deschizând ochii.

S-a ridicat, rânjind.

— Ca să fiu onest, dormeam până ai bătut tu la uşă. E confortabilă canapeaua asta, Lindy! De unde o ai? m-a întrebat, cuibărindu-se între perne.

Thomas a deschis larg uşa şi a arătat spre hol.

— Afară!

— Nu-l poţi da afară din apartamentul meu, i-am spus.

— Ieşi dracului afară! a strigat Thomas, iar venele de pe gât i s-au umflat.

Sawyer s-a ridicat, s-a întins şi şi-a luat lucrurile de pe măsuţa mea de cafea, cheile lui zgâriind sticla mesei. Stătea între mine şi tocul uşii, la câţiva centimetri de faţa mea.

— Ne vedem luni dimineaţă.

— Mersi pentru ajutor, i-am spus, încercând să am aerul că-mi părea rău, dar în acelaşi timp rămânând formală – era un echilibru imposibil.

Sawyer l-a salutat din cap pe Thomas şi apoi a ieşit pe hol. Odată ce liftul s-a deschis şi s-a închis din nou, Thomas m-a privit sobru.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Of, termină. Te străduieşti prea mult.

Am intrat în casă, iar Thomas m-a urmat.

Am luat sărăţelele de pe tejghea şi i le-am întins.

— Micul dejun?

Thomas părea derutat.

— Ce?

— Sunt mahmură. Sărăţelele sunt pentru micul dejun.

— Cum adică mă străduiesc prea mult?

M-am uitat la el.

— Îţi place de mine.

— Eu… Eşti în regulă, a spus, bâlbâindu-se.

— Dar eşti şeful meu, nu crezi că ar trebui să ieşim, aşa că fugăreşti pe oricine ar putea fi interesat de mine.

— E şi asta o teorie, a spus.

Am desfăcut punga de plastic, am pus nişte sărăţele pe o farfurie, mi-am turnat un pahar cu apă şi am pus totul pe tejghea.

— N-am dreptate.

— Ai dreptate. Doar că eşti indisponibilă emoţional, ţii minte? Poate-i fac lui Sawyer o favoare.

Ronţăiam zgomotos sărăţelele şi cerul gurii mi s-a uscat şi mai tare. Am împins farfuria şi am băut puţină apă.

— N-ar trebui să fii atât de dur cu Sawyer. Are doar spirit de echipă. Tu încerci să-ţi salvezi fratele. E important pentru tine. Pentru nu ştiu care motiv, familia ta nu ştie că eşti agent, iar acum îl forţezi şi pe fratele tău să intre în FBI. Am înţeles cu toţii, nu e nevoie să expediezi orice idee alternativă pe care ţi-o prezintă echipa.

— Ştii, Liis, observaţiile tale nu sunt mereu corecte. Câteodată, lucrurile sunt mult mai complicate decât se vede la suprafaţă.

— Motivele care duc la rădăcina problemei nu sunt mereu simple, dar soluţia e mereu simplă.

Thomas s-a aşezat pe canapea, părând îngrijorat.

— Ei nu înţeleg, Liis, şi nici tu nu înţelegi.

Carapacea mea rigidă s-a topit când am văzut cum se topea carapacea lui rigidă.

— Aş putea să înţeleg dacă mi-ai explica.

A scuturat din cap, frecându-şi faţa cu palmele.

— Ea ştia că se va întâmpla asta. De-asta i-a făcut o promisiune.

— Cine e ea? Camille?

Thomas s-a uitat de jos la mine, complet concentrat la gândurile lui.

— Ce naiba te-a făcut să te gândeşti la ea?

Am mers încet spre canapea şi m-am aşezat lângă el.

— O să lucrăm împreună la asta sau nu?

— Lucrăm împreună.

— Atunci trebuie să avem încredere unul în celălalt. Dacă intervine ceva între mine şi munca pe care o am de făcut, atunci elimin acea problemă.

— Ca mine? m-a întrebat zâmbind pe jumătate.

Mi-am amintit de cearta din sala de sport şi m-am întrebat cum de putusem să-i spun şefului meu direct să dispară din calea mea.

— Thomas, trebuie să rezolvi asta.

— Ce anume?

— Chestia care te dă peste cap, indiferent despre ce e vorba. Sawyer crede că eşti prea implicat în cazul ăsta. Are dreptate?

Thomas s-a încruntat.

— Sawyer a vrut cazul ăsta de când i l-am prezentat eu directorului. L-a vrut când am fost promovat la rangul de supervizor, şi l-a vrut când am fost promovat şef adjunct.

— E adevărat? Ai fost promovat datorită pistei pe care ai descoperit-o?

— Cea cu relaţia dintre Travis şi fiica lui Abernathy? m-a întrebat.

Am aşteptat un răspuns.

A privit în jurul camerei cu o expresie sumbră.

— În mare parte, da. Dar am şi muncit pe brânci.

— Atunci nu te mai prosti şi hai să-i prindem pe ăştia.

Thomas s-a ridicat şi a început să se plimbe prin cameră.

— Ca să-i arestăm, cea mai uşoară metodă e să-l folosim pe fratele meu mai mic.

— Atunci, fă-o!

— Ştii că nu e atât de uşor. Nu poţi fi atât de naivă, a izbucnit Thomas.

— Ştii ce e de făcut. Nu înţeleg de ce îngreunezi toată treaba.

Thomas s-a gândit pentru un moment şi apoi s-a aşezat lângă mine din nou. Şi-a acoperit gura şi nasul cu mâinile, apoi a închis ochii.

— Vrei să vorbim despre asta? l-am întrebat.

— Nu, a spus înăbuşit.

Am oftat.

— Chiar nu vrei să vorbim despre asta? Sau trebuie să-ţi ordon s-o facem?

Şi-a lăsat braţele să-i cadă în poală, apoi s-a aşezat pe spate.

— Avea cancer.

— Camille?

— Mama mea.

Aerul din cameră a devenit greu, atât de greu încât nu mă puteam mişca. Nu puteam să respir. Tot ce puteam să fac era să ascult.

Ochii lui Thomas erau fixaţi în podea, iar mintea îi era

blocată într-o amintire dureroasă.

— Înainte să moară, ne-a vorbit fiecăruia dintre noi. Aveam unsprezece ani. M-am gândit mult la asta. Pur şi simplu, nu pot – a luat o gură de aer – să-mi imaginez cum era pentru ea asta… să încerce să le spună fiilor ei toate lucrurile pe care voia să ni le transmită într-o viaţă, dar numai în răstimpul câtorva săptămâni.

— Nu-mi pot imagina cum a fost pentru *tine.*

Thomas a scuturat din cap.

— Fiecare cuvânt pe care l-a spus, chiar şi fiecare cuvânt pe care încerca să-l zică, a rămas întipărit în memoria mea.

M-am lăsat şi eu pe spate pe perne, cu capul sprijinit în mâini, ascultându-l pe Thomas în timp ce-mi descria cum mama lui întinsese mâna către el, cât de frumoasă era vocea ei, cu toate că abia putea să vorbească. Mă gândeam ce fel de femeie putea să crească un copil precum Thomas împreună cu alţi patru băieţi. Ce fel de persoană putea să-şi ia rămas-bun cu destulă putere şi dragoste cât să le ajungă copiilor ei pentru tot restul copilăriei lor? Descrierile lui mi-au provocat un nod în gât.

Thomas s-a încruntat.

— A spus: „Tatăl tău va face totul mai greu. Tu eşti cel mai mare. Îmi pare rău, nu e cinstit, dar depinde de tine, Thomas. Nu te mulţumi să ai doar grijă de ei. Fii un frate bun!”

Mi-am odihnit bărbia în palme, urmărind toate emoţiile care-i treceau pe faţă. Nu puteam să mă regăsesc, dar empatizam cu el într-atât încât îmi era foarte greu să nu-l iau în braţe.

— Ultimul lucru pe care i l-am spus mamei a fost că voi încerca. Ce urmează să-i fac lui Travis nu pare o asemenea

încercare, câtuşi de puţin.

— Pe bune? am întrebat, circumspectă. Toată munca pe care ai depus-o în acest caz? Toate sforile pe care le-ai tras ca să-l recrutezi pe Travis în loc să facă puşcărie?

— Tatăl meu a fost detectiv, acum e pensionat. Ştiai asta?

Thomas mă privea cu ochii lui căprui-închis. Trăia prea mult în trecut, cu problemele lui familiale, simţindu-se vinovat şi dezamăgit.

Nu ştiam ce putea fi mai rău de-atât. O parte din mine se temea că s-ar putea să fie vorba chiar şi de abuz.

Cu ezitare, am clătinat din cap.

— Te-a… lovit?

Faţa lui Thomas s-a schimonosit de dezgust.

— Nu, nimic de genul ăsta, a spus, privind fix. Tata ne-a părăsit câţiva ani, dar e un om bun.

— La ce te referi? am întrebat.

— S-a întâmplat chiar după ce mama mi-a vorbit pentru ultima dată. Plângeam pe hol, afară din dormitorul ei. Voiam să mă descarc, să nu mă vadă băieţii. Am auzit-o pe mama cerându-i tatei să renunţe la jobul de la secţie şi l-a făcut să-i promită că nu ne va lăsa niciodată să păşim pe urmele lui. Ea era mereu mândră de el, de slujba lui, ştia că moartea ei va fi dificilă pentru noi şi nu voia ca tata să lucreze într-un domeniu în care risca să ne lase orfani. Tata îşi iubea slujba, dar i-a promis. Ştia că mama avea dreptate. Familia noastră nu putea face faţă încă unei pierderi.

Şi-a frecat buzele cu degetul mare.

— Erau s-o păţească Trenton şi Travis. Ei şi Abby… au fost cât pe ce să moară în incendiu.

— Tatăl tău ştie?

— Nu. Dar dacă ar fi păţit ei ceva, n-ar mai fi putut trăi.

I-am atins genunchiul.

— Eşti un agent bun, Thomas.

A oftat.

— Nu o vor lua aşa. Mi-am petrecut tot restul copilăriei încercând să fiu un bărbat în toată firea. Am renunţat la mult somn încercând să mă gândesc la ce altceva aş mai putea fi. Nu puteam să-l las pe tata să nu se ţină de promisiunea lui. O iubea prea mult. Nu puteam să-i fac asta mamei.

M-am întins să-i iau mâna în palma mea. Povestea lui era mult mai tristă decât credeam. Nu-mi puteam imagina câtă vinovăţie avea în sufletul lui, iubind slujba pe care nu ar fi trebuit s-o aibă.

— Când am decis să candidez pentru FBI, a fost cea mai grea decizie pe care am luat-o. Am încercat să le spun de atâtea ori, dar n-am reuşit.

— Nu trebuie să le spui. Dacă tu crezi cu adevărat că nu vor înţelege, atunci nu le spune. E secretul tău.

— Nu, va trebui să ţină şi Travis un secret.

— Mi-aş dori – mi-am pus cealaltă mână pe a lui – să poţi vedea lucrurile aşa cum le văd eu. Îl protejezi în singurul mod în care poţi s-o faci.

— Eu l-am învăţat pe Travis să facă la oliţă. L-am îmbăiat în fiecare seară. Tata ne iubea, dar era pierdut în suferinţă. Pentru un timp, după ce a renunţat la slujba lui, s-a apucat să bea până nu mai ştia de el. S-a revanşat. Îşi cere scuze de fiecare dată că a urmat calea cea mai uşoară. Dar pe Trav l-am crescut eu. I-am bandajat rănile. M-am băgat în atâtea bătăi din cauza lui şi am luptat alături de el. Nu-l pot lăsa să ajungă la închisoare.

Vocea i s-a frânt.

Am clătinat din cap.

— Nu ai să-l laşi. Directorul a fost de acord să-l

recruteze. Va fi liber.

— Înţelegi cu ce am de-a face? Trav va trebui să-şi mintă familia, inclusiv soţia, aşa cum am făcut şi eu. Dar eu am ales asta, şi ştiu cât de greu e, Liis. Travis nu are de ales. Nu doar că tata va fi dezamăgit, dar şi Travis va fi sub acoperire. Doar directorul şi echipa mea vom şti. Va trebui să-i mintă pe toţi cei pe care îi cunoaşte, pentru că ştiam că legătura pe care o are cu Benny îmi va asigura promovarea. Sunt fratele lui. Ce fel de om îi face asta propriului frate?

Dispreţul de sine al lui Travis era dificil de acceptat, mai ales că ştiam că nu exista nicio alinare.

— Nu ai făcut-o doar pentru o promovare. Îţi poţi spune în continuare asta, dar nu te cred.

I-am strâns mâna.

Suferinţa îi era atât de mare, încât o puteam simţi şi eu.

— Şi nu l-ai forţat tu să intre în activităţi ilegale. Încerci doar să-l scuteşti de consecinţele propriilor sale acţiuni.

— E un puşti, a spus Thomas cu voce şovăielnică. Abia împlineşte douăzeci şi unu de ani, pentru numele lui Dumnezeu. E un nenorocit de puşti, iar eu l-am părăsit. Am plecat în California şi nu m-am uitat înapoi, iar acum el are necazuri mari.

— Thomas, ascultă-mă. Trebuie să înţelegi o dată pentru totdeauna asta. Dacă tu nu crezi în motivele recrutării lui Travis, nici el nu va crede.

Mi-a luat mâinile într-ale lui. Apoi mi-a dus degetele la gură şi mi le-a sărutat. M-am aplecat şi eu uşor, cu tot corpul, spre el, ca şi cum aş fi fost atrasă gravitaţional de el şi nu puteam să mă opun. În timp ce urmăream cum buzele lui îmi încălzeau pielea, m-am simţit geloasă pe propriile mâini.

Niciodată nu mi-am dorit mai tare să încalc propriile-mi reguli cum îmi doream acum. Nu avusesem sentimentele

astea contradictorii nici măcar pe jumătate în seara în care mă hotărâsem să-l părăsesc pe Jackson. Efectul pe care Thomas îl avea asupra mea era minunat şi înnebunitor şi terifiant.

— Îmi amintesc de tipul pe care l-am întâlnit în prima seară aici, cel care nu simţea presiunea de a conduce o întreagă secţie sau care lua cele mai grele decizii pentru a-şi proteja fratele. Orice ţi-ai spune, eşti un om bun, Thomas.

S-a uitat la mine şi şi-a retras mâinile, indignat.

— Nu sunt un sfânt. Dacă ţi-aş spune despre Camille, nu m-ai mai privi aşa.

— Ai spus că e iubita lui Trent. Îmi pot da seama.

A scuturat din cap.

— E mult mai rău decât crezi.

— Aş spune că, ajutându-l pe Travis să scape de închisoare, te cam absolvă de orice vină.

— Nici pe departe. S-a ridicat.

M-am întins după el, dar nu l-am prins. Nu voiam să plece. Aveam toată ziua la dispoziţie şi aveam totul despachetat. Acum, că Thomas era în livingul meu, părea că umple tot locul gol. Îmi era teamă că mă voi simţi singură după ce o să plece.

— Putem face asta, ştii şi tu, i-am spus. Travis va fi liber. Poate sta cu nevasta lui, va avea o slujbă bună. Se va rezolva totul.

— Ar face bine să se rezolve totul. Dumnezeu îmi e dator vândut.

Nu era în livingul meu. Era la kilometri distanţă de mine.

— Trebuie doar să rămânem concentraţi, i-am spus. Trebuie să facem totul ca la carte.

A aprobat din cap, gândindu-se la ce i-am spus.

— Şi ce e cu Camille? am întrebat. Ai rezolvat treaba?

Thomas a traversat livingul şi a ajuns la uşă, punând mâna pe clanţă.

— Altă dată. Cred că am vorbit destul despre adevăr pe ziua de azi.

Când uşa s-a trântit, am ridicat din umeri şi am închis ochii. După ce decoraţiile pe care le-a fixat Sawyer pe perete s-au oprit din tremurat, m-am trântit pe pernele de pe canapea. Thomas ar fi trebuit să mă facă să-l urăsc fără prea mare dificultate, dar acum, că-mi spusese lucrurile astea, era imposibil.

M-am întrebat cine din FBI mai ştia despre conflictele lui personale – cu fratele lui şi cazul Vegas, cu secretul faţă de familia lui – poate Marks, probabil şeful şi, cu siguranţă, directorul.

Thomas m-a făcut complice în problema asta. Pentru un anume motiv, a avut încredere în mine şi, la fel de inexplicabil, asta mă făcea să muncesc şi mai mult ca să rezolvăm cazul.

Val spusese înainte că Thomas avea un cerc de oameni loiali şi să am grijă ce spun şi cui. Acum făceam parte din cercul lui şi eram curioasă dacă asta era pentru că voia să-mi folosească talentele aşa cum făcea cu Sawyer, sau pentru că avea nevoie de *mine.*

Mi-am acoperit faţa, gândindu-mă la buzele lui pe pielea mea şi mi-am dat seama că speram să fie adevărate ambele variante.

Capitolul opt

— Nici vorbă, i-am spus agentului Davies.

A scrâşnit din dinţi, stând ţeapănă pe scaun, în biroul

meu.

— N-ai să cheltui trei milioane de dolari din banii provenind din taxe, pentru o mişcare gândită doar pe jumătate.

— Nu e pe jumătate gândită, Lindy. E chiar aici, în dosar. Dacă îi transferăm trei milioane de dolari în cont, o să-l avem pe Vick de partea noastră.

— Ştii cât valorează încrederea unui intermediar?

— Trei milioane? a întrebat Davies, încă având speranţe.

— Nu. Nu-mi mai irosi timpul, am continuat, tastând la laptop şi verificându-mi programul.

Val şi cu mine urma să luăm prânzul la Puf şi apoi urma să-l întreb pe Thomas dacă puteam vorbi cu celălalt expert în lingvistică, agentul Grove, cu privire la discrepanţele găsite în formularul lui.

Davies a lovit cu palma în birou şi s-a ridicat.

— Încă una care face pe şefa…

Mormăitul ei se auzea tot mai neclar pe măsură ce avansa spre uşa biroului.

— Agent Davies, am strigat-o.

S-a întors, iar părul ei şaten prins în coadă a fluturat în aer. Expresia agasată de pe faţa ei s-a amplificat când mi-a întâlnit privirea.

— Trebuie să înţelegi un lucru. Nu fac pe şefa. Chiar sunt şefa ta.

Privirea fixă a lui Davies s-a înmuiat şi tipa a început să clipească.

— O zi bună, agent Lindy.

— La fel, agent Davies.

I-am făcut semn să închidă uşa în urma ei şi, în timp ce o închidea, mi-am pus căştile în urechi şi am ascultat fişierul

audio pe care mi-l trimisese Thomas în dimineaţa aceea.

Fişierul pe care îl tradusese agentul Grove în urmă cu câteva zile prezenta informaţiile cu acurateţe, cu excepţia câtorva elemente-cheie. Voisem să-l întreb pe Thomas în legătură cu asta mai devreme, dar ceva nu părea în regulă. În mare parte era câte un număr notat greşit ici şi colo, dar apoi Grove a numit greşit un suspect şi apoi a început să omită de-a dreptul unele lucruri.

Mi-am scos căştile şi am intrat în sala mare de birouri, observând că Grove nu era la biroul lui.

— Val, am strigat, l-ai văzut pe Maddox?

S-a îndreptat spre mine, ţinând într-o mână o pungă mică cu chipsuri şi lingând sarea de pe cealaltă.

— Interoghează pe cineva de la Centrul de Primire al Talibanilor.

M-am încruntat.

— A, da? Aşa îi spunem acum?

— Toată lumea îi spune aşa, a răspuns, ridicând din umeri.

Val se referea la clădirea de milioane de dolari care era amplasată în faţa clădirii noastre de milioane de dolari. Servea drept punct de control pentru vizitatori şi acolo aveau loc interogatoriile pentru persoane de interes. În felul acesta, dacă ei sau prietenii lor încercau să intre cu explozibile, clădirea principală nu era în pericol.

Cineva a numit clădirea Centrul de Primire al Talibanilor şi, pentru un oarecare motiv, porecla a rămas omologată.

Mi-am pipăit legitimaţia – un obicei pe care îl dobândisem pentru a fi sigură că o aveam mereu la mine – şi am ieşit din clădire. De regulă, drumul către punctul de control era o plimbare plăcută, dar acum erau nori gri care

fremătau pe cer şi au început să cadă stropi imenşi de ploaie de îndată ce am ieşit în parcarea care despărţea cele două clădiri.

Aerul mirosea a metal şi am inspirat adânc. Ultima săptămână mi-o petrecusem mai mult în interior. A fost ceva la care nu mă aşteptam. Era uşor să lucrez la birou când în Chicago erau temperaturi aproape de îngheţ. Dar s-a dovedit a fi mult mai dificil să lucrez înăuntru pe vremea caldă şi în zilele superbe care se succedau.

M-am uitat la cer, văzând fulgere la marginea oraşului. Era mai uşor să fiu la lucru pe vreme furtunoasă.

Am împins cele două uşi de sticlă de la intrare, scuturându-mi mâinile şi stropind covorul de la intrare cu apă de ploaie. În ciuda faptului că eram udă leoarcă, aveam o dispoziţie bună.

M-am uitat către tipa de la birou, agent şi ea, şi i-am zâmbit larg. Nu a fost impresionată de atitudinea mea pozitivă, nici de maniere, nici de faptul că mersesem atât prin ploaie.

Mi-a dispărut zâmbetul şi mi-am dres vocea.

— Agent special Maddox?

S-a uitat lung la legitimaţia mea şi a făcut semn din cap către zona din spatele ei.

— E la sala de interogatoriu numărul doi.

— Mulţumesc, i-am răspuns.

Am păşit dincolo de uşa de securitate şi m-am aplecat puţin cu legitimaţia în mână către cutia neagră din peretele de lângă uşă. Mă simţeam ridicol şi mă gândeam că ar fi trebuit să-mi iau un suport de legitimaţie cu fir.

Uşa s-a descuiat cu un declic şi am împins-o. Am traversat holul, am mai trecut de o uşă, iar apoi l-am văzut pe Thomas singur, privindu-l pe agentul Grove în timp ce

interoga o persoană necunoscută – un asiatic palid şi deşirat, îmbrăcat într-un costum sport de culoare deschisă.

— Agent Lindy, a spus Thomas.

Mi-am încrucişat braţele când mi-am dat seama că bluza mea albă era udă şi-mi era frig.

— De când îl interoghează?

— Nu de mult. Subiectul e cooperant.

I-am ascultat conversând în japoneză. Imediat, m-am încruntat.

— Ce te-a făcut să vii până aici? a întrebat Thomas.

— Aveam câteva întrebări cu privire la transcrierile lui Grove. Am nevoie de permisiunea ta pentru a vorbi cu el.

— În legătură cu cazul Yakuza?

— Da.

A mormăit impasibil.

— Funcţia ta e confidenţială aici.

— Cineva a lăsat o mulţime de rapoarte de-ale lui la uşa mea. Presupun că Grove ştia că sunt şi specialistă în domeniu şi voia să mă uit peste ele.

— Presupunerile sunt periculoase, Liis. Eu le-am pus acolo.

— Ah!

— Ai găsit ceva?

— Am găsit multe lucruri.

M-am uitat prin geamul de sticlă la cei trei oameni dinăuntru. Un alt agent stătea într-un colţ, luând notiţe plictisit.

— Cine e ăla? am întrebat.

— Pittman. Şi-a distrus al treilea vehicul. L-am pus la muncă de birou pentru o vreme.

M-am uitat la Thomas. Era imposibil de citit.

— Nu pari surprins că am găsit ceva în neregulă, am

spus, privindu-l pe Grove prin oglinda unidirecţională şi l-am arătat cu degetul. Uite! Tocmai a tradus că unsprezece foşti membri Yakuza trăiesc într-o clădire în care sunt deţinute alte persoane de interes pentru investigaţiile FBI-ului.

— Şi?

— Subiectul a spus că membrii sunt de fapt membri curenţi Yakuza, şi e vorba de optsprezece, nu de unsprezece. Fie nu ştie japoneză, fie nu e de încredere.

Agentul Grove s-a ridicat în picioare şi a părăsit camera, lăsându-l pe subiect singur cu agentul care transcria. A păşit lent înainte de a închide uşa după el. Când ne-a văzut pe noi doi, a tresărit, dar şi-a revenit rapid.

— Agent Maddox, a spus cu voce nazală.

Nu oricine ar fi observat tremurul uşor al degetelor lui când şi-a fixat ochelarii pe nas. Era un bărbat îndesat, cu piele ca de cupru. Ochii îi erau atât de întunecaţi, încât erau aproape negri, iar mustaţa sârmoasă i se mişca atunci când vorbea.

Thomas mi-a făcut semn cu aceeaşi mână cu care îşi ţinea cafeaua.

— Ea e agent Lindy, noul supervizor al Echipei Cinci.

— Mi-e cunoscut numele, a spus Grove, cercetându-mă cu privirea. Din Chicago?

— Născută şi crescută.

Grove avea privirea pe care o văzusem de multe ori înainte ca o persoană să mă întrebe dacă sunt coreeancă, japoneză sau chinezoaică. Încerca să descopere dacă puteam vorbi limba din care el tradusese incorect.

— Poate că mă poţi ajuta cu ăsta. Are un accent ciudat. Mă tot încurcă, a spus Grove.

Am ridicat din umeri.

— Eu? Nu vorbesc japoneză. Mă gândeam să iau nişte lecţii, în schimb.

Thomas a luat cuvântul.

— Poate ai lucra cu ea, Grove.

— De parcă am timp de asta, a mormăit, frecându-şi palmele transpirate.

— E doar o idee, a spus Thomas.

— Mă duc să-mi iau o cafea. Ne mai vedem.

Thomas şi-a ridicat scurt bărbia, aşteptând până când agentul Grove a ieşit din încăpere.

— Ai răspuns bine, a spus Thomas, privindu-l pe Pittman cum desena în carnet.

— De cât timp ştii? am întrebat.

— Aveam suspiciunile mele de cel puţin trei luni. Eram sigur atunci când am ratat o arestare după ce am descins într-o cameră goală care, cu două zile înainte, colcăia de membri Yakuza.

Am ridicat din sprânceană.

Thomas a ridicat din umeri.

— Voiam să-l pun să traducă stenogramele pe care le-am obţinut de la băieţii lui Benny din Vegas dar, după arestarea ratată, m-am gândit mai bine. În schimb, am vrut să aduc pe cineva nou, pe cineva mai bun.

— Pe cineva care nu era agent dublu?

Thomas s-a întors către mine cu cel mai vag zâmbet pe faţă.

— De ce crezi că te-am adus pe tine aici?

— Ai să-l arestezi? am întrebat. Ce vei face?

A ridicat din umeri.

— Mă îndoiesc că îl vom păstra ca traducător.

Am făcut o grimasă.

— Vorbesc serios.

— Şi eu.

Thomas a traversat holul cu mine şi a ieşit în parcare, aruncându-şi cafeaua şi deschizând o umbrelă.

— Ar trebui să-ţi iei şi tu una, Liis. E primăvară, să ştii.

Nu mi-a pronunţat numele la fel de sever ca înainte. L-a spus moale, cu limba mângâind fiecare literă, iar eu m-am bucurat că avem o scuză bună în ploaie pentru a sta aproape unul de celălalt.

Am evitat băltoacele, distrându-mă de câte ori Thomas se străduia să ţină umbrela deasupra capului meu. La final, Thomas a decis să mă cuprindă cu braţul de talie şi să mă tragă mai aproape de el. Dacă ar fi urmat o altă băltoacă, ar fi putut pur şi simplu să mă ridice fără niciun efort.

— Nu mi-a plăcut niciodată ploaia, mi-a spus Thomas când ne-am oprit în faţa uşii de la intrare, în timp ce-şi scutura umbrela. Dar se prea poate să mă răzgândesc.

Am rânjit la el, încercând din răsputeri să nu trădez aiureala ridicolă pe care flirtul lui inocent mi-o provoca.

Odată ajunşi în culoarul clădirii principale, Thomas a revenit la postura lui tipică de şef.

— O să am nevoie de stenogramele privitoare la ultimele descoperiri ale tale la sfârşitul zilei. Va trebui să le raportez şefului.

— Mă ocup eu de asta, i-am spus, îndreptându-mă spre lift.

— Liis?

— Da?

— Mergi la sală astăzi?

— Azi, nu. Iau prânzul cu Val.

— Oh!

M-a bucurat privirea lui dezamăgită.

— Voi fi acolo mâine.

— Da, sigur, a spus, încercând să se scuture de mica lovitură primită în orgoliu.

Dacă ar fi părut mai nefericit, nu aş fi reuşit să-mi controlez zâmbetul larg care stătea să-mi apară pe chip.

Odată ajunsă în lift, când entuziasmul a început să mă părăsească, m-am trezit agasată de mine însămi. L-am dat practic afară din dormitorul meu în seara în care ne-am întâlnit deoarece eram sigură că aş fi prea ocupată să mă bucur de propria mea libertate. Relaţia mea cu Jackson devenise sufocantă şi un transfer de post mi s-a părut a fi soluţia perfectă.

De ce naiba simt ce simt faţă de Thomas? În ciuda felului în care mă simt în privinţa unei noi relaţii şi având în vedere temperamentul său şi bagajul emoţional, ce anume la el mă face să-mi pierd orice simţ al raţiunii?

Orice ar fi fost, trebuia să mă controlez. Trebuia să ne concentrăm la investigaţia de la St. Thomas, iar ceva atât de complicat precum sentimentele nu ar fi ajutat la nimic.

Liftul s-a deschis şi Val a apărut pe hol cu un zâmbet luminos pe faţă. După ce m-a văzut, buna ei dispoziţie a dispărut.

— Nu ai auzit de umbrele, Liis? Doamne!

Mi-am dat ochii peste cap.

— Te porţi de parcă aş fi acoperită cu rahat de câine. E doar apă de ploaie.

M-a urmat la biroul meu şi s-a aşezat pe unul din scaunele gemene. Stând picior peste picior, cu mâinile încrucişate, m-a privit fix.

— Scuipă tot!

— Despre ce vorbeşti? am întrebat-o, aruncându-mi pantofii cu toc din picioare şi aşezându-i lângă gura de aerisire din podea.

— Pe bune? a întrebat, încreţindu-i-se bărbia. Nu fi genul ăla de fată! Fetele înaintea băieţilor.

M-am aşezat şi mi-am pus palmele una peste alta pe birou.

— Spune-mi ce vrei să ştii, Val. Am treabă. Cred că am provocat concedierea – sau arestarea – agentului Grove.

— Ce?

S-a încruntat pentru o jumătate de secundă, apoi s-a mai încruntat o dată.

— Oi fi tu bună la diversiuni, dar ştiu când cineva nu-mi spune ceva, iar tu, Liis, ai un secret.

Mi-am acoperit ochii cu mâinile.

— Cum ţi-ai dat seama? Trebuie să devin mai bună la asta.

— Cum adică cum mi-am dat seama? Ştii la câte interogatorii am luat parte? Îmi dau seama, pur şi simplu. Aş zice că sunt spiritistă, dar asta ar fi stupid, aşa că o să spun doar atât: „Mulţumesc, tată, că ai fost un dobitoc care a înşelat-o pe mama şi asta mi-a ascuţit simţurile”.

Mi-am retras mâinile şi i-am aruncat o privire.

— Ce este? Eu spun adevărul – spre deosebire de tine, prietenă… falsă şi groaznică ce eşti.

Am strâmbat din nas.

— Asta a fost dur.

— Aşa cum e şi când ştii că prietena ta n-are încredere în tine.

— Nu e vorba de faptul că n-am încredere în tine, Val. Doar că nu te priveşte.

Val s-a ridicat şi a înconjurat scaunul capitonat, punându-şi mâinile pe spătar.

— Sincer, aş fi preferat să n-ai încredere în mine. Şi… nu mai eşti invitată la Puf.

— Ce? am ţipat. Of, haide!

— Nu. Niciun Puf pentru tine. Şi ei mă iubesc acolo, Liis. Ştii ce înseamnă asta? Că nu mai iei prânzul la Puf. *Niciodată.*

A accentuat fiecare silabă din ultimul cuvânt. Apoi şi-a îngustat ochii şi s-a întors pe călcâie, trântind uşa în urma ei.

Mi-am încrucişat mâinile şi m-am îmbufnat.

Cinci secunde mai târziu, mi-a sunat fixul şi am ridicat receptorul.

— Lindy, m-am răstit.

— Grăbeşte-te! Mi-e foame!

Am zâmbit, mi-am luat poşeta, pantofii şi m-am grăbit să ies pe hol.

Capitolul nouă

— Aşadar, a spus Val în timp ce mesteca, ştergându-şi amestecul de maioneză şi muştar din colţul gurii, ai o întâlnire cu Maddox peste trei săptămâni. Asta nu voiai să-mi zici?

Am privit-o încruntată.

— Nu. Asta ţi-am zis deja.

A zâmbit, strângând buzele ca să poată ţine în gură muşcătura mare de sandviş.

Mi-am sprijinit bărbia în pumn, îmbufnată.

— De ce nu poţi renunţa, Val? El trebuie să aibă încredere în mine.

A înghiţit.

— De câte ori ţi-am spus? Nu există secrete în FBI. Maddox ar fi trebuit să presupună că voi afla la un moment dat. E extrem de conştient de talentele mele.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nu fi geloasă, dragă! Voiam să zic că Maddox ştie că

suntem prietene şi ştie că eu pot să scot la lumină orice secret, ca un copoi.

— *Copoi?* Nu te mai recunosc.

— Bunicii mei sunt din Oklahoma. Mergeam în vizită în fiecare vară, mi-a spus, parcă scuzându-se. Ascultă, eşti nemaipomenită ca supervizor. Şeful te-a luat în colimator, asta e clar. O să ajungi în Quantico mai repede decât poţi spune *amor la birou.*

Era cât pe ce să mă înec cu un cartof prăjit.

— Val, mă omori!

— Nu-şi poate dezlipi privirea de la tine.

Am scuturat din cap.

— Termină!

M-a tachinat cu o privire atotştiutoare.

— Uneori zâmbeşte când treci pe lângă el. Nu ştiu. E cumva adorabil. Nu l-am văzut niciodată aşa.

— Taci!

— Deci care-i faza cu nunta lui Travis?

Am ridicat din umeri.

— Vom petrece o noapte în Illinois, apoi ne îndreptăm spre St. Thomas.

Rânjetul lui Val era contagios.

Am chicotit.

— Ce? Termină, Val! E ceva strict profesional.

A aruncat cu un cartof prăjit în mine, apoi m-a lăsat să-mi termin prânzul liniştită.

Am plecat din Puf şi ne-am îndreptat spre birou.

În timp ce am trecut pe lângă biroul lui Marks, i-a făcut cu mâna lui Val.

— Hei! Hai să ne vedem la Cutter's diseară, a spus.

— Diseară? a scuturat din cap. Nu, trebuie să fac cumpărături.

— Cumpărături? a spus, făcând o grimasă. Tu nu gătești.

— Pâine. Sare. Muștar. Nu mai am nimic, a răspuns ea.

— Hai să ne vedem după aceea. Vine și Maddox.

Privirea i-a zăbovit asupra mea pentru o fracțiune de secundă, destul de mult cât să mă facă să roșesc.

M-am retras în biroul meu, nevrând să par prea entuziasmată cu privire la planurile lui Thomas. Îndată ce m-am așezat pe scaunul meu și am deschis laptopul, Sawyer a bătut la ușa mea, rămasă întredeschisă.

— E un moment nepotrivit? a întrebat.

— Da, am răspuns, învârtind rotița de la mouse.

Am apăsat pe iconița de la e-mail și m-am încruntat în timp ce citeam subiectele numeroase ale e-mailurilor. Cum mama dracului se întâmplă asta? Lipsisem o oră și aveam treizeci și două de mesaje noi.

Sawyer și-a băgat mâinile în buzunare și s-a sprijinit de tocul ușii.

— Suntem nevoiași. Vezi că ai un e-mail de la mine.

— Super!

— Vrei să ieși în Cutter's diseară?

— E singurul bar din cartier?

A ridicat din umeri, pășind spre biroul meu și căzând în scaun. S-a dat pe spate, cu genunchii despărțiți și cu degetele de la mâini încrucișate pe piept.

— Ăsta nu e livingul meu, agent.

— Mă scuzi, doamnă, a spus, ridicându-se. Cutter's e doar locul în care mergem toți. E aproape pentru mulți dintre cei care locuim în zonă.

— De ce locuim atât de mulți în zona aceea? am întrebat.

A ridicat din umeri.

— Departamentul de locuințe se înțelege bine cu

proprietarii din zonă. E destul de aproape de birou. E un cartier plăcut şi, pentru zona centrală, e destul de convenabil ca preţ.

A zâmbit.

— E un local mic în Mission Hills numit Brooklyn Girl. E fantastic. Vrei să mergem acolo?

— Unde e Mission Hills?

— Cam la zece minute de apartamentul tău.

M-am gândit puţin la asta.

— Doar mâncare, nu? Nu e o întâlnire.

— Doamne, nu… numai dacă vrei tu să-mi faci cinste.

Am chicotit.

— Nu. Bine. Brooklyn Girl la opt şi jumătate.

— Bum, a spus, ridicându-se.

— Ce-a fost asta?

— Nu trebuie să mănânc singur. Acum permite-mi să sărbătoresc evenimentul.

— Pleacă de-aici, i-am spus, făcându-i cu mâna.

Sawyer şi-a dres vocea, apoi am observat că uşa nu era închisă. Am ridicat privirea şi l-am văzut pe Thomas stând în prag. Părul lui scurt era încă umed de la duşul de după ora de sală.

— De cât timp stai aici? am întrebat.

— Destul.

Nu am băgat în seamă faptul că mă tachina.

— Ar trebui să încetezi să mai stai în pragul uşii mele. E ciudat.

A oftat, închizând uşa în spatele lui înainte de a se apropia de biroul meu. A rămas în picioare, aşteptând cu răbdare în timp ce mă uitam peste e-mailuri.

— Liis.

— Ce este? am întrebat din spatele ecranului.

— Ce faci?

— Îmi verific e-mailurile, se cheamă muncă. Ar trebui să încerci şi tu.

— Obişnuiai să mă iei cu domnule.

— Obişnuiai să mă obligi să fac asta.

O tăcere jenantă m-a făcut să mă dau la o parte din faţa ecranului, apoi i-am întâlnit privirea.

— Nu mă pune să-ţi explic!

— Să-mi explici ce? a întrebat vădit curios.

Mi-am mutat privirea, agasată, apoi am cedat.

— E doar o cină.

— La Brooklyn Girl.

— Şi ce?

— E restaurantul meu preferat. El ştie asta.

— Doamne, Thomas. Nu e vorba de rivalitate.

S-a gândit o clipă.

— Poate nu pentru tine.

Am clătinat din cap frustrată.

— Ce vrea să însemne asta?

— Ţii minte seara în care ne-am întâlnit?

Orice urmă de impertinenţă şi tupeu mi-a dispărut şi m-am simţit instantaneu la fel ca în primele secunde după ce terminaserăm partida de sex. Jena s-a dovedit a fi mult mai eficientă decât orice tactică de intimidare.

— Ce anume, mai precis? am întrebat, în timp ce-mi rodeam unghia de la degetul mare.

A ezitat.

— Ai vorbit serios?

— În legătură cu care parte?

Mi s-a părut că s-a holbat în ochii mei pentru o eternitate, încercând să-şi dea seama ce urma să zică.

— Că eşti indisponibilă emoţional.

Nu mi-a înfrânt doar garda. Mi-a înfrânt toate gărzile mai rapid decât orice înfrângere de gardă din întreaga istorie a gărzilor doborâte.

— Nu ştiu ce să răspund la asta, am spus.

Bravo, Liis!

— E valabil pentru toată lumea sau doar pentru mine? a întrebat.

— Nici la asta nu ştiu ce să răspund.

— Eu doar…

Expresia feţei i s-a schimbat de la flirt lejer la flirt curios.

— Cine e tipul din SWAT pe care l-ai lăsat în urmă în Chicago?

Am privit în spatele meu de parcă ar fi fost cineva la geamul de la etajul şapte care ar fi putut auzi.

— Sunt la lucru, Thomas. De ce naiba vorbim despre asta acum?

— Am putea discuta la cină dacă vrei.

— Am alte planuri, am spus.

Pielea din jurul ochilor i se strânsese.

— O întâlnire.

— Nu.

— Dacă nu e o întâlnire, atunci lui Sawyer nu-i va păsa.

— Nu anulez cu el doar pentru că tu vrei să câştigi cine ştie ce joc. Deja e fumată treaba. Mă oboseşti.

— Atunci rămâne stabilit. Vom discuta despre fostul tău iubit ninja la restaurantul meu preferat, la opt şi jumătate.

A rămas în picioare.

— Nu, nu vom discuta. Nimic din toate astea nu mă încântă – deloc.

— Pentru un agent federal, chiar nu poţi minţi, a spus Thomas cu un zâmbet arogant pe faţă.

S-a îndreptat spre uşă şi a deschis-o.

— Ce e cu toată lumea azi? Val e nebună, tu eşti nebun… şi arogant, apropo. Vreau doar să vin la lucru, să merg acasă şi eventual să nu mănânc singură din când în când, ci cu cineva cu care am eu chef, fără drame, plânsete şi rivalităţi.

Toţi membrii Echipei a cincea se holbau la biroul meu.

Am scrâşnit din dinţi.

— Dacă nu mai ai altceva de zis, agent Maddox, te rog să-mi permiţi să-mi continui treaba.

— O zi bună, agent Lindy.

— Mulţumesc, am spus rapid.

Înainte să închidă uşa, a băgat încă o dată capul înăuntru.

— Tocmai ce m-am obişnuit să-mi spui Thomas.

— Ieşi din biroul meu, Thomas!

A închis uşa, iar obrajii au început să-mi ardă, în timp ce un zâmbet de nestăpânit îmi lumina chipul.

* * *

Pe margini, de-a lungul străzilor, se revărsau râuri miniaturale, un oraş întreg în care deşeuri şi mizerii curgeau prin gurile pătrate de canalizare de la fiecare intersecţie. Pneurile loveau băltoacele cu un sunet strident în timp ce demarau pe asfaltul umed, iar eu stăteam în faţa terasei cu copertină în dungi şi ferestre largi, pe faţada căreia scria *Brooklyn Girl*, cu litere vetuste.

Nu puteam să nu zâmbesc la gândul că nu eram împovărată de vreun palton greu. Norii joşi de deasupra capului meu erau luminaţi din spate de lună, iar din cer turna cu găleata peste oraşul San Diego deja de o zi, şi totuşi eram îmbrăcată într-o bluză albă fără mâneci, un blazer de

olandă de culoarea coralului, blugi strâmţi şi purtam sandale. Aş fi vrut să-mi iau sandalele din piele întoarsă cu toc, dar nu puteam risca să le ud.

— Hei, mi-a spus Sawyer la ureche.

M-am întors şi i-am zâmbit, dându-i un cot.

— Am rezervat o masă pentru noi, a spus Thomas, trecând rapid pe lângă noi şi deschizând uşa. Trei persoane, da?

Sawyer arăta de parcă şi-ar fi înghiţit limba.

Thomas a ridicat din sprâncene.

— Ei bine? Hai să mâncăm. Sunt lihnit.

Am făcut un schimb de priviri cu Sawyer, iar eu am intrat prima, urmată de el.

Thomas şi-a băgat mâinile în buzunare şi ne-a aşteptat în zona de întâmpinare.

— Thomas Maddox, a spus tânăra, cu un licăr în privire. A trecut ceva timp.

— Salutare, Kasie. O masă pentru trei persoane, te rog.

— Pe aici. Kasie a zâmbit, luând trei meniuri şi conducându-ne spre o masă amplasată în colţ.

Sawyer s-a aşezat lângă perete, iar eu m-am aşezat pe scaunul de lângă el, lăsându-l pe Thomas să stea la capătul mesei. Ambii păreau fericiţi cu aranjamentul iniţial, dar apoi Thomas s-a încruntat când l-a văzut pe Sawyer împingându-şi scaunul mai aproape de mine.

L-am privit cu suspiciune pe Thomas.

— Credeam că e restaurantul tău preferat.

— Este, a spus Thomas.

— A spus că nu te-a văzut de mult.

— Aşa este.

— De ce? am întrebat.

Thomas şi-a lăsat bărbia în piept şi l-a privit aspru pe

Sawyer, dar îndată ce şi-a mutat privirea la mine, chipul i s-a îmblânzit. A privit din nou în jos, aranjându-şi tacâmurile de argint.

— Ultima dată când am fost aici eram cu ea.

— A, am făcut, simţindu-mi gura uscată.

O chelneriţă tânără s-a apropiat de masa noastră zâmbind.

— Salutare.

Sawyer a privit-o cu o strălucire familiară în ochi.

— Cineva are o întâlnire după program.

Tessa a roşit:

— Rujul e nou.

— Ştiam eu că e ceva.

Ochii lui Sawyer au zăbovit asupra ei pentru un timp îndelungat înainte de a privi în meniu.

Thomas şi-a dat ochii peste cap, a comandat o sticlă de vin fără să se uite în meniu şi ea s-a îndepărtat.

— Aşadar, a spus Sawyer, întorcându-se cu tot corpul spre mine, ai reuşit să rezolvi problema cu pictura?

— Nu, i-am spus cu un râs discret, scuturând din cap. Nu ştiu de ce e atât de grea. E încă sprijinită de peretele pe care vreau s-o agăţ.

— E atât de ciudat că nu e nicio pană de fixare pe tot peretele! a spus Sawyer, străduindu-se să nu pară emoţionat.

Thomas s-a foit pe scaun.

— Am şuruburi conexpand. Cât de grea e?

— Prea grea pentru peretele de rigips, dar cred că un conexpand merge, am spus.

Thomas a ridicat din umeri, părând că se simte mult mai confortabil decât mine şi Sawyer, în contextul dat.

— Ţi-l aduc mai târziu.

Cu coada ochiului, am văzut cum Sawyer strânge imperceptibil din maxilare. Thomas tocmai se asigurase că-şi va petrece timpul cu mine mai târziu. Nu ştiam dacă alte femei s-ar fi bucurat de acest privilegiu, dar eu mă simţeam mizerabil.

Tessa s-a întors cu o sticlă şi trei pahare.

În timp ce turna vin, Sawyer i-a făcut cu ochiul.

— Mulţumesc, draga mea.

— Cu plăcere, Sawyer. Abia îşi putea stăpâni entuziasmul, schimbându-şi rapid centrul de greutate de pe un picior pe altul.

— V-aţi hotărât pentru apetitiv?

— Dovlecel umplut la grătar, a spus Thomas, fixându-şi ochii asupra mea.

Intensitatea privirii lui mă agita, dar nu mi-am mutat privirea de la el. Cel puţin din exterior voiam să par impasibilă.

— Eu o să vreau humus, a spus Sawyer, părând dezgustat de alegerea lui Thomas.

Tessa s-a întors să plece, iar Sawyer a privit-o din nou în timp ce se îndepărta.

— Scuză-mă, a spus Sawyer, făcându-mi semn că vrea să se ridice de la masă.

— A, m-am ridicat şi m-am dat la o parte, făcându-i loc.

A trecut pe lângă mine zâmbind şi s-a îndreptat spre toaletă, care presupuneam că e dincolo de pereţii cenuşii decoraţi rustic-modern.

Thomas a zâmbit în timp ce m-am aşezat la loc. Aerul condiţionat a pornit, iar eu mi-am strâns blazerul în jurul corpului.

— Vrei să-ţi dau sacoul meu? a întrebat Thomas.

Se potrivea perfect cu pereţii. Purta şi el blugi şi ghete

Timberland cu şireturi.

Am clătinat din cap.

— Nu mi-e atât de frig.

— Nu te cred, dar nu vrei să te vadă Sawyer că porţi sacoul meu, când se întoarce de la baie. Dar n-o să observe, e prea ocupat să se dea la Tessa.

— Nu mă interesează ce crede sau ce simte Sawyer.

— Atunci de ce eşti aici cu el?

Tonul său nu era acuzator. De fapt, era atât de atipic faţă de vocea lui ridicată şi exigentă încât cuvintele lui aproape că se confundau cu zumzăitul aerului condiţionat.

— Nu stau la celălalt capăt al mesei cu el. Momentan, sunt cu tine.

A zâmbit. Părea că-i place asta, iar eu am înjurat în gând pentru felul în care mă făcea să mă simt.

— Îmi place locul ăsta, am spus, privind în jur. Într-un fel, mă face să mă gândesc la tine.

— Iubeam locul ăsta, a spus Thomas.

— Dar acum, nu? Din cauza ei?

— Ultima mea amintire cu locul ăsta e şi ultima amintire cu ea. Nu pun la socoteală drumul către aeroport.

— Deci ea te-a părăsit.

— Da. Credeam că vom vorbi despre fostul tău, nu despre fosta mea.

— Te-a părăsit pentru fratele tău? l-am întrebat, ignorându-l.

În timp ce înghiţea, mărul lui Adam i s-a ridicat, iar el a privit către baie, uitându-se după Sawyer. Aşa cum spusese, Sawyer stătea la capătul barului, făcând-o pe Tessa să chicotească.

— Da, a spus Thomas.

A pufnit, ca şi cum ceva l-ar fi lovit în piept.

— Dar n-a fost a mea niciodată. Camille i-a aparţinut mereu lui Trent.

Am clătinat din cap şi m-am încruntat.

— De ce ţi-a făcut asta?

— E dificil de explicat. Trent a iubit-o de când eram copii. Ştiam asta.

Mărturisirea lui m-a surprins. Din câte ştiam despre copilăria lui şi sentimentele lui faţă de propriii fraţi, era greu de imaginat cum a putut Thomas să facă aşa ceva.

— Dar tu ai curtat-o, oricum. Pur şi simplu, nu înţeleg de ce.

A ridicat vag din umeri.

— Şi eu o iubesc.

Timpul prezent. O fulgerare de gelozie m-a lovit în piept.

— Nu am vrut asta, a spus Thomas. Mergeam des acasă, mai mult ca s-o văd pe ea. Lucra într-un bar. Într-o noapte, am mers acolo şi m-am aşezat în faţa barului unde lucra, apoi mi-am dat seama. Nu mai era fetiţa cu părul prins în codiţe. Crescuse mare şi îmi zâmbea. Trent vorbea despre Camille mereu, dar într-un fel – cel puţin pentru mine – nu mi se părea că voia ceva de la ea. Apoi a început să se vadă cu o altă fată… Mackenzie. Atunci m-am gândit că a trecut peste episodul Camille. Dar la scurt timp după aceea, a avut loc un accident şi Mackenzie a murit.

Am oftat.

Thomas a observat că eram şocată, a dat din cap şi a continuat.

— Trent nu a mai fost la fel apoi. A început să bea mult, să se culce cu cine se nimerea şi s-a lăsat de şcoală. Într-un weekend, m-am întors acasă să văd ce mai făceau el şi tata, apoi am mers la bar. Ea era acolo.

S-a înfiorat.

— Am încercat să mă abţin, a continuat.

— Dar n-ai reuşit.

— Mi-am spus că nu o merită. E al doilea cel mai egoist lucru pe care l-am făcut vreodată, şi ambele au fost faţă de fraţii mei.

— Dar Trent şi Camille sunt împreună acum, nu?

— Eu lucrez mult. Ea e acolo. El e acolo. Era clar că o să se întâmple asta odată ce Trent a decis că o vrea. Nu puteam să mă împotrivesc. El a iubit-o primul.

Tristeţea de pe faţa lui m-a îndurerat.

— Ea ştie că o iubeşti?

— Da.

Am ridicat din sprânceană.

— Ei i-ai spus pentru cine lucrezi, dar familiei tale nu i-ai spus?

Thomas s-a gândit puţin şi s-a foit pe scaun.

— Nu va spune nimic nimănui. A promis că n-o s-o facă.

— Deci îi minte pe toţi?

— Omite.

— Şi lui Trent?

— El ştie că ne vedeam. Crede că am păstrat relaţia secretă faţă de el din cauza sentimentelor lui faţă de Camille. Dar nu ştie nimic despre FBI.

— Ai destulă încredere în ea?

— Da, a spus fără ezitare. I-am cerut să nu spună nimic despre relaţia noastră. Timp de luni bune, nu a ştiut nimeni în afară de colega ei de apartament şi câţiva colegi de muncă.

— E adevărat, nu-i aşa? Nu vrei ca fratele tău să ştie că i-ai suflat-o, i-am spus cu aroganţă.

Faţa i s-a schimonosit, dezgustat de remarca mea insensibilă.

— În parte, da. De asemenea, nu voiam ca tata să o

descoasă. Ar fi trebuit să mintă. Ar fi fost totul mult mai dificil.

— Oricum, trebuia să mintă.

— Știu. A fost stupid. Am acţionat pe baza unor sentimente temporare, şi am transformat totul în altceva. I-am pus pe toţi într-o postură incomodă. Am fost un dobitoc egoist. Dar am… o… iubesc. Fii fără griji, mă voi revanşa.

— O să fie şi ea la nuntă, nu?

— Da, a spus, îndoind şerveţelul.

— Cu Trent.

— Sunt în continuare împreună. Locuiesc împreună.

— Aha, am spus, surprinsă. Şi asta n-are a face deloc cu faptul că vrei să vin cu tine?

— Polanski vrea să mergi.

— Tu, nu?

— Nu pentru că aş încerca s-o fac geloasă pe Camille, dacă asta vrei să spui. Ei se iubesc. Ea face parte din trecutul meu.

— Face? am întrebat înainte să mă pot opri.

M-am pregătit pentru răspunsul lui.

El m-a privit un timp îndelungat.

— De ce întrebi?

Am înghiţit. *Asta e întrebarea, nu? De ce vreau să știu?* Mi-am dres vocea, bâlbâindu-mă agitată.

— Nu ştiu de *ce.* Vreau doar să ştiu.

A pufnit în râs şi a privit în jos.

— Poţi să iubeşti pe cineva fără să vrei să fii cu acea persoană. Ca şi cum poţi fi cu cineva înainte să o iubeşti.

S-a uitat la mine, cu un licăr în privire.

În raza mea vizuală, l-am văzut pe Sawyer stând lângă masa noastră, ajutând-o pe Tessa, care avea o tavă în mână.

Thomas nu şi-a mutat privirea de la mine, iar eu nu

puteam să-mi mut privirea de la el.

— Pot să… ăăă, mă scuzaţi, a spus Sawyer.

Am clipit de câteva ori şi m-am uitat la el.

— Ah! Da, scuze.

M-am ridicat ca să-l las să intre şi apoi m-am întors la locul meu, încercând să nu mă fac mică sub privirea imperturbabilă a lui Thomas.

Tessa a aşezat apetitivele pe masă alături de trei farfurii mici. I-a umplut lui Thomas paharul pe jumătate gol, vinul stropind pereţii paharului în interior, dar eu mi-am pus palma peste pahar înainte ca ea să-mi toarne şi mie.

Sawyer şi-a dus paharul la buze şi a urmat o tăcere penibilă la masă, în timp ce restul restaurantului forfotea monoton, cu câte un râs intermitent spărgând ritmul.

— I-ai spus de Camille? a întrebat Sawyer.

Părul mi s-a ridicat pe ceafă, iar gura mi s-a uscat brusc. Am băut ultima gură de vin din pahar.

Thomas a rânjit şi a mijit ochii, regretul citindu-i-se pe faţă.

— Tu i-ai spus Tessei de iritaţia aia?

Sawyer a fost cât pe ce să se înece cu vinul. Tessa a încercat să spună ceva, dar nu i-a ieşit, apoi s-a întors la bucătărie.

— De ce? De ce eşti atât de dobitoc? a întrebat Sawyer.

Thomas a chicotit, iar eu m-am abţinut să nu zâmbesc, râzând mut în paharul meu de apă.

Sawyer a început să râdă şi el, apoi a dat din cap înainte de a-şi unge bucata de pită cu humus.

— Bine jucat, Maddox. Bine jucat.

Thomas s-a uitat la mine pe sub sprâncene.

— Cu ce mergi acasă, Liis?

— Mă duci tu.

A dat din cap.

— Nu voiam să presupun, dar mă bucur că eşti de acord.

Capitolul zece

— Mersi, am spus încet.

Am încercat să nu privesc pielea frumos bronzată şi strălucitoare dintre cureaua lui Thomas şi tivul tricoului alb pe care îl purta. Agăţa tabloul pe perete, unul dintre primele obiecte pe care mi le cumpărasem după instruire. Era o pictură pe pânză prinsă pe lemn şi era mult prea grea pentru un obiect decorativ de agăţat pe perete.

— E al naibii de dubios, a spus Thomas, coborând de pe scaun pe covor.

— E un Yamamoto Takato. E artistul meu modern preferat.

— Cine sunt? a întrebat Thomas, făcând referire la cele două surori din tablou.

Stăteau afară în timpul nopţii. Una dintre surori privea peisajul, bucurându-se, în linişte, de cine ştie ce nebunie se petrecea în faţa lor. Cealaltă privea spre mine şi Thomas, taciturnă şi plictisită.

— Spectatori. Oameni care ascultă. La fel ca noi.

A părut neimpresionat.

— Sunt ciudate.

Mi-am încrucişat braţele la piept şi am zâmbit, încântată că se aflau, în sfârşit, la locul lor.

— E genial. Ar trebui să îi vezi şi restul operei. Prin comparaţie, ele sunt banale.

După expresia feţei lui, mi-am dat seama că nu era de acord cu această informaţie. Am ridicat bărbia.

— Mie-mi plac.

Thomas a inspirat adânc, a scuturat din cap şi a oftat.

— Dacă te încălzeşte pe tine. Eu cred că… plec.

— Mersi că m-ai adus acasă. Mersi pentru sprijin. Mersi că ai atârnat tabloul cu fetele.

— Cu fete?

Am ridicat din umeri.

— Nu au nume.

— Pentru că nu sunt reale.

— Pentru mine, sunt.

Thomas a ridicat scaunul şi l-a dus înapoi la masă, dar l-a apucat strâns, aplecându-se puţin.

— Că veni vorba de lucruri care nu sunt reale… am încercat să mă gândesc cum aş putea să-ţi vorbesc despre anumite aspecte legate de călătorie.

— Care anume?

S-a ridicat şi a venit spre mine, aplecându-se la o distanţă de numai câţiva centimetri de faţa mea şi întorcându-şi uşor capul.

M-am tras înapoi.

— Ce faci?

S-a dat în spate satisfăcut.

— Verific să văd ce ai face. Am avut dreptate să aduc asta în discuţie acum. Dacă nu îmi afişez afecţiunea faţă de tine, îşi vor da seama că se întâmplă ceva. Nu te poţi îndepărta aşa.

— N-am s-o fac.

— Serios? Atunci, reacţia asta n-a fost un reflex?

— Ba da… dar te-am mai lăsat să mă săruţi înainte.

— Când erai beată, a spus Thomas rânjind.

A mers până în mijlocul camerei şi s-a aşezat pe canapea, ca şi cum ar fi fost stăpânul casei.

— Aia nu se pune.

L-am urmat, privindu-l o clipă, după care m-am aşezat în dreapta lui, nelăsând niciun pic de spaţiu între noi. Mi-am aşezat obrazul pe pieptul lui şi l-am mângâiat pe abdomenul său ferm, înainte să-l cuprind strâns de mijloc, şi am rămas nemişcată.

M-am relaxat total şi m-am aşezat picior peste picior, odihnindu-mi gamba peste genunchiul lui, astfel încât fiecare parte a corpului meu să-i atingă măcar puţin corpul. M-am ghemuit zâmbind, fiindcă Thomas Maddox – agentul special isteţ, care se controlează mereu – era nemişcat ca o statuie, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Nu eu sunt cea care are nevoie să exerseze, am spus rânjind.

Am închis ochii.

Am simţit cum i se relaxează muşchii şi m-a luat pe după umeri, rezemându-şi pieptul de capul meu. A expirat tot aerul din piept şi mi s-a părut că a trecut mult timp până a mai luat o gură de aer.

Am stat aşa, fără să ne grăbim nicăieri, ascultând liniştea din apartamentul meu şi zgomotul ce venea din stradă. Cauciucurile încă pleoscăiau pe asfaltul ud, se auzeau claxoane, uşile maşinilor erau trântite. Din când în când, câte o persoană striga, frânele maşinilor vuiau, câinii lătrau.

Înăuntru, unde stăteam cu Thomas – chiar pe canapeaua pe care o botezaserăm în noaptea în care ne cunoscuserăm –, părea că e un univers paralel.

— E plăcut, a spus el, într-un final.

— *Plăcut?*

Mă simţeam oarecum jignită. Mie mi se părea extraordinar. Nimeni nu mă mai ţinuse aşa de când plecasem din Chicago şi-l părăsisem pe Jackson, şi nici măcar atunci nu

mă simţisem aşa.

Nu credeam că o să-mi lipsească atingerea cuiva, cu atât mai mult cu cât nu apreciasem afecţiunea lui Jackson. Dar, lipsită de această afecţiune, mă simţeam singură şi poate chiar puţin deprimată. Îmi imaginam că aşa s-ar fi simţit oricine, însă eram sigură că nu aş fi fost cuprinsă de tristeţe atât de puternic şi de curând dacă nu aş fi cunoscut atingerea mâinilor lui Thomas în prima mea noapte în San Diego. Aveau să-mi lipsească în fiecare zi de după noaptea aceea.

— Ştii ce vreau să zic, a spus.

— Nu. De ce nu-mi spui?

Şi-a îngropat buzele în părul meu şi a inspirat adânc şi liniştit.

— Nu vreau. Vreau doar să mă bucur de moment.

Destul de cinstit.

* * *

Am deschis ochii, eram singură, lungită pe canapea. Încă eram complet îmbrăcată, sub cuvertura de lână pe care o luasem de pe scaun, unde se aflase împăturită.

M-am ridicat, m-am frecat la ochi, apoi m-am oprit.

— Thomas? am întrebat.

M-am simţit ridicol. Era mai rău decât în dimineaţa de după aventura noastră de o noapte.

Ceasul meu arăta ora trei dimineaţa, când am auzit o bufnitură de deasupra. Am privit în sus, zâmbind. Era drăguţ să ştiu că el se afla atât de aproape. După care, am auzit altceva, ceva care mi-a întors stomacul pe dos.

Un geamăt.

Un vaiet.

Un urlet.

O, Doamne!

Sunetul ritmat al unei bufnituri în perete, însoţit de gemete, a început să pătrundă în apartament şi am privit în jur, neştiind ce să cred. *O fi plecat de aici la Cutter's? O fi întâlnit o fată? O fi dus-o acasă?*

Dar Thomas n-ar face aşa ceva. Eu am fost singura de la… poate-l scosesem din criza în care fusese?

O, Doamne!

— O, Doamne! s-a auzit ca un ecou al gândului meu strigătul înăbuşit al unei femei, pătrunzându-mi în apartament.

Nu. Asta trebuie să înceteze.

M-am ridicat şi am început să caut un obiect lung cu care să bat în tavan. Jena lui nu conta absolut deloc. Nu-mi păsa nici măcar de faptul că aveam să fiu *acea* vecină – fata bătrână de jos căreia nu-i plăcea să audă muzică, râsete zgomotoase sau sex. Nu voiam decât ca orgasmul anormal de zgomotos al acelei femei să înceteze.

M-am urcat pe scaunul din sufragerie – acelaşi pe care îl folosise Thomas mai devreme – cu o mătură în mână. Chiar înainte să încep să bat cu coada de la mătură în tavan, cineva a bătut la uşă.

Ce mama naibii?

Am deschis-o, perfect conştientă de faptul că fie arătam complet nebună, fie persoana care se afla dincolo de uşă era, de fapt, nebună, şi ar fi trebuit să-mi folosesc mătura pe vreun psihopat.

Thomas stătea în cadrul uşii, având cearcăne adânci, părând extenuat.

— Pot să stau aici?

— Poftim?

— Ce faci cu mătura? m-a întrebat. E trecut de trei dimineaţa. Faci curăţenie?

Am mijit ochii.

— Nu cumva ai companie?

S-a uitat de jur-împrejur, părând derutat de întrebarea mea, după care s-a mutat de pe un picior pe altul.

— Ba da.

— În cazul ăsta, nu ar trebui să fii la tine acasă?

— Ăăă… nu prea pot dormi acolo.

— În mod clar!

Am încercat să trântesc uşa, dar el a oprit-o şi a venit după mine înăuntru.

— Care-i problema cu tine? m-a întrebat, arătând spre scaunul abandonat din mijlocul sufrageriei. Care-i faza cu scaunul?

— Voiam să mă urc pe el şi să folosesc asta! am răspuns, ţinând mătura în mână.

— Pentru ce? a întrebat, strâmbând din nas.

— Să bat în tavan! Să fac să înceteze odată zgomotul! S-o fac pe ea să tacă odată!

Ochii i-au licărit în semn că şi-a dat seama despre ce era vorba şi s-a jenat brusc.

— Se aude… chestia aia?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Da. Toată clădirea aude.

S-a scărpinat pe gât.

— Îmi pare rău, Liis.

— Nu-ţi cere scuze, am spus clocotind de nervi. Noi nu am… nu e nimic cu adevărat între noi.

— Poftim?

— Te rog, nu-ţi cere scuze! Asta nu mă face decât să mă simt şi mai jalnic!

— Bine! Îmi pare rău! Adică…

Am oftat.

— Doar… pleacă.

— Voiam… să te întreb dacă aş putea rămâne aici în noaptea asta. Dar presupun că, dacă se aude şi la tine…

Am întins agresiv mătura spre el, dar a sărit peste ea.

— Ce mama naibii, Liis?

— Nu, nu poţi rămâne aici! Du-te înapoi sus, la aventura ta de-o noapte! Se pare că ai devenit expert în aşa ceva.

Ochii i s-au făcut mari şi a ridicat mâinile în aer.

— O! Nu! Nu! Nu eram… nu sunt eu. Acolo, sus. Cu ea.

— Poftim? am întrebat, închizând ochii, complet confuză.

— Nu eu sunt… cu ea.

M-am uitat urât.

— Evident că nu. Abia ce-ai cunoscut-o.

Îşi agita mâinile.

— Nu. Nu eu am fost acolo, sus, făcând sex cu ea.

— Ştiu, am spus ferm.

Aş fi putut vorbi la fel de bine cu pereţii.

— Nu! a urlat el frustrat.

Bufniturile au început din nou şi am privit amândoi în sus. Femeia a început să strige, însoţită de gemetele mai potolite ale unui bărbat, care se auzeau până în apartamentul meu.

Thomas şi-a acoperit faţa cu mâinile.

— Doamne fereşte!

— E cineva cu o femeie în apartamentul tău?

— Fratele meu, a mârâit el.

— Care dintre fraţi?

— Taylor. Stă aici câteva zile. Mi-a trimis un mesaj în care mă întreba cum de nu sunt acasă. Am plecat de aici să

mă întâlnesc sus cu el dar, când am ajuns acolo, era ofticat dintr-un oarecare motiv şi nu avea chef să stea în casă. Aşa că l-am dus în Cutter's. Agent Davies era acolo şi…

Am arătat cu degetul către tavan.

— Tipa de sus e agent Davies?

Thomas a dat din cap.

— Oh, mulţumesc lui Dumnezeu, am spus, acoperindu-mi ochii cu mâinile.

S-a încruntat.

— Ce?

— Nimic.

Davies a urlat. Eu am clătinat din cap şi am arătat către uşă.

— Trebuie să le spui să înceteze cu rahatul ăsta. Vreau să dorm!

Thomas a dat iarăşi din cap.

— Mda. Mă duc.

S-a întors către uşă, dar apoi, s-a oprit, s-a întors şi a arătat către mine.

— Credeai că eram eu şi erai ofticată.

Am făcut o grimasă.

— Nu, nu eram.

— Ba da, erai. Recunoaşte!

— Şi ce dacă eram?

— De ce ai fi furioasă? a întrebat, implorându-mă din ochi.

— Pentru că e trei dimineaţa, iar eu ar trebui să dorm.

— Prostii.

— Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti!

Ştiam exact la ce se referea, iar el ştia că încercam să fac pe proasta. A zâmbit.

— Credeai că sunt sus şi fac sex cu vreo gagică de la bar

şi te-ai înfuriat pe mine. Ai fost geloasă.

După câteva secunde în care nu am fost capabilă să-i dau un răspuns credibil, am izbucnit:

— Aşa, şi?

Thomas a ridicat bărbia, apoi a întins mâna să deschidă uşa din spatele lui.

— Noapte bună, Liis.

M-am uitat la el cât de urât am putut până când a închis uşa, după care am luat mătura şi am împins scaunul înapoi la masă.

Aproximativ un minut mai târziu, bufniturile s-au oprit.

M-am târât cu paşi greoi în dormitor, m-am dezbrăcat şi mi-am luat pe mine un tricou, după care m-am strecurat în pat.

Nu numai că nu-l detestam pe Thomas, dar chiar îl plăceam. Şi mai rău de atât era faptul că el ştia asta.

Capitolul unsprezece

Mi-am întors încheietura să verific cât era ceasul, înjurându-mă singură că adormisem. După ce mi-am pus în urechi o pereche de cercei cu pietre care imitau diamantele, mi-am încălţat pantofii cu toc, am luat poşeta şi am deschis uşa.

Thomas stătea în prag cu câte o cafea Styrofoam în mâini.

— Cafea?

Am tras uşa şi am învârtit cheia în yală.

— E cu lapte? am întrebat.

— Nup. Şase pliculeţe de zahăr şi două de frişcă.

— De unde ştii cum îmi beau cafeaua? am întrebat, luând ceaşca pe care mi-o întindea.

Ne-am îndreptat împreună către lift, iar Thomas a apăsat butonul.

— Constance.

— Constance ştie că mi-ai cumpărat cafea?

— Constance mi-a spus să-ţi cumpăr cafea.

Uşile s-au deschis şi am intrat în lift. M-am întors către el confuză.

— Înseamnă că se trezeşte devreme, am bodogănit. De ce ţi-ar spune Constance să faci asta?

A ridicat din umeri.

— S-a gândit că ţi-ar plăcea s-o fac.

Mi-am întors privirea înainte. Îmi răspundea fără să-mi răspundă cu adevărat, iar acesta era lucrul pe care-l detestam cel mai mult. Eram nevoită s-o rog pe Val să mă înveţe trucurile ei de a depista minciunile.

— Gata cu întrebările? a spus Thomas.

— Nu.

— Nu?

— Oricum n-ai să-mi dai un răspuns cinstit.

— Constance ştie că te plac. A spus că mă comport altfel de când eşti tu aici şi are dreptate.

— Thomas, am spus, întorcându-mă către el… Eu… apreciez asta, dar sunt…

— Indisponibilă emoţional. Ştiu. Dar eşti şi proaspăt ieşită dintr-o altă relaţie. Nu-ţi cer să te muţi cu mine.

— Ce-mi ceri?

— Să mă laşi să te conduc la birou.

— Asta nu e o cerere.

— Bine. Putem lua cina doar noi doi?

M-am întors către el în momentul în care s-a deschis liftul.

— Îmi ceri să ies la o întâlnire cu tine, Maddox?

Am ieşit din lift, clămpănind cu tocurile pe podeaua holului. După câteva secunde de ezitare, a dat din cap.

— Da.

— Nu am timp pentru complicaţii. Sunt dedicată serviciului.

— La fel sunt şi eu.

— Mie-mi place să lucrez până târziu.

— Şi mie la fel.

— Nu-mi place să dau explicaţii nimănui.

— Nici mie.

— Atunci accept.

— Accepţi să te duc la serviciu? Sau accepţi să ieşim la o cină?

— Accept ambele.

A zâmbit triumfător, apoi a împins cu spatele uşile holului, rămânând cu privirea aţintită asupra mea.

— Maşina mea e aici.

În timp ce mergeam cu maşina spre birou, Thomas mi-a detaliat seara lui cu Taylor, ora la care agent Davies plecase din apartamentul lui şi cât de inoportun fusese să aibă un musafir neanunţat, chiar dacă era vorba de fratele lui.

Autostrada încă era umedă de la cum plouase cu o zi înainte. El intra şi ieşea din depăşire şi, chiar dacă eram obişnuită să conduc în Chicago, San Diego era complet diferit şi nu eram sigură că aş fi fost pregătită să şofez odată ce aş fi făcut rost de o maşină.

— Pari agitată, a spus Thomas.

— Detest autostrada, am bombănit.

— Ai s-o deteşti şi mai mult când ai să şofezi. Când îţi ajunge maşina? Deja stai fără ea de trei săptămâni.

— Nu ajunge. Părinţii mei o vând în locul meu. Am să-mi caut una nouă când voi avea timp dar, pentru moment,

mă descurc cu transportul în comun.

Thomas a făcut o grimasă.

— Asta e ridicol. Poţi pur şi simplu să vii cu mine cu maşina.

— Chiar e-n regulă, am răspuns.

— Nu trebuie decât să te întâlneşti cu mine în faţa clădirii dimineaţa. Şi aşa plecăm la aceeaşi oră şi mergem în acelaşi loc. În plus, îmi faci o favoare. Pot să conduc pe banda pentru navetişti.

— Bine, am spus, privind pe geam. Dacă nu te deranjează.

— Nu mă deranjează.

I-am aruncat o privire. Transformarea lui – de la şeful volatil, nervos, la vecinul bine dispus, politicos, poate chiar mai mult de atât – fusese treptată, aşa că nu observasem decât atunci când am ajuns să stăm unul lângă celălalt cum soarele dimineţii îi lumina calmul din ochi. Restul drumului l-am parcurs într-o tăcere confortabilă.

Următoarea dată când Thomas a vorbit a fost când ne-am întâlnit cu paznicul de la poartă.

— Agent Maddox, a spus agentul Trevino, luându-ne insignele.

S-a aplecat să mă legitimeze şi a rânjit.

— Bună, Mig, a spus Thomas. Ce-ţi mai face familia?

— Foarte bine. Ce drăguţ din partea ta că ai adus-o cu maşina pe agent Lindy în dimineaţa asta!

Thomas şi-a luat înapoi insigna.

— Locuim în aceeaşi clădire.

— Ahammm, a spus Trevino, aşezându-se la loc, înainte să apese pe butonul care deschidea poarta.

Thomas a trecut de poartă şi a chicotit.

— Ce e atât de amuzant?

— Trevino, a spus Thomas, ţinându-şi cotul pe geam şi atingându-şi buzele cu degetele.

M-am încruntat. De fiecare dată când ceva îi atingea buzele, eram cuprinsă de un amestec de depresie şi gelozie. Era un sentiment oribil şi mă întrebam când avea să înceteze.

— Sunt cumva subiect de glume?

Thomas s-a uitat la mine şi a schimbat mâna cu care conducea. Iar apoi, mi-a luat mâna într-a sa şi mi-a strâns-o.

— Nu. De ce ai crede aşa ceva?

— Ce e atât de amuzant?

Thomas a oprit pe locul de parcare şi a scos maşina din viteză. A rotit cheia în sens invers, iar motorul s-a oprit.

— Eu. Râde de mine. Eu nu aduc oameni la birou. Nu zâmbesc când mă legitimez şi să fiu al naibii dacă-l întreb ce-i mai face familia. El ştie că… ştie. Lucrurile s-au schimbat în ceea ce mă priveşte de când ai venit tu aici.

— De ce, mă rog? l-am întrebat, holbându-mă la el şi implorându-l din ochi să rostească acele cuvinte.

Ce-i drept, eram prea orgolioasă şi încăpăţânată ca să-mi încalc jurământul faţă de FBI fără să am o siguranţă. Cafeaua, treburi ciudate prin apartament şi chiar şi mâna mea într-a lui erau prea puţin. Aş fi acceptat să fiu pe locul al doilea, după cariera lui. Din moment ce amândoi eram dedicaţi FBI-ului, nu se punea. Dar nu aş fi acceptat să mă aflu pe locul al treilea.

I-a sunat telefonul şi, când a văzut numele afişat pe ecran, tot comportamentul său s-a schimbat. S-a încruntat şi a oftat.

— Hei, a spus Thomas cu o expresie încordată.

Mi-a dat drumul la mână şi a privit în altă parte.

— Ţi-am spus că da. Eu… ăăă…

S-a frecat la ochi cu degetul arătător şi cel mare.

— Nu pot. Aterizez cu doar o oră înainte să ajungă Trav la hotel. Bine… ce să-mi spui?

Thomas a privit în jos, cu umerii căzuţi.

— Da? Minunat, a spus el, fără a reuşi să-şi ascundă devastarea din voce. Ăăă… nu, înţeleg. Nu, Trent. Înţeleg. E-n regulă. Da, mă bucur pentru tine. Chiar mă bucur. Bun. În regulă. Ne vedem atunci.

Thomas a apăsat pe tasta de încheiere apel şi şi-a lăsat telefonul să-i cadă în poală. A strâns de volan cu ambele mâini atât de tare, încât i s-au albit monturile.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

A scuturat din cap.

— În regulă. Ei bine… voi fi la mine în birou, în cazul în care te răzgândeşti.

Chiar în momentul în care m-am întins după mâner, Thomas m-a prins de braţ şi m-a tras spre el, iar buzele sale incredibil de catifelate s-au împreunat cu ale mele. Tot ce era în jur s-a înceţoşat şi m-am simţit teleportată înapoi în noaptea în care ne cunoscuserăm – mâinile disperate, limba lui adâncindu-se în gura mea, transpiraţia lui dogoritoare prelinsă pe mine.

Când mi-a dat, într-un final, drumul, m-am întristat înfiorător. Chiar dacă îi simţisem buzele, când ne-am despărţit, tot am rămas cu sentimentul acela oribil.

— La naiba, Liis. Îmi pare rău, a spus el, părând la fel de şocat ca mine.

Respiram încet, dar adânc, şi eram încă puţin aplecată spre el.

— Ştiu că nu vrei o relaţie, a spus, furios pe el însuşi. Dar să fiu al naibii dacă pot sta departe de tine.

— Înţeleg sentimentul, am răspuns, dându-mi la o parte

şuviţele de păr de pe faţă. Trent? am întrebat, arătând spre telefonul său.

A privit în jos, apoi iarăşi spre mine.

— Mda.

— Ce ţi-a spus de te-a supărat?

Thomas a ezitat, nevrând, în mod evident, să-mi răspundă.

— Voia să vorbim despre petrecerea de burlac a lui Travis.

— Şi?

— El o organizează.

— Aşa, şi?

Thomas s-a mişcat cu nervozitate.

— El… ăăă… are o înţelegere cu Camille, a spus, scuturând din cap. Cu ceva timp în urmă, ea a acceptat să se căsătorească cu el dacă ar face un lucru stupid şi jenant. El are de gând să-l facă la petrecerea lui Trav şi, deci, a spus, cu ochii picaţi şi cu inima frântă… O va cere în căsătorie pe Camille.

— Pe fosta ta.

A dat încet din cap.

— Cea de care încă eşti îndrăgostit. Şi, în cazul ăsta, mă săruţi pe mine, ca să nu te mai gândeşti la asta?

— Da, a recunoscut el. Îmi pare rău. A fost de tot rahatul să fac asta.

Iniţial, mi-a venit să fiu furioasă. Dar cum să fiu furioasă, când singurul lucru la care mă gândeam de când îl cunoscusem era să-l sărut? Şi cum să fiu geloasă? Femeia pe care o iubea urma să se logodească în curând, iar el tocmai ce-i dăduse binecuvântarea lui. Toată logica asta îmi făcea rău. Eram invidioasă pe o femeie pe care n-o cunoşteam şi care n-ar fi fost niciodată cu Thomas. Nu puteam fi furioasă

pe el, însă eram pe mine însămi.

Am tras de mâner.

— Echipa a cincea are şedinţă la ora trei.

— Liis, a strigat el după mine.

M-am îndepărtat cât de repede am putut, fiind pe tocuri, până am ajuns la lift. Uşile s-au închis în urma mea şi am stat liniştită, în timp ce numerele arătau la ce etaj se afla liftul.

Când uşile s-au deschis la etajul şapte, am păşit afară din lift şi am încercat să mă grăbesc în timp ce treceam pe lângă biroul lui Marks. El ajungea întotdeauna devreme, iar Val era, de regulă, în biroul lui, stând la poveşti. Am trecut rapid pe lângă uşa lui deschisă, auzindu-i vocea lui Val, şi m-am strecurat repejor pe uşa de securitate. Am trecut de primul birou, apoi pe lângă următoarele două, după care m-am furişat la mine în birou, închizând uşa în urma mea.

M-am aşezat pe scaun şi m-am întors cu spatele la peretele de sticlă, holbându-mă la raftul de cărţi şi la priveliştea oraşului ce se întindea sub ochii mei. Am auzit o bătaie puternică în uşă, însă am ignorat-o, iar atunci cineva mi-a pus un dosar în suportul uşii, lăsându-mă în pace. Mă ascundeam de încăperea echipei după spătarul înalt al scaunului şi-mi înnodam şuviţele negre pe deget, gândindu-mă la sărut, la noaptea de dinainte şi la fiecare dată în care fusesem singură cu Thomas.

Încă era îndrăgostit de Camille. Nu înţelegeam şi, mai rău, nici nu eram sigură de sentimentele mele. Ştiam că-mi păsa de el. Dacă era să fiu sinceră, era prea puţin spus. Modul în care corpul meu se comporta în prezenţa lui trăda dependenţa şi imposibilitatea de a-l ignora. Îl doream pe Thomas într-un mod în care nu mi se întâmplase niciodată cu Jackson.

Îşi au sensul complicaţiile care ar putea apărea la

muncă? Îşi au sensul complicaţiile pe care mi le-ar putea crea mie?

Mi-am scos părul din gură după ce mi-am dat seama că-l molfăiam. Nu mai făcusem asta de când eram mică. Thomas era vecinul şi şeful meu. Era lipsit de logică şi absurd să încerce să fie ceva mai mult şi, dacă voiam să menţin controlul asupra situaţiei, trebuia să accept realitatea asta.

Uşa de la biroul meu s-a deschis larg.

— Liis?

Era Thomas.

M-am întors lent şi m-am ridicat în picioare, dreaptă. Agonia din ochii săi erau de nesuportat. Nu ştia încotro s-o ia, exact la fel ca mine.

— E-n regulă, am spus. Nu pe tine sunt furioasă.

A trântit uşa şi s-a îndreptat spre unul dintre fotolii, după care s-a aşezat. S-a aplecat, aşezându-şi coatele pe marginea biroului meu.

— Chestia de adineauri a depăşit orice limită. Nu meriţi asta.

— Ai avut un moment de slăbiciune. Înţeleg.

S-a holbat la mine, tulburat de răspunsul meu.

— Tu nu eşti un moment de slăbiciune, Liis.

— Mi-am setat un ţel pe care sunt hotărâtă să-l ating. Orice sentimente aş avea pentru tine, ele nu vor interfera cu ţelul meu. Uneori, mă faci să uit, însă revin mereu la planul iniţial – un plan în care potenţiala mea jumătate nu e inclusă.

A lăsat cuvintele mele să mocnească pentru o vreme.

— Asta s-a întâmplat între tine şi Jackson? Nu s-a potrivit cu normele tale pentru viitor?

— Nu e vorba de Jackson.

— Nu prea vorbeşti despre el.

S-a lăsat pe spate.

Căcat. Nu voiam să intru în discuţia asta cu el.

— Pentru că nu simt nevoia s-o fac.

— Nu eraţi logodiţi?

— Nu că ar fi problema ta, dar da.

Thomas a ridicat din sprânceană.

— Nimic, aşa-i? N-ai vărsat nici măcar o lacrimă.

— Eu nu prea… fac asta. Eu beau.

— Ca în noaptea aceea la Cutter's?

— Exact ca în noaptea aceea la Cutter's. Aşadar, cred că suntem chit.

Thomas a rămas cu gura căscată, fără să încerce măcar să-şi mascheze orgoliul rănit.

— Uau! Presupun că suntem.

— Thomas, dintre toţi oamenii, tu ar trebui să înţelegi cel mai bine. Tu ai fost pus faţă în faţă cu aceeaşi decizie când erai cu Camille. Ai ales FBI-ul, nu-i aşa?

— Nu, a spus jignit. Am încercat să mă agăţ de ambele.

M-am lăsat pe spate şi mi-am împreunat mâinile.

— Şi cum a funcţionat?

— Nu-mi place latura asta a ta.

— Ce păcat! De acum, asta va fi singura latură pe care o s-o vezi. L-am privit drept în ochi, fermă.

Thomas s-a pornit să vorbească, dar cineva a bătut la uşă şi a deschis-o.

— Agent Lindy? s-a auzit o voce calmă, dar sonoră de pe hol.

— Da? am spus, dându-mi seama că era a lui Constance, care stătea acum în uşă.

— A venit cineva la parter să vă viziteze. L-am condus sus.

Înainte să am posibilitatea de a mă întreba cine Dumnezeu putea să mă viziteze, Jackson Schultz a trecut pe

lângă Constance şi a apărut în cadrul uşii.

— O. Dumnezeule mare! am şoptit.

Jackson purta o cămaşă bleu şi o cravată cu model. Singurele dăţi când îl văzusem atât de ferchezuit fuseseră în noaptea în care mă ceruse în căsătorie şi la înmormântarea agentului Gregory. Nuanţa cămăşii îi scotea în evidenţă ochii albaştri-azur. Ochii îmi plăceau la el cel mai mult însă, în momentul acela, nu am putut să observ decât faptul că erau la fel de rotunzi precum faţa lui. Jackson fusese mereu în formă, însă capul său ras şi neted îl făcea să pară mai solid decât era.

Cu cât înaintasem în relaţia cu el, cu atât începuseră să-mi sară mai mult în ochi trăsăturile şi obiceiurile lui neatrăgătoare – felul în care îşi molfăia mâncarea dintre dinţi după ce mânca; felul în care se apleca într-o parte ca să tragă vânturi, chiar şi în public; sau faptul că nu se spăla întotdeauna pe mâini după ce stătuse în baie o jumătate de oră. Chiar şi cele trei riduri adânci pe care le avea la ceafă mă făceau să nu-l pot privi.

— Tu cine naiba eşti? a întrebat Thomas.

— Jackson Schultz, SWAT, Chicago. Cine naiba eşti tu?

M-am ridicat în picioare.

— Agentul special Maddox e directorul adjunct din San Diego.

— Maddox? a râs Jackson neimpresionat.

— Da, adică nenorocitul care e şef în locul ăsta, a spus Thomas şi s-a uitat către Constance. Suntem în mijlocul unei şedinţe.

— Îmi cer scuze, domnule, a spus Constance, nepărând să-i pară deloc rău.

Nu mă prostea pe mine. Îi spusese lui Thomas ce fel de cafea să cumpere şi, odată ce s-a prins că Jackson era în

clădire, l-a escortat repejor până la mine în birou, pentru a-i reaminti şefului ei că avea concurenţă. Nu eram sigură dacă voiam s-o strâng de gât sau să-i mulţumesc, dar era evident că-i păsa de Thomas, şi era drăguţ să ştiu că avea o părere destul de bună despre mine, încât să-l împingă în direcţia mea.

— Agent Maddox, tocmai încheiam discuţia, nu-i aşa? am întrebat.

Thomas s-a uitat întâi la mine, apoi la Jackson.

— Nu. Agentul Schultz poate să aştepte dracului afară. Constance?

Tipa a zis, din colţul gurii:

— Da, domnule. Agent Schultz, vă rog să mă urmaţi.

Jackson nu şi-a dezlipit ochii de la mine în timp ce o urma pe Constance, până când nu i-am mai văzut.

Am mijit ochii la Thomas.

— Nu era nevoie să faci asta.

— De ce nu mi-ai spus că vine să te viziteze? s-a răstit Thomas.

— Chiar crezi că ştiam?

Umerii i s-au relaxat.

— Nu.

— Cu cât îl laşi mai repede să intre, cu atât mai repede va pleca.

— Nu-l vreau aici.

— Opreşte-te!

— Ce? a izbucnit Thomas, prefăcându-se că se holbează la diversele fotografii şi afişe de pe perete ori de pe raft ori la nimic.

— Te comporţi ca un copil, am spus.

Şi-a lăsat bărbia în piept ca să se poată uita urât la mine.

— Scapă de el, a zis, continuând să vorbească încet.

În trecutul recent, se prea poate să mă fi intimidat, dar Thomas Maddox nu mă mai speria. Nu eram sigură că mă speriase vreodată.

— Faci aşa o mare tevatură din faptul că am fost geloasă aseară! Ştii bine că l-am părăsit şi că nu-mi mai stârneşte niciun pic interesul, şi uită-te la tine cum te comporţi.

A arătat către uşă.

— Crezi că sunt gelos pe Domnul Curăţel? Glumeşti, aşa-i?

— Amândoi ştim bine că eşti prea varză – şi am arătat spre tâmplă – ca să-ţi faci griji pentru fostul meu logodnic sau pentru mine, în general.

— Nu-i adevărat!

— Încă eşti îndrăgostit de ea! am spus eu pe un ton prea ridicat. Fiecare membru prezent din Echipa a cincea s-a aplecat în faţă sau în spate în scaunul său, pentru a privi prin peretele de sticlă al biroului meu. Thomas a mers spre peretele de sticlă şi a tras jaluzelele, dintr-o parte în alta, după care a închis uşa.

S-a încruntat.

— Ce legătură are asta? Nu pot să te plac pe tine şi să o iubesc încă pe ea?

— Chiar da? Mă placi?

— Nu, doar te-am invitat la cină fiindcă îmi place să fiu refuzat.

— M-ai invitat la cină chiar înainte să ai o cădere psihică. Nu ai trecut peste problema ta cu ea, Maddox.

— Iar începi cu Maddox.

— Nu ai trecut peste problema ta cu ea, am spus, detestându-mi propria tristeţe din voce. Iar eu am un ţel.

— Ai menţionat deja asta.

— În cazul ăsta, hai să cădem de acord că nu are sens.

— Bine.

— *Bine*? am întrebat, simţindu-mă jenată pentru tenta de panică din vocea mea.

— N-am să insist. Dacă eu trec peste Camille şi tu treci peste… chestia ta… vom relua lucrurile.

M-am holbat la el, nevenindu-mi să cred, şi am zis:

— Nu-i spuneai lui Constance doar aşa… Chiar eram într-o şedinţă.

— Şi?

— Asta nu e ceva ce poţi stabili tu în linii mari, Thomas. Nu-mi poţi spune că totul se va duce pe apa sâmbetei şi nu vom *relua lucrurile* când se ameliorează situaţia. Nu aşa funcţionează.

— Aşa funcţionăm noi.

— Asta e ridicol. Tu eşti ridicol.

— Poate că da, dar suntem la fel, Liis. De asta n-a funcţionat cu alţi oameni. Eu n-am să te las să fugi, iar tu n-ai să-mi suporţi căcaturile. Ne putem gândi dacă este sau nu eficient să fim împreună până să ne retragem sau putem pur şi simplu să acceptăm de-acum situaţia. Adevărul e că planificăm lucruri, organizăm, controlăm.

Am înghiţit în sec.

Thomas a arătat către perete.

— Înainte să apari tu, eram un om dependent de muncă şi singuratic şi, chiar dacă tu aveai pe cineva, şi tu erai la fel. Dar noi putem face asta să meargă. E perfect logic ca noi să fim împreună. Când îi spui Domnului Ninja de-acolo, de-afară, să plimbe ursul, anunţă-mă, şi te voi scoate la cină. Şi atunci, te voi săruta din nou, şi asta nu pentru că sunt cu gândul în altă parte.

Am înghiţit în sec. Am încercat să-mi ascund şovăiala din voce.

— În regulă. E puţin cam tulburător să fii sărutată pentru că cineva e distras de gândul la o altă femeie.

— Nu se va mai întâmpla.

— Să te asiguri că n-o să se mai întâmple.

— Da, doamnă.

A deschis uşa, a ieşit şi a închis-o.

Am căzut în scaun, respirând adânc pentru a mă calma. *Ce mama dracului a fost asta?*

Capitolul doisprezece

— Bună, a spus Jackson, stând pe canapeaua de două persoane din mica zonă de aşteptare de pe hol. S-a ridicat, privindu-mă de la înălţime. Eşti frumoasă. Îţi prinde bine California.

Mi-am înclinat capul într-o parte, zâmbind în semn de mulţumire.

— Au trecut doar câteva săptămâni.

A privit în jos.

— Ştiu.

— Ce mai fac părinţii tăi?

— Tatei tocmai i-a trecut o răceală. Mama a jurat că, dacă-ţi aduc flori, ai să te răzgândeşti.

Mi-am ţuguiat buzele într-o parte.

— Hai să facem o plimbare.

Jackson m-a urmat până la lift. Am apăsat butonul pentru primul etaj şi am mers cu liftul, tăcuţi.

Când uşile s-au deschis din nou, în hol era o mare de agitaţie. Dimineaţa, primul lucru pe care-l făceau agenţii era fie să vină, fie să plece pentru a lua interogatorii, să meargă la tribunal sau să îndeplinească cele o sută de alte sarcini care cădeau în seama noastră. Erau legitimaţi vizitatorii, iar

un grup mic de copii de gimnaziu îşi începeau turul.

Am mers împreună în spatele clădirii, iar eu am deschis uşa care dădea spre curte. Între cele două clădiri, era amplasat un spaţiu frumos dotat cu mobilă de grădină unde puteai să stai jos, cu pietre de râu, pâlcuri de păiuş verde şi un monument dedicat agenţilor care muriseră. Mereu îmi dorisem să petrec acolo câteva minute pentru a-mi pune ordine-n gânduri sau să stau pur şi simplu, însă, între ieşirile la prânz cu Val şi timpul petrecut în sala de fitness cu Thomas, nu prea găsisem niciun moment.

Jackson s-a aşezat pe una din canapelele de răchită. Eu am rămas în picioare în faţa lui, neavând astâmpăr. Niciunul nu a vorbit aproape un minut şi apoi am inspirat adânc.

— De ce nu m-ai sunat înainte? am întrebat.

— Mi-ai fi spus să nu vin.

Vocea îi era atât de tristă, încât îmi stârnea mila.

— Dar ai venit oricum, am spus, clipind des din cauza luminii puternice a soarelui de dimineaţă.

Când Jackson s-a aplecat şi şi-a pus capul în mâini, m-am bucurat că eram singuri.

Am făcut un pas în spate, temându-mă pentru o clipă că urma să izbucnească în plâns.

— Nu am gestionat situaţia prea bine, Liisee. Nu am putut să dorm şi să mănânc. Am avut o cădere psihică la muncă.

Numele cu care mă alinta m-a făcut să-mi plec capul. Nu era vina lui. Nu-i spusesem niciodată că detestam să-mi zică aşa. Mă simţeam inconfortabil văzându-l atât de vulnerabil, în condiţiile în care, de regulă, îşi ţinea sub control emoţiile, iar vina pe care o simţeam era de zece ori mai mare.

Jackson nu era un tip rău. Dar faptul că nu mă îndrăgostisem de el m-a ajutat să văd toate lucrurile

monstruoase pe care mi le făcuse şi, cu cât încercasem mai mult să simt altceva, cu atât mai puţin puteam să-l suport.

— Jackson, sunt la lucru. Nu poţi face asta aici.

A privit în sus, către mine.

— Îmi pare rău. Nu voiam decât să te invit la prânz.

Am oftat şi m-am aşezat lângă el.

— Detest faptul că suferi. Mi-aş dori să simt altceva, dar… pur şi simplu, nu simt. Am încercat timp de un an, aşa cum am promis.

— Dar poate dacă aş…

— Nu e nimic din ce ai făcut tu. Nici măcar nu e nimic din ce n-ai făcut. Pur şi simplu, nu ne potrivim.

— Pentru mine, tu eşti potrivită.

Mi-am aşezat o mână pe spatele lui.

— Îmi pare rău. Îmi pare sincer rău. Dar ce a fost între noi s-a încheiat.

— Nu ţi-e dor deloc de mine? a întrebat.

Corpul îi era atât de mare faţă de al meu, încât făcuse umbră soarelui.

Mi-am amintit că-l văzusem la instructaj. Celorlalte femei de la instructaj li se păruse atât de atrăgător şi de drăguţ! Şi era. După toate eforturile lor de a-l agăţa pe Jackson Schultz, eu reuşisem să-l agăţ fără niciun pic de efort. Era atras de încrederea în sine şi de ingeniozitate, după cum spusese. Iar eu le aveam pe amândouă.

Şi iată-l, implorându-mă să-l doresc înapoi, când ar fi putut să plece de aici şi să dea pe spate o grămadă de femei, femei care l-ar fi iubit şi i-ar fi apreciat proastele obiceiuri, alături de calităţile de care mă îndrăgostisem eu.

După un moment de ezitare, am decis că suferinţa nu era plăcută, dar era necesară. Am scuturat pur şi simplu din cap.

— Doamne sfinte, a spus, râzând neamuzat. Te-ai mutat aici pentru altcineva? Nu c-ar fi treaba mea, înţeleg asta, dar tot trebuie să ştiu.

— În niciun caz.

A dat din cap mulţumit.

— Ei bine, eu am avion de-abia miercuri. Presupun că sunt şi locuri mai aiurea în care poţi rămâne blocat.

— Îţi poţi schimba zborul?

Încă dinainte să-l întreb, ştiam că nu putea.

Nu doar că era praf la a trece peste ceva, Jackson era şi complet neajutorat când venea vorba de lucruri precum a schimba un bilet de avion, a face rezervări sau a face programări. Eram sigură că mama lui se ocupase de toate chestiile care ţinuseră de această călătorie, astfel încât el să poată veni la mine.

— E aici barul *Top Gun.* Chiar ţi-ar plăcea acolo, am spus.

— Mda, a chicotit. Sună destul de tare.

— Te conduc spre ieşire. Chiar îmi pare… îmi pare rău, Jackson.

— Mda. Şi mie.

L-am condus pe peluză, apoi înapoi în clădirea principală. Nu a rostit nici măcar un cuvânt în timp ce mergeam împreună pe hol, spre ieşire.

— Trebuie… trebuie s-o spun o dată… înainte să plec. Te iubesc.

L-am sărutat pe obraz.

— Îţi mulţumesc. Nu merit asta, dar îţi mulţumesc.

A rânjit.

— Ştiu că te descurci cu nenorocitul ăla de sus dar, dacă te saturi, poţi veni oricând acasă.

Am chicotit.

— El nu reprezintă o problemă.

— Pa, Liis.

Jackson m-a sărutat pe frunte şi a ieşit pe uşă.

Am inspirat adânc şi, deodată, m-am simţit epuizată.

M-am târât cu greu până la lift, m-am rezemat de peretele liftului până când clopoţelul a semnalat că ajunsesem la etajul meu, iar apoi am păşit în hol, făcând eforturi deosebite pentru fiecare pas.

— Liis? a strigat Marks când am trecut pe lângă biroul lui. Ia vino!

M-am oprit şi m-am întors, surprinsă de cât de recunoscătoare eram pentru invitaţia lui. M-am trântit în scaunul lui.

— Ce?

A arcuit o sprânceană, oprindu-se pentru o clipă din tastat.

— Ţi-am spus! Creezi probleme.

— Ce te face să spui asta? am întrebat.

— Toată lumea îşi dă seama că e diferit. E, practic, fericit atunci când eşti tu prin preajmă.

— Nu înţeleg care sunt problemele în cazul ăsta.

— Fostul tău stă cu tine câteva zile?

— Desigur că nu.

— De ce nu?

M-am ridicat.

— Ai un obicei să pui întrebări despre lucruri care nu te privesc?

— Lasă-mă să ghicesc. Te-ai transferat aici ca să scapi de el? I-ai spus lui Tommy că eşti indisponibilă emoţional, iar acum el încearcă să te cucerească fiindcă l-ai refuzat. Doar că, pentru tine, ăsta nu e un joc. Tu chiar nu eşti disponibilă.

Mi-am dat ochii peste cap şi m-am lăsat pe spate.

— Haide să nu ne prefacem că n-are şi el problemele lui.

— Exact. Aşa că de ce nu vreţi să simplificaţi lucrurile pentru departamentul ăsta, terminând naibii cu chestia asta?

— Tu ai problemele tale. Concentrează-te la ele, în loc să te concentrezi la ale mele.

M-am ridicat.

— Am văzut ce a însemnat pentru el… data trecută, când a plecat Camille. A fost chiar mai rău când Tommy s-a întors, după accidentul de maşină al lui Trent şi Cami. Cami l-a ales pe Trent, dar Tommy n-a încetat niciodată să o iubească. Nu sunt un nenorocit, Liis, dar e prietenul meu. Se prea poate să-mi bag nasul în treburile tale, dar Tommy s-a schimbat după ce a pierdut-o pe Cami – şi nu s-a schimbat în bine. Abia acum se vede, în străfulgerări, ceva din bărbatul care a fost înainte ca ea să-i frângă inima.

— Tommy? am spus neimpresionată.

Marks şi-a întins gâtul către mine.

— Asta e tot ce-ai reţinut din ce ţi-am spus? Nu suntem rivali, Liis. Nu încerc să ţi-l iau. Încerc să-l salvez de tine.

Atât de dureros a sunat, încât am încercat să-mi înghit ruşinea. Efortul pe care-l făceam era evident, fiindcă furia din ochii lui Marks a dispărut.

— Apreciez faptul că eşti dedicată serviciului şi că eşti concentrată la asta, a spus el. Dar, dacă nu poţi găsi o cale prin care să-ţi iubeşti şi serviciul, şi pe el… măcar nu-l da peste cap încercând să-ţi dai seama dacă eşti sau nu capabilă de sentimente.

Ruşinii i-a luat imediat locul furia.

— Du-te dracului, Marks, am spus înainte să ies din biroul lui.

Am trecut valvârtej de uşa de securitate şi am mers cu

paşi fermi la mine în birou.

— Lindy, a început agent Sawyer.

— Nu acum, am zis, înainte de a trânti uşa de la biroul meu, ca să fie clar.

Mă aflam din nou în scaunul meu, cu spatele spre peretele din sticlă. Jaluzelele erau trase de când fusese Thomas aici mai devreme, dar încă aveam nevoie ca spătarul înalt să mă ferească de încăperea în care se afla echipa mea.

O bătaie scurtă, şi uşa s-a deschis. După faptul că nimeni n-a salutat, ci s-a aşezat direct pe fotoliu, mi-am dat seama că nu putea fi decât Val.

— Mergem azi la Puf?

— Azi, nu. Azi trebuie în mod clar să-mi petrec prânzul în sala de fitness.

— Bine.

M-am întors spre ea.

— Asta-i tot? Fără interogatorii?

— Nu trebuie să te interoghez. Te-am urmărit toată dimineaţa. Întâi, te-ai pitit aici, iar Maddox a venit în fugă după tine. Apoi, şi-a făcut apariţia fostul tău, iar Maddox era aici, urlând la toată lumea, după cum obişnuia s-o facă, a spus, ridicând din sprâncene. L-a făcut să se simtă rău.

Am privit în altă direcţie.

— Tocmai i-am frânt inima lui Jackson – din nou. La ce naiba mă gândeam? Ştiam că Thomas avusese parte de aşa ceva. La naiba, mi-ai spus din prima zi că s-a ars cu cineva. Marks are dreptate.

Val s-a încordat.

— Ce a spus Marks?

— Că ar trebui să stau departe de Thomas. Că nu am putut să fiu devotată relaţiei cu Jackson şi că, cel mai probabil, nu pot fi devotată nimănui.

Val s-a strâmbat.

— Minţi. N-are cum să fie aşa un măgar nesimţit.

— Are cum, atunci când vine vorba de mine. Şi da, ca să clarific, îl parafrazam.

— În cazul ăsta, vorbesc temerile din tine. Dar Liis, dacă-l placi pe Maddox, nu lăsa o relaţie eşuată să determine felul în care va decurge următoarea. Doar pentru că nu l-ai iubit pe Jackson nu înseamnă că nu l-ai putea iubi pe Maddox.

— El încă o iubeşte, am spus, fără a încerca să-mi ascund durerea din voce.

— Camille? Ea e cea care a plecat, Liis. Probabil că o va iubi mereu.

M-a lovit o stare de greaţă şi mi-am strâns umerii în faţă, simţind o durere fizică reală în oase.

Nu ne cunoaştem de atât de mult timp. De ce am sentimente atât de puternice pentru el?

Totuşi, nu puteam întreba asta. Mă făcea să fiu prea vulnerabilă, prea slabă. Am rostit cu voce tare singura întrebare pe care o puteam rosti:

— Crezi că poate să iubească două persoane?

— Tu poţi iubi una? s-a răstit ea la mine.

Am scuturat din cap, punându-mi mâna la gură.

Val nu avea pic de milă în ochi.

— Ţi-o cam faci cu mâna ta. Fii cu el sau nu fi cu el! Dar Marks are dreptate. Nu-ţi bate joc de sentimentele lui Maddox! Ştiu că i-ai spus o dată că eşti indisponibilă emoţional, dar atitudinea ta faţă de el spune altceva.

— Pentru că-l plac. Cred că e chiar mai mult decât atât. Dar nu vreau asta.

— Atunci, fii sinceră cu el şi nu-i mai da semnale contradictorii.

— E greu să nu o fac, când asta e tot ce se petrece aici, am spus, arătând către spaţiul dintre capul şi inima mea.

A scuturat din cap.

— Înţeleg, dar trebuie să iei o decizie şi să te ţii de ea. Altfel, ai să pari o nenorocită.

Am oftat.

— Nu am timp pentru asta. Am o slujbă.

— În cazul ăsta, adună-te şi vezi-ţi de slujbă.

Val s-a ridicat şi a ieşit din birou fără să mai rostească vreun cuvânt.

Stăteam la birou, cu mâinile împreunate, privindu-le încruntată. Val avea dreptate. Marks avea dreptate. Jackson avea dreptate. Nu numai că nu-mi permiteam să fac experimente pe fobia mea de ataşamente. Mai mult, Thomas în mod clar nu era tipul pe care să încerc să fac asta.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre biroul lui Constance. Am cerut să-l văd pe agentul special Maddox, neştiind dacă nu aveam aer sau eram, pur şi simplu, agitată.

— E la el în birou, a spus Constance, fără să verifice prin cască. Poţi să intri direct.

— Mulţumesc, am spus, trecând iute pe lângă ea.

— Hei, a spus Thomas, zâmbind în momentul în care a realizat cine dăduse buzna.

— Eu nu pot… face asta. Nu pot veni la întâlnire. Îmi pare rău.

Thomas şi-a ridicat garda instantaneu şi m-am detestat pentru lucrul ăsta.

— Te-ai răzgândit cu privire la Jackson? a întrebat.

— Nu! Nu… sunt… sigură dacă mi-am schimbat părerea despre relaţii de când am plecat din Chicago şi nu cred că e corect faţă de tine să încerci.

Umerii i s-au relaxat.

— Asta-i tot? Ăsta-i discursul tău?

— Ce?

— Dacă nu mă poţi privi drept în ochi, spunându-mi că nu ţi-a plăcut momentul de azi-dimineaţă, în care te-am sărutat, nu pun botul.

— Eu… tu…

Nu ăsta era răspunsul la care mă aşteptasem.

— Ţi-a frânt inima, am spus. Eu tocmai am făcut asta altcuiva.

Thomas a ridicat din umeri.

— Nu era potrivit pentru tine.

A înconjurat biroul şi a venit spre mine. Am făcut câţiva paşi mici înapoi, până când am atins cu spatele masa mare de conferinţe.

Thomas s-a aplecat, rămânând la doar câţiva centimetri distanţă de faţa mea. Am dat înapoi.

— Avem o misiune săptămâna viitoare, domnule. Probabil că ar trebui să ne concentrăm la un plan pe bătaie.

A închis ochii şi a inspirat pe nas.

— Te rog, încetează să-mi mai spui „domnule”.

— De ce acum te deranjează atât de mult?

— Nu mă deranjează.

A scuturat din cap, examinându-mi chipul cu o asemenea dorinţă în ochi, încât nu m-am putut mişca.

— Misiunea noastră e să ne prefacem că suntem un cuplu.

Îi simţeam respiraţia mentolată şi caldă pe gât. Dorinţa de a întoarce capul şi de a-i simţi buzele peste ale mele era atât de puternică, încât aveam o durere în piept.

— De când ai început să-mi spui iar „domnule”?

Am privit în sus către el.

— De acum. Atracţia e evidentă, dar…

— Puţin spus. Ai idee cât de greu îmi e să te văd la birou umblând în fustă, ştiind că nu porţi niciodată chiloţi?

Am pufnit.

— E ceva între noi. Îmi dau seama. Am făcut sex la mai puţin de douăzeci de minute după ce ne-am cunoscut, pentru numele lui Dumnezeu! Dar încerc să-ţi fac o favoare. Mă auzi? Vreau să-ţi fie foarte clar. Te plac… mult. Recunosc. Dar sunt groaznică în relaţii. Şi ce e mai important de atât e că nu vreau să fii rănit din nou. Şi… nici prietenii tăi nu vor asta.

Thomas a rânjit.

— Ai stat de vorbă cu Marks, nu-i aşa?

— În plus, încerc să te scutesc să ne dăm în spectacol în faţa echipei, ştim amândoi că asta vom face dacă nu merge între noi.

— Vrei să spui că sunt dramatic?

— Temperamental, am clarificat. Iar eu nu te pot urma în asta. Am fost sortiţi eşecului de la bun început.

— Câţi ani ai mai rămas cu Jackson după ce ţi-ai dat seama că nu voiai să te căsătoreşti cu el?

— Prea mulţi, am răspuns ruşinată.

Thomas m-a privit un moment, analizându-mă. Detestam sentimentul acela. Puterea şi controlul pe care le-aş fi avut de cealaltă parte a baricadei erau mult mai bune.

— Eşti speriată, a spus.

Vorbea cu blândeţe şi înţelegere.

— Tu nu eşti? am întrebat, privind în sus, drept în ochii săi căprui şi frumoşi.

S-a aplecat şi m-a sărutat în colţul buzelor, poposind acolo un moment, să le savureze.

— Ce te sperie? a şoptit, prinzându-mi coatele în palme.

— Vrei să ştii adevărul?

A dat din cap, cu ochii închişi, plimbându-şi nasul pe

linia maxilarului meu.

— Peste câteva zile, ai s-o vezi pe Camille şi vei fi distrus. Nu-mi va plăcea asta şi nici celor de la birou nu le va plăcea.

— Crezi că voi fi rănit şi că voi începe iarăşi să fiu un nenorocit?

— Da.

— Te înşeli. N-am să te mint. Nu va fi distractiv. Nu-mi va plăcea. Dar… nu ştiu. Lucrurile nu mai par atât de lipsite de speranţă cum păreau înainte.

Şi-a împletit degetele cu ale mele şi mi-a strâns mâna. Părea atât de uşurat, atât de fericit să poată spune cu voce tare acele cuvinte. Nu părea deloc agitat sau temător.

— Şi ai dreptate. Trebuie să ne concentrăm şi să ne ducem la bun sfârşit misiunea, astfel încât să ne asigurăm că Travis nu va avea probleme. Până atunci, poate că vei reuşi să renunţi la ideea asta ridicolă cum că nu te-ai putea descurca să ai şi o carieră, şi o relaţie şi, odată ce avem amândoi conştiinţa curată, poţi decide dacă vrei să ieşim la o întâlnire sau nu.

M-am încruntat.

El a chicotit, atingându-mi bărbia cu degetul mare.

— Şi acum ce?

— Nu sunt sigură. Ceva nu e-n regulă. Eşti prea de acord cu privire la varianta asta.

— Vorbeşte cu Val. Întreab-o pe ea dacă te mint!

— Val nu funcţionează aşa.

— Ba da, întreab-o pe ea!

Am deschis gura să îi răspund, dar el mi-a pus degetul mare peste buze.

— Întreab-o!

M-am îndepărtat de el.

— Bine. O zi bună, domnule.

— Nu-mi spune „domnule”. Vreau să te dezobişnuieşti de asta înainte să mergem la ceremonie.

— Agent Maddox, am spus, înainte de a ieşi repede din biroul lui.

— Nici aşa nu-mi place, a strigat în urma mea.

Un zâmbet larg mi-a apărut pe chip. Am privit-o pe Constance când am trecut pe lângă biroul ei, zâmbind şi ea.

Capitolul treisprezece

Val îşi ţinea paharul de vin lipit de buze. Stătea cu picioarele întinse pe canapeaua mea, îmbrăcată cu pantaloni de trening de culoarea cărbunelui şi cu un tricou bleu pe care scria „Ei bine, Patriarhia n-o să şi-o tragă singură”.

— Au trecut mai bine de trei săptămâni, a spus ea, gândindu-se profund, cât de profund putea s-o facă într-o mare de vin.

Ţinea tirbuşonul între degete de parcă era o armă, dar apoi, s-a aşezat picior peste picior, ca o doamnă.

— Ce încerci să spui? am întrebat-o.

— E atât de… nu vreau să spun că e îndrăgostit. E puţin cam devreme pentru asta. Dar e atât de… îndrăgostit.

— Eşti absurdă.

— Dar tu? a întrebat ea.

— Îl plac, am spus după ce m-am gândit puţin la asta. Mult.

Nu avea rost să o mint pe Val.

— Cum e asta? Chiar să-l placi pe Thomas Maddox? Eu l-am urât atât de mult timp, încât e ceva ce mi-e total străin. Pentru mine, nu e chiar o fiinţă umană.

— Poate că asta-mi place.

— Minţi!

— Voiam să spun că are o latură umană şi îmi place că sunt singura căreia i-o arată. E ca şi cum ar fi secretul nostru – ceva ce păstrează doar pentru mine.

Şi-a amestecat vinul din pahar şi a dat pe gât ultima înghiţitură.

— Oh, ai grijă. Asta sună periculos, ca şi cum te-ai afla în cursă ca s-o câştigi, frumuseţe.

— Ai dreptate. Retrag ce-am spus.

— Ei bine, în nota asta deprimantă, în care şi vinul s-a terminat, mă car şi eu.

— Mă simt folosită.

— Dar ţi-a plăcut, a spus, făcând cu ochiul. Ne vedem dimineaţă.

— Vrei să te conduc?

— Locuiesc în clădirea alăturată, a spus, privirea ei beată de dezaprobare nepărându-mi deloc intimidantă.

— Cum e? am întrebat-o. Să locuieşti în aceeaşi clădire cu Sawyer.

— Înainte îmi plăcea, a spus, luând sticla goală ca s-o ducă pe tejgheaua din bucătărie. Dar n-a durat prea mult. Acum, doar îl ignor.

— De ce îl urăşte toate lumea atât de mult?

— Ai să-nţelegi, a spus ea.

M-am încruntat.

— De ce trebuie să fie aşa un mare secret? De ce nu poţi pur şi simplu să-mi spui?

— Crede-mă că nu e de folos să ţi se spună că e un nenorocit. Trebuie să te loveşti de asta tu însăţi.

Am ridicat din umeri.

— Şi Marks? Nu locuieşte şi el acolo?

— El stă în centru.

— Nu ştiu ce să cred despre el, am spus, stând în picioare. Cred că mă detestă.

— Marks şi Maddox au o relaţie romantică de prietenie. E greţos.

Păşea cu un echilibru surprinzător, având în vedere faptul că băuse o sticlă şi jumătate de vin. Am râs.

— Mă bag în pat.

— În regulă. Noapte bună, Liis.

A ieşit şi am auzit sunetul liftului.

Fiind deja îmbrăcată în hainele în care stăteam în casă şi beam vin, m-am trântit cu faţa în jos pe salteaua acoperită de cuvertura mea cu galben şi gri.

Mi-am ciulit urechile la auzul unei bătăi în uşă. La început, am crezut că era cineva de pe hol, dar apoi, s-a auzit mai tare.

— Val, am strigat, enervată că trebuia să mă ridic iarăşi în picioare.

Am trecut pe lângă bucătărie şi prin sufragerie ca să deschid uşa.

— Puteai să rămâi…

Mi-am înghiţit cuvintele când, în uşă, am dat de Jackson, disperat şi beat.

— Liis.

— Doamne fereşte, Jackson. Ce cauţi aici?

— Am mers în barul *Top Gun,* cum ai spus. M-am îmbătat. În oraşul ăsta sunt nişte femei – a privit chiorâş – mişto, *mişto* rău.

I-a căzut faţa.

— Asta m-a făcut să-mi fie şi mai dor de tine, s-a văicărit, târându-se pe lângă mine până în sufragerie.

Întregul corp îmi era încordat. Tipul ăsta nu făcea parte din noua mea viaţă şi mă simţeam aproape cuprinsă de

frenezie din cauză că Jackson stătea în noua mea locuinţă în-care-Jackson-nu-există.

— Nu e-n regulă să vii aici, am început.

— Nu vreau să fac chestiile alea fără tine, a bolborosit. Vreau să experimentez San Diego împreună cu tine. Poate că… poate dacă m-aş transfera şi eu aici…

— Jackson, eşti beat. Abia mă asculţi când eşti treaz. Îţi chem un taxi.

M-am îndreptat spre telefon, dar Jackson l-a apucat înainte s-o fac eu şi l-a aruncat în celălalt capăt al încăperii. Telefonul a alunecat pe podea şi s-a ciocnit de plintă.

— Ce naiba e cu tine? am urlat, după care mi-am acoperit repede gura cu palma.

Am fugit să-mi recuperez telefonul de pe podea. Era cu ecranul în jos, lângă plinta de care se lovise. L-am examinat să mă asigur că nu se stricase. În mod miraculos, nu era spart sau crăpat.

— Îmi pare rău! a urlat Jackson, legănându-se înainte şi înapoi, cu braţele în aer. Nu chema un taxi, Liisee.

Se legăna, încercând să-şi menţină echilibrul. Nu-mi aminteam să-l mai fi văzut vreodată atât de beat.

— Am să dorm aici cu tine.

— Nu, am spus pe un ton ferm. Nu rămâi aici.

— Liis, a spus el, venind spre mine cu ochii săi rotunzi pe jumătate închişi, văzându-mă tot pe jumătate.

Nici măcar nu se uita la mine, ci prin mine, împleticindu-se înainte şi-napoi. M-a cuprins de umeri şi s-a aplecat cu buzele ţuguiate şi ochii închişi. M-am ferit şi am căzut amândoi pe podea.

— La naiba, Jackson!

M-am ridicat şi l-am privit cum se chinuia să-şi recapete echilibrul. După cum se întindea şi se legăna ca să se ridice,

arăta ca o broască picată pe carapace. Am mormăit.

S-a ridicat în genunchi şi a început să plângă în hohote.

— O, nu. O, te rog. Te rog, opreşte-te, am spus, cu mâinile ridicate.

L-am ajutat să se ridice, după care am început să formez un număr de taxi. Jackson mi-a izbit telefonul din mână care, din nou, a căzut pe podea.

I-am dat drumul şi l-am lăsat să cadă – tare.

— Atât ţi-a fost! Am încercat să fiu drăguţă. Ieşi afară!

— Nu poţi pur şi simplu să mă dai afară din viaţa ta, Liis! Te iubesc!

S-a ridicat încet. Eu mi-am acoperit ochii.

— Mâine îţi va fi atât de ruşine!

— Nu, nu-mi va fi!

M-a prins de umeri şi m-a scuturat.

— Nu pot să te uit! Tu eşti dragostea vieţii mele!

— Nu-mi laşi de ales, am spus, după care l-am prins de degete şi i le-am dat peste cap.

El a ţipat, mai mult din cauza şocului decât din cauza durerii. Mişcarea putea să funcţioneze împotriva oricărui idiot beat, dar nu împotriva unui agent SWAT din FBI. Chiar şi beat, Jackson a reuşit să se elibereze repede din strânsoarea mea şi să mă atingă din nou.

Uşa s-a deschis larg, iar mânerul s-a trântit de perete. Într-o secundă, Jackson mă ţinea strâns şi, în următoarea, el era cel ţinut strâns de altcineva.

— Ce mama dracului faci? a spus Thomas, imobilizându-l pe Jackson la perete, ţinându-l de cămaşă, şi fixându-l cu o privire criminală.

Jackson s-a avântat spre Thomas şi s-a clătinat, dar Thomas s-a ferit şi l-a lipit pe Jackson înapoi de perete, ţinându-l cu antebraţul peste gât.

— Stai. Dracului. Nemişcat, a spus Thomas, cu voce gravă şi ameninţătoare.

— Jackson, fă cum îţi spune, l-am avertizat.

— Ce cauţi aici? a întrebat Jackson.

S-a uitat către mine.

— Locuieşte aici? Locuiţi împreună?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Doamne!

Thomas mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Îl duc jos şi-l bag într-un taxi. La ce hotel stă?

— N-am idee. Jackson?

Jackson avea ochii închişi, respira adânc, iar genunchii i se lăsau sub propria greutate.

— Jackson? am spus tare, lovindu-l în umăr. Unde stai?

Mi-au căzut umerii, văzând că nu-mi răspunde.

— Nu-l putem băga într-un taxi cât timp e leşinat.

— Nu rămâne aici, a spus Thomas, încă păstrând o nuanţă de furie în voce.

— Nu văd nicio altă variantă.

Thomas s-a aplecat, lăsându-l pe Jackson să cadă peste umărul lui, după care l-a dus pe canapea. Cu mai multă grijă decât aş fi crezut, Thomas l-a ajutat pe Jackson să se întindă pe spate, şi l-a obligat să rămână acolo.

— Haide, a spus el, luându-mă de mână.

— Poftim? am întrebat, opunând doar puţină rezistenţă în timp ce el mă trăgea spre uşă.

— În noaptea asta rămâi la mine. Am o întâlnire importantă dimineaţă şi nu voi putea să dorm dacă stau să-mi fac griji că se trezeşte şi vine la tine în pat.

Mi-am tras mâna.

— Aş detesta să ştiu că nu eşti în cea mai bună formă la întâlnire.

Thomas a oftat.

— Hai, scuteşte-mă cu asta. E târziu.

Am ridicat din sprânceană. El a privit în altă direcţie, enervat, apoi din nou la mine.

— Recunosc. Nu vreau să te atingă.

Gândul l-a înfuriat, după care supărarea a părut să se evapore. A făcut un pas spre mine, apucându-mă cu tandreţe de şolduri.

— N-ai ajuns să poţi vedea dincolo de minciunile mele până acum?

— Nu putem pur şi simplu… nu ştiu… să spunem ce gândim ori simţim?

— Cred că eu tocmai am făcut-o, a spus Thomas. E rândul tău.

Am început să-mi rod unghiile.

— Aveai dreptate. Sunt speriată. Mă tem că n-aş putea face chestia asta nici dacă aş vrea s-o fac. Şi nu sunt sigură nici de tine c-ai putea.

Şi-a strâns buzele, abţinându-se să nu râdă.

— Ia-ţi cheile.

Am făcut câţiva paşi spre telefonul meu şi m-am aplecat să-l iau, apoi am mers la tejghea şi am luat cheile cu o mână şi poşeta cu cealaltă. Când mi-am luat papucii în picioare, nu m-am putut abţine să nu-i mai arunc o privire lui Jackson. Membrele îi erau răsfirate în direcţii opuse, gura îi era deschisă şi sforăia.

— Va fi în regulă, a spus Thomas, întinzându-mi o mână.

Am mers împreună cu el pe hol, încuind uşa în urma noastră. Am trecut pe lângă lift şi am urcat în linişte scările. Odată ajunşi la uşa lui, Thomas a împins-o şi mi-a făcut semn să intru.

Thomas a aprins lumina, şi a ieşit la iveală un spaţiu

atât de imaculat, încât nu părea a fi locuit. Pe masa de cafea erau împrăştiate trei reviste, iar lângă perete se afla o canapea.

Totul era la locul lui – plante, reviste, chiar şi poze. Locul acela avea tot ce trebuie să aibă o casă, dar dincolo de decoraţiunile acelea primitoare, era supărător de perfect, ba chiar steril. Arăta de parcă Thomas ar fi încercat să se convingă pe sine însuşi că avea o viaţă în afara FBI-ului.

M-am îndreptat spre o masă cu consolă aşezată lângă ecranul plat din celălalt capăt al încăperii. Pe ea se aflau trei poze alb-negru în rame de argint. Într-una dintre ele erau părinţii lui, am presupus, în cealaltă, era Thomas, alături de fraţii lui şi m-am mirat de cât de mult semănau cei patru fraţi mai mici ai săi. Iar apoi, mai era o poză cu Thomas şi o femeie.

Era de o frumuseţe remarcabilă, naturală, fără să facă vreun efort să arate aşa. Părul ei tuns scurt şi cămaşa strâmtă cu decolteu m-au surprins. Nu era deloc ceea ce-mi imaginam a fi genul lui Thomas. Dungile negre, groase, de pe pleoape şi ochii cenuşii ieşeau mult mai tare în evidenţă într-o imagine alb-negru. Thomas păstrase poza ca şi cum ar fi fost deosebită pentru el, iar asta m-a făcut să simt un nod în gât.

— Ea e Camille? am întrebat.

— Da, a răspuns el, vag jenat. Îmi pare rău. Abia dacă dau pe acasă. Uit că e aici poza asta.

Am simţit o durere în piept. Fotografia aceea înrămată era singurul răspuns de care aveam nevoie. În ciuda eforturilor mele, mă îndrăgosteam de Thomas, dar el era încă îndrăgostit de Camille. Chiar şi într-o lume perfectă, în care doi oameni obsedaţi de slujbele lor ar fi putut face o relaţie să meargă, noi întâmpinam în plus obstacolul iubirii

neîmpărtăşite. În momentul respectiv, era problema lui Thomas, dar dacă mi-aş fi permis să ajung la sentimente mai profunde pentru el, ar fi devenit problema mea.

Întotdeauna am crezut cu tărie că cineva nu poate iubi două persoane în acelaşi timp. *Dacă Thomas o iubeşte încă pe Camille, ce presupune asta pentru mine?*

În cap mi-a răsunat atât de tare o sirenă insuportabilă, încât abia mai puteam să gândesc. Sentimentele pentru Thomas, agent Maddox, şeful meu, trebuiau să înceteze imediat! Am aruncat o privire către canapeaua lui, îngrijorată că aş putea ajunge la un moment dat să-l implor să mă iubească şi el, apărând beată şi emoţionată la uşa lui, înainte să leşin pe canapeaua lui, cum leşinase Jackson pe a mea.

— Dacă nu te deranjează, am să-mi pun un aşternut pe podea, am spus. Canapeaua nu pare prea confortabilă.

A chicotit.

— Taylor a spus acelaşi lucru. Eşti binevenită în pat.

— Având în vedere trecutul nostru, cred că asta e o idee deosebit de proastă, am spus, citând ceea ce spusese el înainte.

— Ce ai de gând să faci când mergem la St. Thomas? a întrebat.

— Va fi rândul tău să dormi pe podea, am spus, încercând să-mi ascund durerea din voce.

Thomas m-a lăsat şi s-a dus în dormitor, după care s-a întors cu o pernă şi un sac de dormit rulat strâns.

Am arătat spre ele şi l-am întrebat:

— Păstrezi asta pentru cazul în care ai musafiri peste noapte?

— Pentru camping, a răspuns. N-ai fost niciodată cu cortul?

— Nu de când există canalizare.

— Patul e al tău, a spus el, ignorându-mi ironia. Chiar în seara asta am pus aşternuturi curate.

— Mulţumesc, am răspuns, trecând pe lângă el. Îmi pare rău că te-am trezit.

— Nu dormeam. Dar trebuie să recunosc că am tresărit când am auzit un bărbat urlând în sufrageria ta.

— Îmi cer scuze.

Thomas mi-a făcut cu mâna şi s-a dus apoi să aprindă lumina.

— Nu-ţi mai cere scuze pentru el. Am ieşit pe uşă înainte să apuc să procesez ce se întâmpla.

— Mulţumesc, am spus, punând mâna pe tocul uşii. Culcă-te! Nu vreau să fii nervos pe mine, dacă n-o să te poţi concentra mâine în timpul şedinţei.

— Există un singur motiv pentru care n-aş putea să mă concentrez în timpul şedinţei, iar acela nu e somnul.

— Luminează-mă!

— Noi doi vom petrece o mare parte a weekendului împreună şi trebuie să discut cu fratele meu despre ceva ce nu va dori să facă. Ziua de duminică e importantă, Liis, iar tu eşti cel mai mare motiv de distragere din viaţa mea în momentul ăsta.

Mi s-au înroşit obrajii şi m-am bucurat că lumina nu era puternică.

— Voi încerca să nu fiu.

— Nu cred că ai cum să nu fii un motiv de distragere mai mult decât mă pot eu abţine să nu mă gândesc la tine.

— Acum înţeleg de ce ai spus că ar fi o idee proastă să fim prieteni.

Thomas a dat din cap.

— Am spus asta acum trei săptămâni, Liis. Lucrurile s-

au schimbat.

— Nu tocmai.

— Acum suntem mai mult decât prieteni, şi tu ştii asta.

Am privit spre fotografia cu Thomas şi Camille şi am arătat cu degetul spre ea.

— Mă sperie… iar ţie n-o să-ţi treacă.

Thomas s-a dus şi a pus fotografia cu faţa în jos.

— E doar o fotografie.

Mi-am înghiţit vorbele pe care îmi venea să i le spun.

El a făcut un pas spre mine.

M-am dat la o parte din tocul uşii, ridicând o mână.

— Avem o treabă de făcut. Haide să ne concentrăm!

Nu şi-a putut ascunde dezamăgirea.

— Noapte bună!

Capitolul paisprezece

Thomas mi-a pus pe birou un teanc mare de foi, maxilarul tremurându-i. Se plimba înainte şi înapoi, respirând numai pe nas.

— Ce e asta?

— Citeşte, a mârâit el.

Chiar în momentul în care am deschis dosarul, Val a dat buzna înăuntru, oprindu-se brusc între uşă şi Thomas.

— Tocmai am auzit veştile.

M-am încruntat şi am aruncat o privire peste cuvinte.

— Biroul Inspectorului General? am întrebat, privind în sus.

— Rahat, a spus Val. *Rahat!*

Raportul era intitulat „O analiză a manevrelor şi controlului FBI-ului asupra agentului Aristotle Grove”.

Am privit în sus, spre Thomas.

— Ce ai făcut?

Val a închis uşa şi s-a apropiat de biroul meu.

— Grove e la parter. Îl vor aresta azi?

— Cel mai probabil, a spus Thomas încă agitat.

— Credeam că te-ai ocupat de asta, am spus, închizând dosarul şi împingându-l în faţă.

— Să mă ocup de asta? a spus Thomas, ridicând sprâncenele.

M-am aplecat în faţă şi am continuat să vorbesc cu voce gravă:

— Ţi-am spus că Grove îţi dădea informaţii proaste. Ai închis ochii prea mult timp la asta.

— Strângeam probe împotriva lui. A fost unul din motivele pentru care te-am adus aici. Şi Val se ocupa de asta.

M-am uitat spre prietena mea, care privea dosarul de parcă luase foc. Ea şi-a muşcat buza.

— Nu trebuia să vorbesc japoneză ca să-mi dau seama că mânca rahat, a spus ea. Stai aşa – tu eşti specialistul lingvist pe care l-a adus pentru chestia asta?

Am dat din cap. Thomas a arătat cu degetul spre ea.

— Asta e confidenţial, Taber.

Val a dat din cap, însă nu părea să se simtă în apele ei fiindcă nu reuşise să-şi dea seama singură de asta.

Sawyer a năvălit înăuntru, aranjându-şi cravata în timp ce uşa se închidea în urma lui.

— Am venit imediat cum am aflat. Ce pot să fac? a întrebat.

Val a ridicat din umeri.

— Ce ştii tu cel mai bine să faci.

Sawyer a părut dezamăgit.

— Serios? Din nou? El e cea mai antipatică ţintă a mea. Ştii că, dacă am pune ultraviolete în dormitorul lui Grove,

fiecare centimetru ar străluci.

Val şi-a acoperit gura, dezgustată.

M-am ridicat în picioare, proptindu-mi pumnul în birou.

— Se deranjează cineva să-mi explice şi mie despre ce mama dracului vorbiţi cu toţii?

— Trebuie să avem foarte mare grijă cum procedăm, a spus Thomas. Travis ar putea avea probleme mari dacă treaba nu merge ca unsă.

Val s-a aşezat în fotoliu, demoralizată.

— Când Maddox s-a transferat la sediul din Washington, înainte să fie promovat şef adjunct, a găsit o pistă care să-l conducă la unul dintre bătăuşii lui Benny, de la un agent care lucra la sediu în Unitatea de Afaceri Frauduloase Asiatice.

L-am privit pe Thomas cu suspiciune.

— Ai găsit o pistă pentru unul dintre capii mafiei italiene din Vegas de la Unitatea de Criminalistică Asiatică din Washington?

Thomas a ridicat din umeri.

— Aş spune c-a fost noroc, dar am lucrat la cazul ăsta zi şi noapte de când mi-a ajuns pe birou. Nu există nicio amprentă pe care să n-o fi verificat şi niciun caz nesoluţionat pe care să nu-l fi accesat.

Val a oftat impacientată.

— Poţi spune c-a fost ghinion. Bătăuşul era un copil. Numele lui era David Kenji. Travis l-a bătut până şi-a pierdut cunoştinţa într-o noapte în Vegas, ca s-o protejeze pe Abby.

— Asta nu scrie în dosarul lui Travis, am spus, uitându-mă la Thomas.

El a privit în altă direcţie, lăsând-o pe Val să continue. Val a dat din cap.

— A fost omis în mod intenţionat, ca să-i sară în ochi lui

Grove. Nu poate afla nimic despre Travis. Dacă-i spune planul vreunui Yakuza, Travis nu-i va mai fi de folos FBI-ului.

— De ce ar oferi Grove informaţii despre recrutarea lui Travis unui Yakuza? am întrebat.

Val s-a aplecat în faţă.

— David e fiul surorii lui Toshio Tarou.

— Tarou, adică adjunctul lui Goto-gumi din Japonia? am întrebat, nevenindu-mi să cred.

Goto-gumi era una dintre cele mai vechi reţele de crimă organizată din banda japoneză Yakuza. Tarou era un şef cunoscut, conducător al Goto-gumi încă din anii *'70.* Tarou nu-şi intimida duşmanii pur şi simplu. Mai mult, era creativ în ceea ce priveşte execuţiile, lăsându-le corpurile mutilate să poată fi văzute de toată lumea.

Val a dat din cap.

— Sora lui Tarou a locuit cu el până când a murit, atunci când David avea 14 ani.

Am dat din cap.

— În regulă, deci tu vrei să-mi spui că şi Travis e o ţintă a Yakuzei?

Thomas a scuturat din cap. M-am încruntat.

— Nu cred că am aflat până în momentul ăsta ce naiba caută pe biroul meu raportul unui inspector general.

— Sunt veşti proaste cu privire la Tarou, Liis, a spus Thomas. Grove i-a transmis informaţii prin intermediul Yakuzei şi, recent, a vorbit direct cu Tarou. De asta n-am găsit nicio urmă a activităţii lor frauduloase, în ciuda tuturor interogatoriilor. Ei au fost cu un pas în faţă.

— Atunci îl lăsăm pe inspectorul general să-l aresteze. Cui îi pasă? am întrebat.

Lui Thomas i-a picat faţa.

— E şi mai rău. David a murit acum vreo două luni. A

fost bătut până şi-a pierdut cunoştinţa într-o noapte şi nimeni nu l-a mai văzut de atunci.

— Tarou crede că Travis l-a bătut? am întrebat.

— Ţine minte, a intervenit Sawyer, că ciocnirea lui David cu Travis a avut loc acum mai bine de un an şi, din ceea ce ştiu ei, Travis n-a mai fost de atunci în Vegas.

— Luptele au fost purtate de o bandă, a spus Val. Benny l-a asmuţit pe David împotriva cuiva ca să fie vărsare de sânge. Tarou l-a învinuit pe Benny şi i-a trimis pe câţiva dintre oamenii lui în State ca să primească o explicaţie de la Benny. Luptătorul care îl ucisese pe David a fost găsit ciopârţit în deşert – ei bine, nu în întregime. Avem motive să credem că oamenii pe care i-a trimis încoace Tarou fac parte din cuibul ăsta de Yakuza pe care l-am interogat.

M-am încruntat, fiind tot confuză.

— De ce nepotul lui Tarou era unul dintre bătăuşii lui Benny?

— Mama, a spus Val simplu, ca şi cum ar fi trebuit să-mi dau seama. Când mama lui a murit, David l-a învinuit pe Tarou. S-au certat. David a plecat şi a venit în State. S-a orientat spre ce cunoştea şi a sfârşit prin a rămâne cu Benny.

— Ce dezastru! am spus.

Val a privit în sus către Thomas şi apoi către mine.

— Aşteptam să apăsăm pe trăgaci, împotriva lui Grove, fiindcă ştiam că juca de ambele părţi, dar acum, că am distrus legătura cu Benny, nu ştim ce informaţii le-a dat din cazul nostru.

— Rahat! am spus. Cât de mult ştie?

Thomas a făcut un pas în direcţia mea.

— După cum am spus, am avut suspiciuni cu privire la el o vreme. Sawyer i-a urmărit activitatea.

— Ce gen de activitate? am întrebat.

Sawyer şi-a încrucişat braţele.

— Activitatea zilnică – ce mănâncă, unde doarme. Ştiu şi de la ce face indigestie, ce săpun foloseşte şi pe ce site-uri porno intră ca să şi-o frece.

— Mersi pentru asta, am spus.

Sawyer a chicotit.

— Supraveghere, tată. Sunt al naibii de bun la supravegheat.

— Cel mai bun, a spus Val.

Sawyer i-a zâmbit.

— Mersi.

Val şi-a dat ochii peste cap.

— Scuteşte-mă!

Sawyer a continuat.

— Maddox nu i-a dezvăluit prea multe lui Grove cu privire la cazul din Vegas, dar atunci când cazurile au început să aibă legătură unul cu celălalt, Grove a devenit interesat… şi Tarou la fel. Benny încearcă să îmbuneze lucrurile cu Tarou şi cu tipii ăştia, banii îi pot transforma pe duşmani în prieteni. Luptele scot bani serioşi. Benny vrea un campion, iar Travis e o alegere sigură.

Val s-a aşezat din nou pe fotoliu.

— Putem controla ce află Grove la FBI, dar dacă Benny sau Tarou îi pomeneşte de Travis Maddox lui Grove, s-a terminat. Va face legătura.

Am oftat.

— Înţelegerea pentru Travis, chiar şi intrarea lui Abby…

Thomas a aprobat.

— Cazul. Întregul caz. Va trebui să predăm tot ce avem şi să-l închidem fără Travis ori Abby.

— Iar Travis nu va mai reprezenta un avantaj pentru FBI. Va merge la închisoare.

Aparent, greutatea cuvintelor mele s-a revărsat asupra lui Thomas, care s-a ţinut de raftul de cărţi ca să rămână în picioare. Am privit dosarul care zăcea deschis pe birou, între mine şi Val.

— Inspectorul general tocmai ne-a discreditat complet.

Sawyer a clătinat din cap.

— Grove nu ştie asta încă. Trebuie să dăm telefon, să amânăm arestarea lui şi să mai tragem de timp.

— Ar fi trebuit să ne spui că persoana ta de contact e Liis, l-a dojenit Val pe Thomas. Am fi putut evita chestia asta.

Thomas i-a aruncat o privire urâtă, dar ea nu a dat înapoi.

— Cum? a întrebat-o. Dacă-ţi spuneam că Liis ţinea evidenţa activităţii lui Grove ar fi împiedicat biroul inspectorului general să mai scrie raportul acela? Îţi baţi joc de mine?

— Ar fi fost util să ştim că o putem folosi pe Liis ca să verifice transcrierile lui Grove, a spus Sawyer.

— O *puneam* pe Liis să le verifice, Sawyer, a spus Thomas enervat. Crezi că a stat s-o asculte în căşti pe Taylor Swift de când e aici?

Am scuturat din cap.

— Ce-i cu secretomania asta?

Thomas a ridicat mâinile în aer şi le-a lăsat să-i cadă pe lângă corp.

— E Spion, lecţia 1.1 copii. Cu cât ştiu mai puţini oameni, cu atât sunt mai puţine riscuri. Nu voiam ca Grove să afle că am un alt translator de japoneză în unitate. Trebuia să continue cu transcrierea interogatoriilor pentru Tarou, iar un alt agent vorbitor de japoneză i-ar fi stat în cale. Poate ar fi sfârşit prin a fi o ţintă doar pentru ca Grove să rămână responsabil cu interogatoriile membrilor Yakuza.

— Oh, a spus Val. Trebuia s-o protejezi.

Sawyer şi-a dat ochii peste cap.

— E absurd. Nici măcar n-o ştia şi voia s-o protejeze.

I-a luat un moment, dar în clipa în care Sawyer şi-a dat seama de jena din ochii mei, a rămas cu gura căscată. Şi-a mişcat arătătorul de la mine la Thomas şi înapoi.

— Voi doi aţi…

Am scuturat din cap.

— Asta s-a întâmplat înainte. El nu ştia că mă aflu aici pentru a lucra la FBI.

— Domeniul în care lucrezi devine subiect de discuţie chiar după ce faci cunoştinţă, a trăncănit Sawyer. Ai avut o aventură de-o noapte cu noua colegă, Maddox? Nu-i de mirare că i-ai sărit în cap de la prima şedinţă. Nu-ţi plac surprizele. Totul începe să aibă sens.

— Nu avem timp pentru asta, a spus Thomas dispreţuitor.

Sawyer s-a oprit din râs.

— De-asta ai promovat-o?

Zâmbetul de pe buzele lui Val s-a evaporat.

— Oh, rahat!

Thomas s-a întins dintr-o fandare după Sawyer, iar eu şi Val ne-am băgat între ei, lovindu-ne ca două mingi una de cealaltă în încercarea de a-i despărţi.

— În regulă! Îmi pare rău! a spus Sawyer.

— Vreau să văd maniere, vă rog! am ţipat. Suntem adulţi! La treabă!

Thomas a făcut un pas în spate, iar Sawyer şi-a netezit cravata şi s-a aşezat.

— Maturizează-te! am mârâit către Thomas.

Thomas şi-a atins buzele cu degetele, încercând să se calmeze.

— Îmi cer scuze, a spus printre dinţi. Am să-l sun pe Polanski. Trebuie să facem dispărut raportul acela şi să oprim mandatul de arest pentru Grove – cel puţin pentru moment.

Val şi-a netezit hainele.

— Tu sună-l pe şeful. Eu voi suna la biroul inspectorului general.

— Iar eu îl voi urmări pe Grove să văd dacă suspectează ceva, a spus Sawyer.

Expresia lui Thomas a devenit severă.

— Trebuie să fim foarte discreţi cu privire la asta.

— Am înţeles, au spus Sawyer şi Val.

Ne-au lăsat singuri în birou pe mine şi pe Thomas, iar noi ne-am uitat unul la celălalt.

— I-ai exclus pe agenţii tăi ca să mă protejezi pe mine? l-am întrebat.

— Marks ştia.

Am ridicat capul.

— Marks nu e implicat în cazul ăsta.

Thomas a ridicat din umeri.

— Pot avea încredere în el.

— Şi în Val poţi avea încredere.

— Val vorbeşte prea mult.

— Tot putem avea încredere în ea.

Thomas a scrâşnit din dinţi.

— Nu ar trebui să dau explicaţii cu privire la ce fac. E periculos, Liis. Dacă oamenii ăştia cu care avem de-a face află numele tău…

— Ăsta e cel mai stupid lucru pe care l-am auzit, m-am răstit.

Thomas a clipit, surprins de reacţia mea.

— Pot nimeri o ţintă de la optzeci de metri distanţă cu

un pistol de calibrul douăzeci şi doi, pot doborî un agresor care e de două ori cât mine şi pot face faţă figurilor tale de arogant de cel puţin două ori pe zi. Pot să le fac faţă lui Benny, membrilor Yakuza şi lui Grove. Nu sunt Camille. Sunt agent FBI, la fel ca tine, şi ai să mă respecţi în calitate de agent. M-ai înţeles?

Thomas a înghiţit în sec, pregătindu-şi cu grijă următorul răspuns.

— Nu consider că eşti slabă, Liis.

— Atunci, *de ce*?

— Ceva mi s-a întâmplat când te-am cunoscut.

— Am făcut o partidă de sex extraordinară. Eşti atras de mine. Asta nu înseamnă că trebuie să-i excluzi pe cei mai buni agenţi ai tăi. Iată un alt motiv că e o idee proastă să explorăm… orice ar fi chestia asta, am spus, gesticulând în spaţiul dintre noi.

— Nu, e mai mult de atât. Încă de la început… am ştiut.

— Ce ai ştiut? m-am răstit.

— Că trebuia să am grijă. Am pierdut o persoană pe care am iubit-o şi m-am schimbat. Am renunţat la cea pe care am iubit-o şi mi-a frânt inima. Ştiu că atunci când vei pleca, Liis, indiferent de cum se va sfârşi… voi fi distrus.

Am închis gura, pe care o ţineam căscată şi am îngăimat următoarele cuvinte:

— Ce te face să crezi că plec undeva?

— Nu asta faci? Să fugi? Nu e ăsta marele tău ţel în viaţă? Să treci peste orice?

— Nu-i corect.

— Nu vorbesc doar despre promovări, Liis. Ne jucăm nu cu unul, ci cu doi capi ai mafiei. Ei nu ştiu că suntem pe urmele lui Grove. Dacă Grove află că vorbeşti limba şi că-l poţi exclude, te vor vedea ca pe o problemă. Ştii cum sunt

oamenii ăştia. Sunt foarte pricepuţi la eliminarea problemelor.

— Dar Grove nu ştie, iar Val şi Sawyer nu i-ar fi spus.

— Nu voiam să risc, a spus, aşezându-se pe fotoliul pe care stătuse mai devreme Val.

— Aşadar, acum avem două probleme. Va observa când fratele tău începe să lucreze pentru FBI. Dacă vrei să funcţioneze chestia cu Travis, trebuie să scăpăm de Grove.

— Şi nu putem scăpa de Grove fără ca Tarou să-şi dea seama că suntem pe urmele lui şi ale lui Benny. Cazul se va duce de râpă.

Stăteam acolo, simţindu-mă complet pierdută.

— Ce-o să facem?

— Vom trage de timp. Sincronizarea trebuie să fie perfectă.

— Deci nu trebuie să facem un singur miracol, ci două.

— Trebuie să ai grijă, Liis.

— Nu începe. Trebuie să ne concentrăm.

— La naiba! Sunt mai concentrat decât am fost o vreme îndelungată. Când am intrat în încăperea echipei şi te-am văzut acolo… trebuie s-o recunosc, bine? Să ştiu că te-am adus pe tine ca să-l demaşti pe Grove m-a speriat al dracului de tare şi încă mă sperie. Nu are de-a face cu ideea că tu ai avea nevoie să fii protejată sau că eşti agent femeie şi cu tot ce ţine de faptul că, în orice clipă, ai putea deveni o ţintă şi ar fi numai vina mea! a urlat el, în special la ultimele cuvinte, ceea ce i-a făcut venele să i se umfle pe gât.

— Face parte din slujbă, Thomas. Asta facem noi.

Thomas a luat dosarul şi l-a aruncat în celălalt capăt al biroului. Foile s-au împrăştiat în toate direcţiile, după care au căzut pe podea.

— Nu mă asculţi! Asta nu-i o joacă!

S-a aplecat, ţinându-şi palmele întinse pe biroul meu.

— Oamenii ăştia te vor ucide, Liis. Nu se vor gândi de două ori înainte s-o facă.

M-am căznit să-mi relaxez umerii.

— Sâmbătă plecăm spre Eakins, iar duminică luăm parte la ceremonie în Virgin Islands şi trebuie să-l convingem pe fratele tău să-şi mintă soţia pentru tot restul vieţii lui înainte să plecăm luni, fiindcă şeful nostru vrea un răspuns. Haide să ne concentrăm la asta mai întâi.

Lui Thomas i-a căzut faţa, descurajat.

— Doar… stai departe de agent Grove. Nu eşti expertă la minciuni.

— Şi totuşi, ai încredere în mine că, tot weekendul, putem împreună să-ţi convingem familia că suntem un cuplu.

— Ştiu ce simt când te am în braţele mele, a spus el. Am încredere în asta.

A închis uşa în urma lui şi, după câteva clipe, am expirat în sfârşit tot aerul pe care nu-mi dădeam seama că-l ţin în piept.

Capitolul cincisprezece

— Lasă-mă pe mine să duc ăsta, a spus Thomas, luându-mi de pe umăr sacul de piele şi punându-l pe umărul său.

— Nu, mă descurc.

— Liis, iubitelor le plac chestiile astea. Bagă-ţi minţile-n cap. Încetează să fii agentă şi începi să-ţi joci rolul!

Am aprobat, cedând cu tristeţe. Tocmai ce ajunseserăm la Aeroportul Internaţional din San Diego. Mă bucuram că puteam înainta lejer la coada de la clasa business. În ultima sâmbătă din vacanţa de primăvară, aeroportul era deosebit

de aglomerat. Să trecem prin toată acea aglomeraţie de oameni ca să ajungem la poartă îl făcea pe Thomas – care şi aşa era destul de tensionat – şi mai agitat.

— Nu am de gând să fac asta din nou mâine-dimineaţă ori luni dimineaţă, a mormăit Thomas.

Nu m-am putut abţine să nu mă holbez la el, văzând că femeile îi aruncau priviri de două sau de trei ori. Purta un tricou gri strâmt, o jachetă cu imprimeu marinăresc şi blugi, iar cureaua din piele maro i se asorta cu bocancii Timberland. Când m-am apropiat suficient de mult, i-am simţit apa de colonie şi m-am trezit că inspir mai adânc.

Îşi ascundea ochii în spatele ochelarilor de soare în stil aviator şi zâmbea forţat, deşi căra bagajele şi era apăsat de greutatea faptului că urma să-şi vadă în curând familia şi pe Camille.

Ne-am oprit la terminal, iar Thomas a lăsat bagajele jos. El îşi luase doar o geantă de mână. Celelalte erau valiza mea de mărime medie, o geantă de mână cu roţi şi un sac din piele.

— Ce ai în chestia asta? a întrebat, lăsând uşor sacul din piele pe jos.

— Laptop, bani, cheile, gustări, căşti, portofel, un pulover, gumă…

— Ţi-ai luat o haină cu tine?

— Vom sta în Illinois doar o noapte, iar apoi vom merge spre Virgin Islands. Pot rezista atâta timp fără o haină dacă petrecerea burlacilor nu se ţine cumva afară.

— Nu prea cred că vii şi tu la petrecerea burlacilor.

— Trent o cere în căsătorie pe Camille la petrecerea burlacilor, corect?

— Aşa se pare, a spus el cu o voce mult mai joasă.

— Dacă ea poate să meargă, şi eu pot.

— Ea e barmaniţă.

— Eu sunt agent FBI. Eu câştig.

Thomas s-a uitat fix la mine.

— Ce vreau să spun e că ea s-ar putea să lucreze la petrecere.

— Şi eu voi face asta.

— Mă îndoiesc că vor mai fi acolo şi alte femei.

— N-am o problemă cu asta, am spus. Uite, nu te las să te confrunţi singur cu toată chestia asta. Nici măcar nu sunt îndrăgostită de Jackson, dar tot nu-mi pot imagina cât de ciudat m-aş simţi să fiu de faţă când cere pe cineva în căsătorie.

— Cum a fost în dimineaţa următoare? Nu mi-ai mai spus.

— Plecase. Am sunat-o pe mama lui şi mi-a spus că ajunsese acasă cu bine. Nu am vorbit cu el.

Thomas a râs.

— Şi-a făcut apariţia la tine acasă implorându-te. Zici că era o femeie disperată!

— Concentrează-te! Nu va fi timp să mă laşi pe mine. Va trebui să mergem direct acolo şi n-am să te aştept în maşină. Spune-le fraţilor tăi că mergem peste tot împreună. Spune-le că sunt o iubită geloasă şi autoritară. Sincer, nu-mi pasă. Dacă voiai ceva de decor, trebuia s-o iei cu tine pe Constance.

Thomas a zâmbit.

— Nu aş fi luat-o pe Constance. E aproape logodită cu fiul şefului.

— Serios? am întrebat surprinsă.

— Serios.

— Altă cursă pe care-ai pierdut-o în timp ce sufereai după Camille.

Thomas s-a strâmbat.

— Constance nu e genul meu.

— Da, pentru că e atât de respingător să fii frumoasă, deşteaptă şi blondă, am spus sec.

— Nu tuturor bărbaţilor le plac femeile drăgălaşe şi loiale.

— Ţie nu-ţi plac? am întrebat cu suspiciune.

A privit în jos către mine.

— Genul meu pare să fie femeile arţăgoase şi indisponibile emoţional.

M-am uitat urât la el.

— Nu eu sunt îndrăgostită de altcineva.

— Tu eşti măritată cu slujba la FBI, Liis. Toată lumea ştie asta.

— Asta e exact ceea ce am încercat să-ţi spun. Relaţiile sunt o pierdere de vreme pentru oamenii ca noi.

— Crezi că o relaţie cu mine ar fi pierdere de vreme?

— Ştiu că ar fi. Nici măcar nu aş fi pe locul al doilea. Ci pe al treilea.

A scuturat din cap confuz.

— Al treilea?

— După femeia de care eşti îndrăgostit.

La început, Thomas a părut prea jignit ca să mă contrazică, dar apoi s-a aplecat spre urechea mea, şoptind:

— Uneori, mă faci să-mi doresc să nu-ţi fi spus niciodată despre Camille.

— Nu tu mi-ai spus despre ea, ţii minte? Val mi-a spus.

— Trebuie să treci peste asta.

Mi-am dus mâna la piept.

— *Eu* trebuie să trec peste asta?

— E o fostă iubită. N-o mai face pe răsfăţata!

Am scrâşnit din dinţi, temându-mă de ce ar fi putut să-mi iasă pe gură.

— Ţi-e dor de ea. Ce ar trebui să simt în legătură cu asta? Încă ai o fotografie cu ea în sufragerie.

Lui Thomas i-a picat faţa.

— Liis, haide! Nu putem face asta acum.

— Nu putem? Să ne certăm cu privire la o fostă iubită? Fiindcă un cuplu adevărat n-ar face aşa ceva.

Mi-am încrucişat braţele şi m-am rezemat de spătarul scaunului.

Thomas a privit în jos, râzând.

— Nu pot să te contrazic în privinţa asta.

Am aşteptat la poartă până când agentul de la birou a invitat clasa business să se îmbarce. Thomas a luat genţile noastre de voiaj şi sacul meu de piele, refuzând orice ajutor din partea mea. Am înaintat încet la coadă, ascultând cum aparatul suna de fiecare dată când agentul responsabil cu biletele scana câte un tichet de îmbarcare.

Odată ce am trecut de poartă, Thomas m-a urmat pe scara avionului, după care am fost iarăşi opriţi, chiar în uşa avionului.

Am observat femei care se uitau insistent – de data asta, însoţitoarele de zbor – pe lângă mine, la Thomas. El părea să nu conştientizeze acest lucru. Poate că doar se obişnuise cu asta, până în punctul acela al vieţii sale. La birou, era uşor să pretind că nu e un bărbat chipeş, dar în lumea reală de afară, reacţiile altora îmi aminteau de cum mă simţisem prima dată când îl văzusem.

Ne-am ocupat locurile şi ne-am pus centurile de siguranţă. În sfârşit, m-am relaxat, dar Thomas părea la capătul răbdării.

Mi-am aşezat mâna peste a lui.

— Îmi pare rău.

— Nu eşti tu motivul, a spus.

Cuvintele sale m-au durut. Inconştient, ele aveau un sens mai profund. Urma s-o vadă pe femeia pe care o iubea acceptând cererea în căsătorie din partea altcuiva. Şi avea dreptate. Femeia pe care o iubea era motivul, nu eu.

— Încearcă să nu te gândeşti la ea, am spus. Poate reuşim să plecăm de-acolo înainte să se întâmple. Să luăm o gură de aer.

M-a privit ca şi cum ar fi trebuit să-mi dau seama despre ce era vorba de fapt.

— Tu ai impresia că sunt stresat de cererea în căsătorie a lui Trent?

— Păi… am început, dar nu prea am ştiut cum să continui.

— Să ştii că fotografia nu mai e, a spus ca fapt divers.

— Fotografia cu Camille? Unde-a dispărut?

— Într-o cutie cu amintiri – unde îi e locul.

M-am uitat la el un timp îndelungat, simţind un junghi în piept.

— Te bucuri? m-a întrebat.

— Mă bucur, am răspuns, ruşinată şi confuză.

Dacă aş fi dat înapoi, aş fi fost încăpăţânată în mod gratuit. O dăduse la o parte. Nu mai aveam nicio scuză.

M-am întins şi mi-am împletit degetele cu ale sale, iar el a dus mâna mea la gură. A închis ochii şi m-a sărutat în palmă – un gest atât de simplu şi totuşi, atât de intim, cum ar fi fost şi acela de a strânge hainele de pe cineva într-o îmbrăţişare sau cea mai mică atingere pe ceafă. Când făcea astfel de gesturi, îmi era uşor să uit că s-ar putea gândi la altcineva.

După ce pasagerii şi-au ocupat locurile, iar însoţitoarele de zbor ne-au informat cu privire la modalităţile de supravieţuire în cazul unei prăbuşiri, avionul a mers până la

capătul pistei, după care s-a dezlănţuit cu o viteză tot mai mare, cu fuzelajele zornăind, până când am decolat cu o mişcare lină, fără sunet.

Thomas a început să se foiască în scaun. Întorcea capul din faţă în spate şi invers.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Nu pot face asta, a şoptit Thomas, uitându-se la mine. Nu-i pot face asta.

— Nu-i faci nimic. Tu eşti mesagerul, i-am răspuns cu voce joasă.

S-a uitat în sus, spre gura de aer condiţionat, şi s-a întins să o îndrepte în direcţia lui, astfel încât aerul îi bătea direct în faţă. S-a aşezat înapoi pe scaun, părând să se simtă îngrozitor.

— Thomas, gândeşte-te. Ce altă variantă are?

Şi-a încleştat dinţii cum făcea mereu când era nervos.

— Continui să spun că-l protejez dar, dacă nu i-aş fi zis directorului despre Travis şi Abby, nu ar fi fost pus în postura de a alege.

— Asta e adevărat. Închisoarea ar fi fost singura variantă.

Thomas a privit pe geam. Lumina soarelui se reflecta în marea de nori, încât abia putea privi. A tras parasolarul şi mi-a luat puţin să-mi obişnuiesc ochii.

— E imposibil, am spus. Avem o treabă de făcut şi dacă toate reziduurile astea de porcării personale ne zboară prin minte, vom face o greşeală şi întreaga operaţiune se va duce naibii. Dar însăşi natura operaţiunii e personală. Sarcina asta o implică pe familia ta. Şi iată-ne împreună, cu propriile noastre… probleme. Dacă nu găsim o cale, am belit-o, Thomas. Şi chiar dacă găsim – *în momentul* în care Travis acceptă, dacă nu eşti în formă maximă, Grove îşi va da seama

de tot.

— Ai dreptate.

— Îmi pare rău. Ce-ai spus? l-am tachinat, făcându-i semn cu degetele spre ureche.

Însoţitoarea de zbor s-a aplecat către noi.

— Doriţi o băutură alcoolică?

— Vin alb, vă rog, am spus.

— Jack şi Cola, a spus Thomas.

A aprobat şi a mers la cei de pe rândul din spatele nostru să întrebe acelaşi lucru.

— Am spus că ai dreptate, a zis Thomas cu greu.

— Eşti agitat pentru că urmează s-o vezi pe Camille diseară?

— Da, a răspuns fără ezitare. Ultima oară când am văzut-o, era în spital, lovită destul de urât.

Observându-mi expresia surprinsă, a continuat:

— Ea şi Trenton tocmai ieşeau cu maşina din Eakins şi au fost loviţi de un şofer beat.

— Nu mă pot hotărî dacă familia ta e cu adevărat norocoasă ori predispusă la accidente.

— Ambele.

Însoţitoarea de zbor ne-a adus băuturile, aşezând întâi şerveţelele, apoi paharele. Thomas m-a privit în timp ce am sorbit o gură de vin. Era deosebit de atent la buzele mele şi mă întrebam dacă avea aceleaşi sentimente de gelozie pe care le aveam şi eu când buzele sale atingeau alte lucruri în afară de gura mea.

Thomas a încetat să se holbeze la mine şi a privit în jos.

— Mă bucur pentru Trent. Merită asta.

— Şi tu nu?

A râs cu nervozitate, apoi m-a privit.

— Nu vreau să discut despre Camille.

— În regulă. E un zbor lung. Vorbim, dormim sau citim?

Însoţitoarea de zbor s-a întors cu un carneţel şi un pix.

— Domnişoară… Lindy?

— Da?

A zâmbit şi o mulţime de şuviţe gri din coada ei împletită au strălucit ca nişte fulgere.

— Preferaţi meniul cu pui la grătar şi sos de chili sau pe cel cu somon la grătar cu unt de capere şi lămâie?

— Ăăă… meniul cu pui, vă rog.

— Domnule Maddox?

— Şi eu tot pe cel cu pui.

A notat pe carneţel.

— Băuturile sunt în regulă pentru toată lumea?

Am privit amândoi spre paharele aproape pline şi am aprobat.

Însoţitoarea de zbor a zâmbit.

— Minunat!

— Vorbim, a spus Thomas, aplecându-se spre mine.

— Poftim?

Şi-a înăbuşit râsetul.

— Ai întrebat dacă aleg vorbitul, dormitul sau cititul. Am ales vorbitul.

— Oh, am zâmbit.

— Dar nu vreau să vorbim despre Camille. Vreau să vorbim despre tine.

Am strâmbat din nas.

— De ce? Eu sunt plictisitoare.

— Ţi-ai rupt vreodată un os? a întrebat.

— Nu.

— Ai plâns vreodată după vreun tip?

— Nu.

— Ce vârstă aveai când ţi-ai pierdut virginitatea?

— Tu… ai fost primul.

Lui Thomas i-au ieşit ochii din orbite.

— Poftim? Dar ai fost logodită…

M-am hlizit.

— Glumesc. Aveam douăzeci de ani. La facultate. Nimeni şi nimic care să merite discuţia.

— Droguri interzise?

— Nu.

— Ai băut vreodată până ai leşinat?

— Nu.

Thomas a căzut pe gânduri vreo treizeci de secunde.

— Ţi-am zis, i-am spus un pic ruşinată. Sunt plictisitoare.

Apoi, mi-a pus următoarea întrebare:

— Te-ai culcat vreodată cu şeful tău?

A rânjit, iar eu m-am pitit în scaun.

— Nu în mod intenţionat.

A izbucnit în hohote, dându-şi capul pe spate.

— Nu e amuzant. Am fost îngrozită.

— Şi eu, dar nu din motivul din care crezi.

— Fiindcă te temeai de ce mi-ar putea face Tarou sau Benny dacă Grove ar fi aflat de ce eram acolo?

Thomas s-a încruntat.

— Da.

A înghiţit cu greu şi a privit în jos, spre buzele mele.

— Noaptea aceea cu tine… a schimbat totul. Urma să las câteva zile să treacă. Nu voiam să par complet penibil când ţi-aş fi bătut la uşă. Am venit în dimineaţa aceea la lucru şi i-am spus imediat lui Marks că trebuie să vină cu mine în Cutter's. Speram să dau din nou de tine.

Am zâmbit.

— Da?

— Da, a spus, privind din nou în altă direcţie. Încă îmi fac griji. Trebuie să te supraveghez atent.

— Afurisitule, l-am tachinat.

Thomas nu a părut încântat de răspunsul meu.

— Nu eu sunt cel care supraveghează oamenii, ţii minte?

— Sawyer? am întrebat.

Când Thomas a dat din cap, confirmându-mi suspiciunea, am chicotit.

— Nu-i amuzant, a spus el neamuzat.

— E puţin amuzant. Nimeni nu vrea să-mi spună de ce nu vă place de el. Toţi spun doar că e un bou sau un nenorocit. Nici tu şi nici Val nu-mi spuneţi nimic concret. M-a ajutat să despachetez. A stat în apartamentul meu toată noaptea şi nu a încercat să se culce cu mine. E un beţiv neruşinat, dar e inofensiv.

— Nu e inofensiv. E însurat.

Am rămas cu gura căscată.

— Poftim?

— M-ai auzit bine.

— Nu, mi s-a părut că ai spus că agent Sawyer e însurat.

— Este.

— *Poftim*?

Thomas era enervat, dar eu nu puteam să procesez ceea ce-mi spunea. S-a aplecat spre mine.

— Cu Val.

— Poftim? am întrebat mult mai încet.

Ei bine, eram sigură că-şi bătea joc de mine.

— E adevărat. La început, au fost ca Romeo şi Julieta, după care s-a dovedit că Sawyer are o mică problemă în ceea ce priveşte fidelitatea. Val i-a trimis actele de divorţ de mai multe ori. El a tot tras de timp. Sunt separaţi de aproape doi

ani.

Încă stăteam cu gura căscată.

— Dar… locuiesc în aceeaşi clădire.

— Nu, a spus el chicotind. Locuiesc în acelaşi apartament.

— Să-mi trag palme!

— În dormitoare diferite. Sunt colegi de apartament.

— Val mă pune să-i spun *totul.* Asta e pur şi simplu… mă simt trădată. E raţional? Chiar mă simt.

— Mda, a spus Thomas, foindu-se în scaun. În mod clar o să mă omoare.

Am scuturat din cap.

— Nu mă aşteptam la asta.

— Te-aş ruga să nu-i spui că ţi-am zis, dar când ne vom întoarce, te va privi şi-şi va da seama.

M-am întors cu faţa spre el.

— Cum face asta?

A ridicat din umeri.

— A fost întotdeauna un grozav detector de minciuni, iar FBI-ul a ajutat-o să-şi perfecţioneze talentul ăsta. Dilatarea pupilelor, răspunsul întârziat, privitul în stânga şi-n dreapta şi radarul ei intern care se activează, o ajută acum să detecteze mai mult decât minciuni. Detectează până şi omisiunile dacă ai în minte chestii noi pe care le ţii pentru tine. Val ştie tot.

— E tulburător.

— De asta eşti singura ei prietenă.

Am înclinat capul, strâmbându-mă.

— Asta e trist.

— Nu mulţi oameni pot tolera talentul lui Val sau modul neruşinat în care îl foloseşte. *De asta* e Sawyer aşa un bou.

— A înşelat-o?

— Da.

— Știind că va afla?

— Cred că da.

— Și atunci, de ce nu divorțează de ea? am întrebat.

— Pentru că nu poate găsi pe cineva mai bun.

— O, îl urăsc, am mârâit.

Thomas a apăsat pe un buton, iar scaunul său a început să se întindă. Pe chip i s-a așternut un zâmbet de satisfacție.

— Nu-i de mirare că niciodată nu mă invită la ea, am spus meditativ.

Zâmbetul lui a devenit și mai larg. Și-a pus o pernă sub cap.

— Ai…

— Nu, gata cu întrebările despre mine.

— De ce?

— Deoarece chiar nu e nimic care să merite discuția.

— Spune-mi ce s-a întâmplat între tine și Jackson. De ce n-a mers?

— Fiindcă relația noastră nu era ceva care să merite discuția, am spus, mimând cuvintele ca și cum ar fi trebuit să mi le citească pe buze.

— Vrei să-mi spui că întreaga ta viață a fost plictisitoare până ai ajuns în San Diego? m-a întrebat, nevenindu-i să creadă.

Nu am răspuns.

— Ei? a întrebat el, fâțâindu-se până a găsit o poziție comodă.

— Ei ce?

— Cunoscându-te acum, aproape că-mi vine să cred că nu-ți era tipic să fii spontană. Are sens. Ai plecat din Cutter's cu mine în noaptea aceea ca să ai despre ce să vorbești.

În ochi i-a apărut un licăr de aroganță.

— Nu uita, Thomas. Nu mă cunoşti atât de bine.

— Ştiu că-ţi muşti inconştient degetul când eşti agitată. Ştiu că-ţi înnozi părul pe deget când stai pe gânduri. Bei Manhattan. Îţi plac burgerii de la Puf. Urăşti laptele. Nu eşti foarte stresată cu privire la curăţenia din apartamentul tău. Alergi mai repede decât mine în pauza de prânz şi-ţi place arta japoneză dubioasă. Ai răbdare, oferi a doua şansă şi nu ai prejudecăţi pripite despre străini. Eşti profesionistă şi foarte inteligentă şi sforăi.

— Ba nu!

M-am ridicat. Thomas a râs.

— Bine, nu e sforăit. E doar… respirat.

— *Toată lumea* sforăie, am spus în apărarea mea.

— Îmi cer scuze. Mi se pare drăguţ.

Am încercat să nu zâmbesc, dar nu mi-a ieşit.

— Am locuit cu Jackson ani de zile şi nu mi-a spus nimic niciodată.

— E un hârâit vag, abia se aude, a spus el.

I-am aruncat o privire urâcioasă.

— Ca să fim cinstiţi, Jackson era îndrăgostit de tine. Probabil că nu ţi-a spus multe lucruri.

— Atunci foarte bine că tu nu eşti, aşa că pot auzi de la tine toate lucrurile umilitoare despre mine însămi.

— Referitor la ce ştie toată lumea, sunt îndrăgostit de tine lulea, pentru eternitate.

Cuvintele lui m-au făcut să mă opresc.

— În cazul ăsta, joacă-ţi rolul şi prefă-te că îţi par perfectă.

— Nu-mi aduc aminte să fi crezut altceva.

Thomas nu a schiţat niciun zâmbet.

— Oh, te rog, am spus, dându-mi ochii peste cap. Îţi spune ceva primul meu Descriptor de Fişier 3.2?

— Ştii de ce am făcut asta.

— Pentru că nu sunt perfectă, am mormăit, ronţăindu-mi unghia de la degetul mare.

— Nu vreau să fii.

Mi-a examinat chipul cu o asemenea afecţiune în ochi, încât m-am simţit de parcă aş fi fost singura persoană din avion. S-a aplecat spre mine, cu privirea fixată pe buzele mele. Tocmai ce începusem să micşorez distanţa dintre noi doi, când a venit însoţitoarea de zbor.

— Aţi vrea să vă deschideţi tava pliantă? a întrebat.

Atât eu, cât şi Thomas am clipit, după care ne-am chinuit cu mecanismul de deschidere al tăvilor pliante din mânerul scaunelor. A lui a ieşit prima, după care m-a ajutat cu a mea. Însoţitoarea de zbor ne-a privit de parcă am fi fost unul dintre acele cupluri adorabile, după care a aşezat şerveţele pe ambele tăvi, înainte de a ne pune mâncarea în faţă.

— Mai doriţi vin? a întrebat.

M-am uitat la paharul meu pe jumătate gol. Nici măcar nu realizasem că băusem din el.

— Da, vă rog.

Mi-a umplut paharul, după care s-a întors către ceilalţi pasageri.

Eu şi Thomas am mâncat în tăcere, dar era evident ce părere aveam despre puiul nostru la cuptor cu o linguriţă de sos chili dulce şi amestec de legume moi. Chiflele erau cea mai gustoasă parte.

Bărbatul care stătea în rândul din faţa noastră îşi ţinea picioarele sprijinite de perete, în faţa lui, şi discuta cu vecinul său despre cariera lui evanghelică înfloritoare. Bărbatul grizonant din spatele nostru discuta cu femeia de lângă el despre primul său roman, iar după ce i-a pus câteva

întrebări elementare, i-a dezvăluit că şi ea voia să scrie unul.

Înainte să-mi termin prăjitura caldă cu fulgi de ciocolată, pilotul a vorbit prin sistemul audio, anunţând că va începe aterizarea, iar avionul nostru va ateriza în Chicago cu zece minute mai devreme. După ce a terminat de făcut anunţul, s-a auzit o simfonie de centuri desfăcându-se, iar oamenii au început să se foiască sau să se îndrepte către toaletă.

Thomas a închis din nou ochii. Am încercat să nu mă holbez la el. De când ne cunoşteam, nu făcusem nimic altceva decât să-mi neg sentimentele faţă de el, în timp ce mă luptam feroce pentru independenţa mea. Dar mă simţeam liberă numai atunci când mă atingea el. În afara clipelor noastre de intimitate, eram captivă în gânduri despre mâinile sale.

Chiar dacă era doar de dragul aparenţelor, speram că prefăcătoria mea avea să-mi satisfacă curiozitatea. Dacă faptul că Thomas avea s-o vadă pe Camille ar fi schimbat ceva, cel puţin ar fi fost o alternativă mai bună să-mi amintesc cele mai bune momente din weekend decât să jelesc relaţia noastră falsă când ne-am fi întors acasă.

— Liis, a spus Thomas, ţinând ochii în continuare închişi.

— Da?

— În momentul în care aterizăm, suntem sub acoperire, a spus şi m-a privit. E important ca nicio persoană de contact a lui Mick sau Benny să nu-şi dea seama de faptul că suntem agenţi federali.

— Înţeleg.

— Eşti liberă să vorbeşti despre orice vrei din viaţa ta, în afară de timpul petrecut la FBI. Asta va fi înlocuit de cariera ta de acoperire – cea de profesoară suplinitoare în

studii culturale la Universitatea din California, San Diego. Avem toate înregistrările făcute acolo.

— Mi-am pus în valiză toate diplomele universitare de calificare.

— În regulă.

A închis din nou ochii şi s-a aşezat mai bine pe scaun.

— Presupun că ai căutat informaţii cu privire la şcoală, nu?

— Da, şi cu privire la familia ta şi la alte câteva chestii pe care tu să mi le fi povestit dacă am fi avut o relaţie adevărată – Shepley, America, Camille, gemenii; tatăl tău, Jim; fratele lui, Jack; soţia lui Jack, Deana; şi mama ta.

A zâmbit.

— Diane. Poţi să-i spui pe nume.

— Am înţeles, domnule.

Mi-a venit natural să-i spun asta, practic dintr-un reflex înrădăcinat şi nu avea niciun dedesubt, dar lui Thomas i-au ieşit ochii din cap, iar dezamăgirea sa era evidentă.

— Thomas. Doar Thomas.

S-a întors să mă privească.

— Trebuie să recunosc, mă gândeam că avea să fie mai simplu pentru tine. Ştiu că te va tulbura să te afli din nou în Chicago, dar eşti sigură că poţi face asta? E important.

Mi-am muşcat buza. Pentru prima dată, m-am îngrijorat cu adevărat că aş putea da greş şi nu aş pune numai întreaga operaţiune în pericol, ci şi pe Thomas, în pericolul de a intra în conflict cu familia sa pentru că-i minte pe toţi. Dar, dacă mi-aş fi verbalizat îngrijorarea, FBI-ul ar fi trimis un alt agent femeie să joace rolul, poate că pe cineva din biroul din Chicago.

I-am luat mâna într-a mea, mângâindu-l cu blândeţe. A privit în jos la mâinile noastre şi apoi, către mine.

— Ai încredere în mine? l-am întrebat.

Thomas a dat din cap, dar îmi dădeam seama că avea o urmă de îndoială.

— După ce aterizăm, nici măcar tu nu-ţi vei putea da seama.

Capitolul şaisprezece

— Salutare, ticălosule, a spus unul dintre gemeni, în timp ce trecea pe lângă linia pentru bagaje şi se îndrepta spre Thomas cu braţele deschise.

Avea doar câteva şuviţe de păr pe cap, iar pielea din jurul ochilor căprui-deschis i se încreţea când zâmbea.

— Taylor!

Thomas a lăsat jos bagajele şi şi-a îmbrăţişat strâns fratele.

Aveau aceeaşi înălţime, fiind amândoi uriaşi faţă de mine.

La prima vedere, un trecător ar fi putut să creadă că sunt doar prieteni, dar pe sub geaca sa în carouri, Taylor era la fel de lucrat. Singura diferenţă era că Thomas avea muşchii mai dezvoltaţi, fiind evident că era fratele mai mare. Erau alte semne după care îţi puteai da seama că sunt rude. Tenul lui Taylor era cu o nuanţă mai deschis, factorul de vină fiind localizarea geografică diferită a celor doi.

Când Taylor l-a îmbrăţişat pe Thomas, am observat că aveau şi mâinile identice în imensitatea lor. Avea să fie intimidant să se afle toţi cinci în preajmă.

Thomas l-a bătut pe spate pe fratele său, poate prea tare. Eram bucuroasă că nu mă întâmpinase pe mine în felul acela, dar fratele său nu părea speriat. Şi-au dat drumul unul celuilalt, iar Taylor i-a tras un pumn în braţ lui Thomas

suficient de tare încât s-a auzit.

— La naiba, Thommy! Eşti o fiară!

Taylor s-a dat în spectacol, strângându-l de biceps pe Thomas.

Thomas a scuturat din cap, după care s-au întors amândoi să se holbeze la mine, zâmbind identic.

— Ea, a spus Thomas radiind, e Liis Lindy.

S-a simţit în vocea lui o urmă de veneraţie când a spus asta şi m-a privit în felul în care o privea pe Camille pe dig când au făcut poza. Simţeam că sunt specială pentru el şi a trebuit să mă ţin bine pe picioare ca să nu mă clatin.

Cu doar câteva săptămâni în urmă, Thomas îmi rostise numele de parcă ar fi fost o înjurătură. Acum, când îl scosese pe gură, mă topisem.

Taylor m-a îmbrăţişat ca ursul pe pui, ridicându-mă de la sol. Când m-a aşezat la loc, a rânjit.

— Scuze că n-ai putut dormi din cauza mea serile trecute. Avusesem o săptămână dificilă.

— La lucru? l-am întrebat.

S-a înroşit la faţă, iar eu m-am bucurat în secret că am reuşit să-l fac să roşească pe unul dintre fraţii Maddox. Thomas a rânjit.

— I-au fost daţi papucii.

Sentimentul de victorie mi s-a evaporat şi m-am simţit teribil de vinovată. Nu a durat mult, fiindcă mi-am amintit de scâncetele şi de bufniturile în perete.

— Aşadar, te-ai culcat cu… – aproape că era să mă scap şi să spun agent Davies. Îmi pare rău, nu e treaba mea.

Thomas n-a reuşit să-şi ascundă uşurarea.

Taylor a inspirat adânc şi a spus dintr-o răsuflare:

— Nu voiam să menţionez asta decât mai târziu, dar chiar eram complet distrus din cauza asta şi beat. Eu şi Falyn

ne-am rezolvat problemele, aşa că va fi şi ea în St. Thomas, prin urmare v-aş fi recunoscător dacă… ştiţi voi.

— Falyn e iubita ta? am întrebat.

Taylor a părut atât de profund ruşinat! Era greu să-l judeci. Am ridicat din umeri.

— Nu te-am văzut nicio clipă. Aşa că, oricum, orice aş raporta ar fi speculaţie.

La naiba, Liis. Nu mai vorbi ca un agent.

Taylor mi-a luat sacul de piele şi l-a pus pe umăr.

— Mersi, a zis.

— Pot să… m-am întins după sacul de piele.

Taylor s-a aplecat ca să pot căuta mai bine în el. Mi-am scos puloverul, iar Thomas m-a ajutat să mi-l pun.

Taylor a pornit, iar Thomas mi-a întins mâna. L-am luat de mână şi l-am urmat împreună pe fratele său către ieşire.

— Am condus vreo jumătate de oră până am găsit un loc în parcarea principală, a spus Taylor. E vacanţa de primăvară, aşa că presupun că toată lumea călătoreşte.

— Când ai ajuns în oraş? Ce conduci? a întrebat Thomas.

Brusc, nu m-am mai simţit atât de prost. Thomas părea şi mai tare că e agent FBI decât mine.

— De ieri sunt aici.

În momentul în care Taylor a ieşit pe stradă, a scos un pachet de ţigări din buzunar şi a băgat o ţigară în gură. A scos din pachet şi o brichetă. A aprins ţigara şi a tras până când foiţa şi tutunul au căpătat o strălucire portocalie.

A dat fumul afară.

— Ai mai fost în Chicago până acum, Liis?

— De fapt, sunt din Chicago.

Taylor s-a oprit brusc.

— Serios?

— Da, am spus piţigăiat, de parcă mai degrabă era o întrebare.

— Hah. Sunt milioane de oameni în San Diego, iar Thomas agaţă o fată din Illinois.

— Doamne, Taylor, a bombănit Thomas.

Avea expresia fermecătoare a lui Thomas, una care ar fi făcut femeia tipică să leşine, iar eu am început să realizez că asta era pur şi simplu o trăsătură a fraţilor Maddox.

— Falyn e la tata? a întrebat Thomas.

Taylor a scuturat din cap.

— A trebuit să lucreze. Mă întâlnesc cu ea în St. Thomas, după care ne vom întoarce împreună cu avionul.

— Trav te-a luat de la aeroport? Sau Trent? a întrebat Thomas.

— Iubitule, am spus, strângându-l de mână pe Thomas.

Taylor a râs.

— Sunt obişnuit. Mereu a fost aşa.

A mers în faţă, iar lui Thomas i s-au îmblânzit ochii şi şi-a dus la gură mâna mea, sărutând-o tandru. Taylor a dat din cap.

— Shepley m-a luat. Trav e cu Shepley toată ziua, aşa că am luat maşina lui Trav ca să vin după voi. El nu ştie că suntem în oraş. Crede că ne vom vedea cu toţii la mine, în St. Thomas, ca fetele.

— Toate fetele sunt în St. Thomas?

Thomas mi-a aruncat o privire. Ştia exact la ce mă refeream.

— Nu toate fetele. Doar Abby şi domnişoarele ei de onoare.

Am intrat în parcarea principală, iar Taylor a arătat drept în faţă.

— Am parcat tocmai în capăt, lângă gard.

După ce am răzbit prin frig aproape o sută de metri, Taylor a scos din buzunar un rând de chei şi a apăsat un buton. O Toyota Carmy argintie a făcut bip-biip, la o distanţă de câteva maşini.

— Sunt cumva singurul căruia i se pare ciudat că Travis are o maşină acum? a întrebat Thomas, holbându-se la autovehicul.

Un lanţ auriu era prins de oglinda retrovizoare, căzând în mai multe fire separate. Pe capete, erau prinse de găuri jetoane de poker.

Păreau a fi personalizate, având margini cu negru şi alb şi un scris cu litere roşii în mijloc.

Taylor a scuturat din cap, apăsând pe un alt buton ca să deschidă portbagajul.

— Ar trebui să vedeţi cum şofez. Ca o fetiţă.

— Mă bucur că o vând pe a mea, am spus.

Thomas a râs, iar apoi l-a ajutat pe Taylor să pună valizele în portbagaj. Thomas a înconjurat maşina şi a venit să-mi deschidă portiera din faţă, dar am clătinat din cap.

— E-n regulă. Stai în faţă cu fratele tău, am spus, deschizând portiera din spate. Eu voi sta aici.

Thomas s-a aplecat să mă sărute pe obraz, dar apoi a observat că mă uitam cu ochi mari la bancheta din spate. La fel a făcut şi el.

— Ce mama dracului e aia? a întrebat Thomas.

— O! E Toto! Am grijă de el, a spus Taylor, cu un zâmbet mândru, însoţit de o gropiţă în obraz. Probabil m-ar ucide Abby dacă ar şti că l-am lăsat singur în maşină, dar am fost plecat doar zece minute, încă e cald în maşină.

Câinele, care purta un pulover în dungi aurii şi albastre şi stătea pe un pat din lână catifelată, şi-a arcuit spatele.

— Eu… am început, uitându-mă la Thomas. Nu am avut

niciodată un câine.

Taylor a râs.

— Nu trebuie să ai grijă de el. Trebuie doar să împarţi bancheta cu el. Va trebui totuşi să-i pun centura. Abby e isterică atunci când vine vorba de câinele ăsta.

Taylor a deschis cealaltă portieră şi l-a prins pe Toto în hamul de nailon. Probabil că Toto era obişnuit, fiindcă a stat liniştit în timp ce Taylor i-a prins centura.

Thomas a tras husa de pe scaun până când a dat de o porţiune pe care nu era păr.

— Poftim, iubito.

I-au tremurat colţurile gurii, în încercarea de a nu râde. Am scos limba la el, iar el a închis portiera. Când a auzit că mi-am pus centura, Taylor a râs:

— Păsărică sentimentală ce eşti!

Thomas a apucat de mâner:

— Te poate auzi, dobitocule. Portiera mea e deschisă.

Taylor a deschis şi el portiera şi s-a aplecat, arătând ca un bleg.

— Scuze, Liis.

Am scuturat din cap, în parte amuzată, în parte nevenindu-mi să cred că se ironizau aşa. Era ca şi cum aş fi căzut printr-o gaură de iepure şi aş fi aterizat în casa unei frăţii, plină de puşti beţi. Brusc, *Mănâncă-mă* avea un cu totul alt sens.

Thomas şi Taylor şi-au pus centurile, iar Taylor a ieşit cu spatele din parcare. Drumul spre petrecerea burlacilor a fost presărat cu nenumărate insulte care mai de care şi cu noutăţi despre cine ce făcea şi cine unde lucra.

Am observat că Trenton şi Camille nu erau pomeniţi deloc. Mă întrebam cum a perceput familia faptul că ea fusese împreună atât cu Thomas, cât şi cu Trenton, şi ce

părere aveau ei despre ea, având în vedere faptul că Thomas nu mai trecuse pe acasă tocmai pentru a evita momentele bizare pentru ei sau pentru a-şi perpetua propria suferinţă. Pentru o secundă în care am sperat că ei n-o plăceau deloc, m-am simţit cuprinsă de ruşine.

Taylor a intrat în parcarea de la Rest Inn, după care a dus maşina în spatele clădirii. Acolo, erau parcate de două ori mai multe maşini decât în faţă. A oprit motorul.

— Toată lumea parchează aici, aşa că nu trebuie să dăm bacşiş.

— La Cap? Petrecerea burlacilor pe care aşteptăm de un an s-o facă Travis se ţine la Cap? a întrebat Thomas neimpresionat.

— Trent a plănuit-o. Face din nou cursuri şi lucrează fulltime. În plus, e limitat la o anumită sumă de bani. Nu te plânge dacă nu te oferi să ajuţi, a spus Taylor.

M-am aşteptat ca Thomas să se dezlănţuie, dar a acceptat mustrarea.

— Ce pot să spun?

— Ce zici de… ăăă…

Am arătat către câinele care se uita spre mine, de parcă urma să se întindă spre gâtul meu în orice clipă – sau poate doar voia să fie mângâiat pe cap. Nu eram sigură.

O maşină a parcat lângă noi şi din ea a ieşit o femeie, lăsând motorul pornit şi farurile aprinse.

A deschis portiera din spate şi mi-a zâmbit.

— Salutare!

S-a uitat la Thomas şi i-a pierit zâmbetul.

— Salut, T. J.

— Raegan, a spus Thomas.

Am detestat din prima secundă acea poreclă. Taylor nu îi spunea aşa. Femeia era de o frumuseţe exotică, cu şuviţele

ei castanii, lungi până în talie.

— Mersi, Ray, a spus Taylor. Abby a spus că toţi ceilalţi vor fi la nuntă.

— Nicio problemă, a răspuns, încercând să nu se uite la Thomas. Kody abia aşteaptă. Vrea un câine de atât de mult timp, dar nu ştiu cum se descurcă oamenii cu un căţeluş fără să-l lase singur până ajung acasă de la lucru sau şcoală.

S-a uitat la Toto şi şi-a atins nasul de al lui, iar acesta a lins-o pe obraz. A chicotit.

— Tata s-a oferit să-l ducă la grădiniţa căţeilor, aşa că vom vedea, a continuat. Poate că dacă îl dădăcim câteva zile, o să ne hotărâm mai uşor. Ar trebui să-l plimb puţin? N-aş vrea să facă în maşină.

Taylor a scuturat din cap.

— L-am plimbat eu chiar înainte să-i iau pe toţi. Ar trebui să fie în regulă până ajungi acasă. Ţi-a spus Abby ceva de ham?

— Mi-a spus – foarte detaliat.

Raegan l-a scărpinat pe căţel pe cap şi apoi s-a întors, deschizând portiera din spate. A lăsat câinele să se plimbe pe bancheta din spate în timp ce a legat hamul, apoi câinele s-a aşezat, incredibil de manierat, în vreme ce i-a pus hamul.

— Bine, a spus Raegan. Asta e tot. Mi-a părut bine să te văd, Taylor.

Chipul ei a devenit inexpresiv imediat ce s-a uitat la Thomas.

— T.J., mi-a făcut plăcere.

Sigur era vreo fostă de-a lui. Şi având în vedere porecla şi comportamentul glacial, sigur avuseseră o despărţire urâtă.

Mi-a zâmbit din nou.

— Sunt Raegan.

— Liis… îmi pare bine, am spus, descumpănită de schimbarea ei bruscă de atitudine.

S-a grăbit să ocolească maşina ei şi apoi a dispărut în ea. A demarat, iar Taylor, Thomas şi cu mine am rămas locului, tăcuţi.

— Bine! a spus Taylor. Să ne distrăm.

— Nu înţeleg, a spus Thomas. Nu e burlac.

Taylor l-a bătut pe fratele lui pe spate cu putere, ceea ce m-a făcut să tresar.

— Tot rostul acestui weekend e să petrecem în compensaţie pentru faptul că micul nenorocit a fugit la nunta lui. Şi, Tommy…

Rânjetul lui Taylor s-a şters.

— Ştiu. M-a sunat Trenton, a spus Thomas.

Taylor aprobă din cap, cu o urmă de tristeţe pe faţă, apoi a deschis portiera şi am pornit prin parcare.

Când am deschis uşa, aerul rece m-a şocat. Thomas mi-a frecat rapid braţele, iar respiraţia lui se vedea în contrast puternic cu noaptea care ne înconjura.

— Poţi să faci asta, am spus, dârdâind aproape de frig.

— Ai uitat cât de frig se face aici? Deja?

— Taci, i-am spus, îndreptându-mă spre clădirea în care dispăruse Taylor.

Thomas a alergat ca să mă prindă din urmă şi m-a luat de mână.

— Ce părere ai despre Taylor?

— Părinţii tăi ar trebui să fie mândri. Ai nişte gene excepţionale.

— O s-o iau ca pe un compliment şi nu ca pe un flirt cu fratele meu. Eşti a mea weekendul ăsta, ai uitat?

Am zâmbit, iar el m-a strâns mai aproape de el, apoi mi-am dat seama cât adevăr se ascundea în spatele remarcii lui

joviale. Ne-am oprit în faţa intrării, iar eu l-am privit pe Thomas pregătindu-se pentru ce avea să fie de partea cealaltă a uşii.

Fără să ştiu ce să fac, m-am ridicat în vârful picioarelor şi l-am sărutat pe obraz. S-a întors, întâlnindu-mi buzele. Acel gest singular a declanşat o reacţie în lanţ. Thomas a ridicat mâna şi mi-a cuprins obrazul cu blândeţe. Când gura mea s-a deschis, iar limba lui s-a strecurat înăuntru, i-am strâns în pumni sacoul.

Muzica dinăuntru s-a auzit tot mai tare, iar Thomas mi-a dat drumul.

— Tommy!

Un alt frate – evident, deoarece semăna atât de bine cu Taylor! – a ţinut uşa deschisă. Purta doar un costum de baie galben care abia îi acoperea părţile intime şi o perucă asortată. Galbenul acela acrilic hidos de pe capul lui era o claie de păr creţ dezordonat, iar el şi-a trecut mâna ostentativ prin ea.

— Îţi place? a întrebat fratele. Cu paşi mici, a făcut o piruetă, dezvăluind faptul că bucata aceea minusculă de material nu era un costum de baie, ci o pereche de tanga de bărbaţi.

După ce am aruncat o privire neaşteptată spre fesele lui albe ca zăpada, mi-am mutat privirea stânjenită în altă parte.

Thomas a privit în sus, apoi a izbucnit în râs.

— Ce naiba porţi, Trenton?

Un zâmbet jucăuş a făcut o gropiţă în obrajii lui Trenton; l-a apucat pe Thomas de umăr.

— Face totul parte din plan. Haideţi înăuntru! a spus, făcând mişcări circulare din mâini. Haideţi înăuntru!

Trenton a ţinut uşa deschisă în timp ce am intrat.

Bucăţi de carton înfăţişând sâni erau atârnate de tavan,

iar pe jos şi pe mese era plin de confetti aurii în formă de penisuri. Una dintre mese, amplasată într-un colţ, era plină de sticle de băutură şi găleţi de gheaţă cu diferite tipuri de bere. Vinul lipsea, dar era un tort în formă de sâni imenşi, de culoare roz.

Thomas s-a aplecat şi mi-a şoptit:

— Ţi-am spus că a fost o idee proastă să venim aici.

— Crezi că mă simt jignită? Lucrez într-un domeniu predominant masculin. Aud cuvântul *ţâţe* cel puţin o dată pe zi.

Thomas a cedat, dar apoi a făcut o pauză în care s-a uitat la mâna lui după ce l-a atins pe umăr pe fratele său mai mic. Sclipiciul de pe pielea lui Trenton s-a lipit de palma lui Thomas şi a strălucit în lumina globului de discotecă. Thomas era terifiat.

Am apucat un şerveţel de pe o masă şi i l-am dat lui Thomas.

— Poftim.

— Mersi, a spus, pe jumătate amuzat, pe jumătate dezgustat.

Thomas m-a luat de mână. Şerveţelul plin cu sclipiri a rămas zdrobit între mâinile noastre în timp ce mă ghida prin mulţimea de oameni. Muzica tare mi-a luat cu asalt urechile, iar basul reverbera în oasele mele. Zeci de bărbaţi erau împrăştiaţi prin sală şi era doar o mână de femei. M-am simţit instantaneu rău la gândul că voi da de Camille.

Mâna lui Thomas era caldă în mâna mea, chiar şi cu şerveţelul care ne despărţea. Însă, dacă Thomas era agitat, nu se vedea. A salutat câţiva tineri ce păreau studenţi, în timp ce traversam încăperea. Când am ajuns la celălalt capăt, Thomas şi-a deschis braţele şi a îmbrăţişat un bărbat corpolent, sărutându-l pe obraz.

— Salut, tată.

— Salut, fiule, a spus Jim Maddox cu o voce răguşită. Era şi timpul să ajungi.

— Liis, a zis Thomas, el e tatăl meu, Jim Maddox.

Era ceva mai scund decât Thomas, dar cu aceeaşi blândeţe în ochi. Jim s-a uitat la mine cu bunătate şi cu aproape treizeci de ani de răbdare obţinuţi din creşterea a cinci băieţi Maddox. Părul lui argintiu, scurt, rărit, căpăta culorile stroboscopului.

Privirea lui sumbră s-a luminat la vederea mea.

— Aceasta e fata ta, Thomas?

Thomas m-a sărutat pe obraz.

— Îi tot spun asta, dar ea nu mă crede.

Jim şi-a deschis larg braţele.

— Păi haide aici, dulceaţă! Îmi pare bine să te cunosc!

Jim nu m-a salutat formal. M-a îmbrăţişat strâns. Când mi-a dat drumul, Thomas şi-a trecut braţul în jurul umerilor mei, părând mult mai vesel în preajma familiei sale decât mă aşteptam.

Thomas m-a tras lângă el.

— Liis e profesoară la Universitatea din California, tată. E nemaipomenită.

— Îţi suportă toate rahaturile? a întrebat Jim, încercând să acopere zgomotul muzicii.

Thomas a scuturat din cap.

— Nu, deloc.

Jim a început să râdă zgomotos.

— Atunci, ţine-o bine!

— Asta îi tot spun şi eu, dar el nu mă crede, am spus, dându-i un cot lui Thomas.

Jim a râs din nou.

— Şi ce predai, drăguţa mea?

— Studii culturale, am spus, simţindu-mă puţin vinovată că strig la el.

Jim a chicotit.

— Sigur e nemaipomenită.

Habar n-am ce înseamnă asta! Şi-a dus mâna la gură şi a tuşit.

— Vrei apă, tată?

Jim a aprobat din cap.

— Mulţumesc, fiule.

Thomas m-a sărutat pe obraz şi apoi ne-a lăsat singuri, pornind să caute apă. Nu eram sigură că mă voi obişnui vreodată cu buzele lui pe pielea mea. Speram să nu mă obişnuiesc niciodată.

— De când lucrezi la universitate? a întrebat Jim.

— E primul meu semestru, am răspuns.

A dat din cap.

— E frumos campusul de acolo?

— Da, am zâmbit.

— Îţi place San Diego? a întrebat.

— Da, la nebunie. Am trăit în Chicago înainte. Vremea din San Diego e mult mai frumoasă.

— Eşti de loc din Illinois? a întrebat Jim, surprins.

— Da, sunt, am răspuns, încercând să pronunţ cuvintele cât mai clar pentru a nu fi nevoită să strig.

— Hm, a spus, chicotind. Mi-aş fi dorit ca Tommy să fi trăit mai aproape. Dar nu a aparţinut niciodată acestui loc. Cred că e mai fericit acolo, a spus, dând din cap mai mult pentru el. Cum v-aţi întâlnit?

— M-am mutat în aceeaşi clădire cu el, am spus, observând o femeie care vorbea cu Thomas lângă masa cu băuturi.

Thomas îşi ţinea mâinile în buzunare şi privea în

pământ. Mi-am dat seama că încerca să-şi păstreze cumpătul. A dat din cap, apoi a dat şi ea din cap. Apoi, ea a sărit în braţele lui. Nu-i puteam vedea faţa, dar puteam să-i văd lui chipul şi, în timp ce-o ţinea în braţe, puteam să-i simt durerea de la distanţă.

Aceeaşi durere adâncă de odinioară ardea în pieptul meu, iar umerii mi s-au chircit. Mi-am încrucişat braţele în jurul taliei ca să ascund mişcarea involuntară.

— Deci, tu şi Thomas… e o relaţie proaspătă? a întrebat Jim.

— Destul de proaspătă, i-am răspuns, continuând să mă uit la Thomas şi la femeia care stătea agăţată de el.

Trenton nu mai dansa. Se uita şi el la ei, aproape exact din locul opus celui în care stăteam eu.

— Femeia aceea care e cu Thomas… e Camille?

Jim a ezitat, apoi a aprobat din cap.

— Da, ea e.

După un minut întreg, Thomas şi Camille erau încă îmbrăţişaţi.

Jim şi-a dres vocea şi a început să vorbească din nou:

— Ei bine, nu l-am mai văzut pe băiatul meu atât de fericit ca acum, când mi-a făcut cunoştinţă cu tine. Chiar dacă e o relaţie nouă, e aici, în prezent… spre deosebire de alte lucruri… care sunt în trecut.

I-am aruncat un zâmbet rapid lui Jim, iar el m-a tras mai aproape de el.

— Dacă Tommy nu ţi-a spus încă asta, ar trebui să-ţi spună.

Am dat din cap, încercând să fac faţă zecilor de sentimente care mă asaltau simultan. Durerea pe care o simţeam era surprinzătoare pentru o fată care era într-un mariaj fericit cu propriul ei job. Dacă nu aveam nevoie de

Thomas, inima mea nu ştia asta.

Capitolul şaptesprezece

Thomas a deschis ochii larg şi s-a uitat direct la mine. I-a dat drumul lui Camille şi, fără să-i spună o vorbă sau măcar să-i arunce o a doua privire, a trecut pe lângă ea, apucând o sticlă de apă şi îndreptându-se spre mine şi Jim.

— Ai interogat-o destul cât am fost plecat, tată? a întrebat Thomas.

— Nu la fel de bine cum ai fi făcut-o tu, sunt sigur.

Jim s-a întors spre mine:

— Thomas ar fi trebuit să fie detectiv.

În ciuda apropierii inconfortabile de situaţia reală, mi-am păstrat zâmbetul.

Şi Thomas a rămas cu o expresie ciudată pe faţă, dar trăsăturile i s-au înmuiat.

— Te distrezi, iubito?

— Te rog, spune-mi că acela a fost un rămas-bun, am zis.

Nici măcar nu am încercat să fiu discretă faţă de Jim. A fost o cerere onestă, una pe care puteam s-o fac păstrând intactă acoperirea noastră.

Thomas mi-a luat mâna cu blândeţe şi m-a dus spre un colţ mai discret al încăperii.

— Nu ştiam că o să facă asta. Îmi pare rău.

Simţeam cum faţa mi se schimonoseşte.

— Mi-aş dori ca tu să fi putut vedea scena şi să te auzi zicând că totul a rămas în trecut.

— Îşi cerea scuze, Liis. Ce era să fac?

— Nu ştiu… să nu pari cu inima frântă?

S-a holbat la mine, fără cuvinte.

Mi-am dat ochii peste cap şi mi-am retras mâna.

— Hai să ne întoarcem la petrecere.

El s-a dat la o parte de lângă mine.

— Am, Liis. *Am* inima frântă. Ce s-a întâmplat a fost al naibii de trist.

— Foarte bine! Haide! i-am spus, iar vocea mea trăda entuziasm fals şi sarcasm.

Am dat să trec pe lângă el, dar m-a apucat de încheietură şi m-a tras către el. Mi-a ţinut mâna aproape de obrazul lui şi apoi mi-a sărutat palma, închizând ochii.

— E trist pentru că s-a terminat, mi-a vorbit în palmă, iar respiraţia lui se lovea caldă de pielea mea, apoi s-a întors şi m-a privit în ochi. E trist pentru că am făcut o alegere care mi-a schimbat pentru totdeauna relaţia cu fratele meu. Am rănit-o şi pe ea, l-am rănit şi pe Trenton şi m-am rănit şi pe mine. Cel mai rău e că am crezut că am făcut-o justificat, dar acum mă tem că am făcut-o degeaba.

— La ce te referi? l-am întrebat, privindu-l îngrijorată.

— Am iubit-o pe Camille – dar nu aşa, nu ca pe tine.

M-am uitat în jur.

— Opreşte-te, Thomas. Nu te poate auzi nimeni.

— Tu mă poţi auzi? a întrebat.

Văzând că nu răspund, mi-a lăsat mâna.

— Ce? Ce pot să spun ca să te conving?

— Spune-mi în continuare cât de trist eşti că ai pierdut-o pe Camille. Sunt sigură că asta va funcţiona.

— Am zis doar că este trist. Ai ignorat partea în care am spus că s-a terminat.

— Nu s-a terminat, am spus, râzând scurt. Niciodată n-o să se termine. Ai zis-o şi tu. O vei iubi mereu.

A arătat cu degetul către celălalt capăt al încăperii.

— Ştii ce ai văzut acolo? A fost un rămas-bun. Se

căsătoreşte cu fratele meu.

— Am văzut doar că erai îndurerat.

— Da! E dureros! Ce vrei de la mine, Liis?

— Vreau să n-o mai iubeşti!

Între piesele muzicale a existat o pauză şi toată lumea şi-a întors privirea spre colţul în care stăteam eu cu Thomas. Camille şi Trenton vorbeau cu un alt cuplu, iar Camille părea la fel de umilită ca mine. Şi-a dat părul pe după ureche apoi Trenton a condus-o spre masa unde se afla tortul.

— Dumnezeule, am şoptit, acoperindu-mi ochii.

Thomas a privit în spatele nostru şi apoi mi-a lăsat mâna jos, scuturând din cap.

— E-n regulă. Nu-ţi face griji pentru ei.

— Eu nu sunt aşa. Nu-mi stă în fire.

A răsuflat uşurat.

— Ştiu ce simţi. Avem acelaşi efect asupra celuilalt.

Nu doar că nu eram eu însămi în preajma lui Thomas, dar mă şi făcea să simt lucruri pe care nu le puteam controla. Furia fierbea în mine. Dacă mă cunoştea câtuşi de puţin, ar fi înţeles că reacţiile mele necontrolate nu erau acceptabile.

Cât timp fusesem cu Jackson, puteam să-mi controlez sentimentele. Nu aş fi strigat niciodată la el în timpul unei petreceri. Ar fi fost şocat să-mi vadă o asemenea ieşire.

Când venea vorba de Thomas, mintea mea era în alertă. Raţiunea mă trăgea într-o parte, iar Thomas şi pasiunea mea pentru el în altă parte. Neprevăzutul mă terifia. Era timpul să-mi stăpânesc sentimentele. Nimic nu era mai înfricoşător decât să fiu manipulată de propria mea inimă.

Când mulţimea de oameni a încetat să ne mai privească, m-am forţat să zâmbesc, ridicându-mi bărbia pentru a-i întâlni privirea lui Thomas.

Thomas a ridicat din sprâncene.

— Ce e asta? De ce zâmbeşti aşa deodată?

Am trecut pe lângă el.

— Ţi-am spus că n-o să fii capabil să diferenţiezi.

Thomas m-a urmat. A rămas în spatele meu şi apoi m-a prins de mijloc, odihnindu-şi obrazul pe gâtul meu.

Văzând că nu reacţionam, mi-a atins urechea cu buzele.

— Nu mai înţeleg nimic, Liis. A fost doar de spectacol?

— Lucrez. Tu nu?

Mi s-a pus un nod în gât. A fost cea mai reuşită minciună a mea.

— Uau, a făcut, după care mi-a dat drumul şi s-a îndepărtat.

Thomas stătea între Jim şi un alt bărbat. Nu eram sigură, dar trebuie că era unchiul lui Thomas. Semăna aproape perfect cu Jim. Era clar că gena Maddox era cea dominantă, la fel ca familia lor… şi bărbaţii lor.

Cineva a dat muzica mai încet şi apoi a închis toate luminile. Era beznă, iar eu eram singură.

Uşa s-a deschis şi după câteva secunde de linişte, un bărbat a făcut din prag:

— Uh…

Luminile s-au aprins, iar la intrare era Travis împreună cu – probabil – Shepley, mijind ochii în lumina puternică. Taylor şi fratele său geamăn au aruncat cu confetti în formă de penisuri în faţa lui Travis, iar toată lumea striga.

— Felicitări, pulică!

— Pulifrici!

— Bravo, frăţioare!

L-am studiat pe Travis în timp ce saluta pe toată lumea. Foarte multe îmbrăţişări şi saluturi bărbăteşti, cu atingeri de umăr şi capete strâns lipite la frunte, au avut loc în timp ce toată lumea aplauda şi scanda.

Un Trenton în continuare îmbrăcat sumar şi cu pielea lucioasă a început să dea din fund şi să se frece de toată lumea pe ritmul muzicii. Thomas şi Jim îl priveau, scuturând din cap.

Camille stătea în faţa gloatei care îl înconjura pe Trenton, încurajându-l şi râzând necontrolat. O furie iraţională m-a cuprins. Cu zece minute înainte, era toată agăţată de Thomas, lamentându-se pentru despărţirea lor. Nu-mi plăcea de ea. Nu-mi puteam imagina de ce nu unul, ci doi fraţi Maddox o plăceau.

Când piesa s-a terminat, Trenton s-a îndreptat spre Camille şi a luat-o în braţe pe sus, învârtind-o în aer. Când a lăsat-o în picioare, ea şi-a înfăşurat braţele în jurul gâtului său şi l-a sărutat.

O altă piesă tuna în difuzoare, iar cele câteva femei care erau prezente i-au luat de mână pe bărbaţii lor şi i-au dus pe modestul ring de dans. Câţiva bărbaţi le-au urmat, prostindu-se.

Thomas a rămas între tatăl şi unchiul său, uitându-se numai la mine din când în când. Era furios pe mine şi avea suficiente motive. Până şi eu mă pedepseam. Nu-mi puteam imagina ce simţea el.

Am rămas acolo, holbându-mă la Camille de fiecare dată când atrăgea atenţia mulţimii de oameni şi făceam la fel şi cu Thomas. El nu juca un rol. Şi-a exprimat interesul pentru mine înainte să pornim în misiune. Eram mult mai rea decât Camille. Cel puţin ea nu se jucase cu sufletul lui, ştiind că e făcut ţăndări.

Cel mai responsabil lucru pe care îl puteam face era să rămân o profesionistă. Într-o zi, va trebui să aleg între Thomas şi FBI şi aveam să aleg FBI-ul. Însă, de fiecare dată când eram singuri, de fiecare dată când mă atingea şi ştiam

ce simte pentru Camille, observam că sentimentele mele faţă de el deveneau prea complexe pentru a fi ignorate.

Val mi-a spus să fiu sinceră cu Thomas, dar el nu a acceptat asta. Obrajii mi s-au înroşit. Eram o femeie puternică şi inteligentă. Am tranşat problema, am stabilit soluţia, am luat decizia şi am comunicat acea decizie.

Am oftat. Apoi am strigat la el de faţă cu toţi prietenii şi membrii familiei. M-a privit ca pe o nebună?

Eram?

Îmi spusese că poza a dispărut, dar o poză scoasă din ramă nu schimbă ceea ce simţi. Jim comentase că relaţia cu Camille era de domeniul trecutului pentru Thomas, iar asta era adevărat. Dar nu puteam să mă împac cu gândul că Thomas îi ducea dorul sau că încă o iubea.

Ce voiam eu de la Thomas era să se împace cu despărţirea de Camille, iar soluţia asta depindea doar de el. Nu era o pretenţie nerezonabilă, dar putea fi una imposibilă. Nu depindea de mine. Depindea de Thomas.

Pentru prima dată în viaţa mea de adult, mă lăsasem implicată într-o situaţie pe care n-o puteam controla sau gestiona, iar asta îmi provoca greaţă.

M-am uitat la Thomas şi i-am întâlnit privirea din nou. M-am îndreptat spre el într-un târziu şi umerii i s-au relaxat.

Mi-am trecut mâinile pe sub braţele lui şi le-am aşezat pe spatele meu, apăsându-mi obrajii de pieptul lui.

— Thomas…

Şi-a lipit buzele de părul meu.

— Da?

Cineva a dat muzica mai încet, iar Trenton s-a îndreptat spre Camille. A luat-o de mâini, trăgând-o spre mijlocul încăperii. S-a lăsat într-un genunchi, ţinând în mână o cutie mică.

Thomas s-a retras din îmbrăţişare şi şi-a vârât mâinile în buzunare, bâjbâind prin ele pentru câteva secunde. Apoi s-a aplecat şi mi-a şoptit:

— Îmi pare rău.

S-a dat câţiva paşi înapoi, după care a mers încet de-a lungul peretelui din fundul încăperii, strecurându-se prin mulţimea de oameni până a ajuns la ieşire.

După o ultimă privire aruncată lui Camille, care şi-a acoperit gura cu mâinile şi a dat din cap în semn de aprobare, Thomas a împins uşile de sticlă doar atât cât să poată ieşi.

Jim s-a uitat în jos, apoi la mine.

— Oricărui bărbat i-ar fi fost greu să vadă asta.

Toată lumea scanda, iar Trenton s-a ridicat să-şi îmbrăţişeze logodnica. Mulţimea de oameni s-a apropiat de ei.

— O fi greu şi pentru tine, mă gândesc, a spus Jim din nou, atingându-mă uşor pe umăr.

Am înghiţit în sec şi m-am uitat la uşile de sticlă.

— Ne vedem acasă, Jim. Mi-a părut bine să te cunosc.

L-am îmbrăţişat pe tatăl lui Thomas, apoi m-am grăbit să ajung în parcare.

Blazerul meu era prea subţire pentru temperaturile de primăvară timpurie din această zonă. Mi-am înfăşurat mai tare haina în jurul corpului şi mi-am încrucişat braţele, mergând pe trotuar până în spatele hotelului.

— Thomas? am strigat.

Un bărbat beat a apărut din spatele unui Chevrolet ramolit care avea mai mulţi ani decât mine. Şi-a şters voma de pe gură şi s-a îndreptat împiedicat spre mine.

— Ciii… cine eşti? a întrebat bâlbâindu-se.

M-am oprit şi am ridicat o mână.

— Încerc să ajung la maşina mea. La o parte, te rog.

— Stai aici, dulceaţă?

Am ridicat din sprânceană. Burta lui de bere şi tricoul pătat nu-l flatau, dar el nu părea să aibă aceeaşi părere.

— Sunt Joe, a spus înainte de a râgâi, apoi a zâmbit cu ochii pe jumătate închişi.

— Îmi pare bine, Joe. Văd că ai băut mult, aşa că, te rog, nu te atinge de mine. Vreau doar să ajung la maşina mea.

— Care-i a ta? a întrebat, uitându-se în parcare.

— Uite, aceea.

Am arătat cu degetul spre un loc oarecare, ştiind că nu contează.

— Vrei să dansăm? a întrebat, împiedicându-se pe un ritm muzical care suna doar în capul lui.

— Nu, mulţumesc.

M-am dat la o parte, dar m-a apucat de blazer.

— Un te duci aşa repede?

Am oftat.

— Nu vreau să te rănesc. Te rog, dă-mi drumul.

M-a tras de blazer, iar eu i-am apucat degetele şi i le-am întors pe spate. A strigat de durere, apoi a căzut în genunchi.

— Bine, bine! a spus, rugător.

I-am dat drumul la mână.

— Data viitoare când îţi spune o femeie să n-o atingi, ascult-o. Măcar atât să ţii minte din seara asta, i-am spus, împungându-l în tâmplă.

— Da, s' trăiţi, a spus cu spume la gură. În loc să se ridice în picioare, s-a aşezat pe jos.

Am mormăit.

— Nu poţi dormi aici, Joe. E frig. Ridică-te şi du-te înăuntru.

S-a uitat la mine cu tristeţe.

— Nu-mi amintesc unde-i camera mea.

— Fir-ar al naibii! Joe! Doar n-o hărţuieşti pe domnişoara, nu? a spus Trenton, dându-şi jos paltonul.

L-a aşezat pe umerii lui Joe şi apoi l-a ajutat să se ridice, cărându-l aproape de unul singur.

— A încercat să-mi rupă mâna! a spus Joe.

— Probabil că ai meritat-o, beţivan nenorocit, i-a spus lui Joe, apoi s-a uitat la mine. Eşti bine?

Am dat din cap afirmativ.

Genunchii lui Joe au cedat, iar Trenton a mormăit în timp ce l-a ridicat pe bărbatul mare pe umăr.

— Eşti Liis, nu-i aşa?

Am dat din cap din nou. Mă simţeam extrem de stingherită să vorbesc cu Trenton, dar nu ştiam de ce.

— Tata a spus că Thomas a ieşit. E bine?

— Ce faci aici? s-a răstit Thomas.

Nu vorbea cu mine, ci cu fratele lui.

— Am ieşit să văd ce faci, a spus Trenton, mutându-şi centrul de greutate pe celălalt picior.

— Ce naiba se petrece aici? a întrebat Taylor, holbându-se la Joe în timp ce atârna de umărul lui Trenton.

A tras un fum de ţigară şi apoi a expirat, dând drumul la rotocoale groase de fum.

— A încercat să-mi rupă mâna! a spus Joe.

Taylor a chicotit.

— Atunci nu mai pune mâna pe ea, idiotule!

Thomas s-a uitat la mine.

— Ce s-a întâmplat?

Am ridicat din umeri.

— M-a atins.

Taylor s-a chircit, tremurând din tot corpul de hohote de râs. Tyler a apărut din spatele lui Trenton şi Taylor,

aprinzându-şi şi el o ţigară.

— Aici pare să fie petrecerea adevărată!

Taylor a zâmbit.

— Şi pe tine te-a pus Liis la pământ prima dată când ai atins-o?

Thomas s-a încruntat.

— Taci dracului, Taylor. Plecăm.

Taylor a ridicat din sprâncene şi a tras un hohot de râs.

— Frumuseţea orientală a lui Tommy ştie karate!

A brăzdat aerul cu mâna de câteva ori şi apoi a dat cu piciorul. Thomas a făcut un pas în faţă, dar eu i-am pus mâna pe piept. Tyler s-a dat înapoi un pas şi şi-a ridicat mâinile în semn de predare.

— Glumeam, Tommy. Ce naiba?!

Toţi cei patru fraţi mai mici ai lui Thomas semănau între ei, dar era de-a dreptul înfricoşător că gemenii erau identici. Până şi tatuajele erau identice. Nu puteam să-i disting între ei când stăteau împreună, fără ajutorul lui Thomas.

— Ei bine, Joe e un grăsan împuţit, a spus Trenton.

— Lasă-mă jos! a mormăit Joe.

Trenton a ţopăit, aranjându-l pe Joe pe umăr.

— O să-l duc în hol până nu îngheaţă de frig.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat Thomas. Cum ţi-e braţul?

— Puţin ţeapăn, a spus Trenton şi a făcut cu ochiul. Dar nu-mi dau seama când sunt beat.

— Ne vedem mâine, a spus Thomas.

— Te iubesc, frăţioare, a spus Trenton, întorcându-se spre uşa de la intrare.

Thomas se încruntă, apoi privi în jos.

L-am atins pe braţ.

— Suntem gata, i-am spus lui Taylor.

— Bine, a spus Taylor. Nicio problemă. Travis a plecat. A devenit un fătălău deja.

Ne-am îndreptat spre maşină, iar Taylor ne-a dus pe câteva străzi din oraş până a ajuns pe un drum îngust din pietriş. Farurile au luminat o casă albă modestă, cu o prispă roşie şi o uşă murdară cu grilaj.

Thomas mi-a deschis portiera, dar nu m-a luat de mână. A luat toate bagajele de la Taylor şi a pornit spre casă, privind doar o dată în urma lui pentru a se asigura că-l urmez.

— Tata şi cu Trent au curăţat toate camerele pentru ocazia asta. Puteţi dormi în camera ta veche.

— Super, a spus Thomas.

Uşa cu grilaj a scârţâit când Taylor a tras de ea, apoi el a învârtit clanţa şi a intrat.

— Tatăl tău nu încuie uşa când pleacă? am întrebat în timp ce-l urmam pe Taylor în casă.

Thomas a scuturat din cap.

— Nu suntem în Chicago.

L-am urmat înăuntru. Mobila era la fel de uzată precum covorul, iar în aer era un miros vag de mucegai, grăsime de bacon şi fum stătut.

— Noapte bună, a spus Taylor. Zborul meu e dimineaţă devreme. Şi al vostru la fel?

Thomas aprobă din cap.

Taylor l-a luat în braţe.

— Ne vedem dimineaţă, atunci. Eu plec pe la vreo cinci. Trav a spus că pot să-i iau Camry-ul, că el merge cu Shep.

A continuat să traverseze holul, apoi s-a întors.

— Tommy?

— Da? a spus Thomas.

— E mişto să te văd de două ori într-un an.

A dispărut pe hol, iar Thomas a privit în jos şi a oftat.

— Sunt sigură că nu a spus-o ca să te facă să te simţi…

— Ştiu, a spus Thomas şi s-a uitat la tavan. Aici dormim noi.

Am dat din cap, urmându-l pe Thomas în timp ce urca pe treptele de lemn. Scârţâiau sub tălpile noastre, ca un cântec trist cu ocazia întoarcerii lui Thomas. Poze vechi erau atârnate pe pereţi, toate cu acelaşi băiat cu păr alb pe care l-am văzut şi în apartamentul lui Thomas. Apoi am văzut o poză cu părinţii lui şi am oftat surprinsă. Părea că-l văd pe Travis stând lângă o versiune feminină a lui Thomas. Avea ochii ei. Avea toate trăsăturile ei, în afară de maxilar şi de părul lung. Era superbă, tânără şi plină de viaţă. Îmi era greu să mi-o imaginez atât de bolnavă.

Thomas s-a întors spre o uşă, apoi a aşezat bagajele într-un colţ al camerei. Patul mare, cu ramă din fier era împins spre colţul opus şi, chiar şi aşa, abia încăpea dulapul de haine. Pe rafturile de pe pereţi erau aşezate trofee din anii de liceu ai lui Thomas şi lângă ele poze cu echipele de fotbal american şi de baseball.

— Thomas, trebuie să vorbim, am început.

— Mă duc să fac un duş. Vrei să intri prima?

Am clătinat din cap.

Fermoarul genţii de voiaj a lui Thomas a scos un sunet strident când a tras de el. A scos o periuţă de dinţi, cremă de ras, o pereche de chiloţi gri şi una de pantaloni scurţi, bleumarin.

Fără să spună vreun cuvânt, a dispărut în baie şi a închis uşa, dar a ieşit dintr-o balama. A oftat şi şi-a aşezat lucrurile pe chiuvetă, apoi a fixat uşa la loc.

— Ai nevoie de ajutor? am întrebat.

— Nu, a spus, apoi a închis uşa.

M-am aşezat pe pat, neştiind ce să fac ca să repar ce stricasem. Pe de-o parte, era destul de simplu. Eram la lucru. Eram într-o misiune. Era stupid să ne gândim la ce simţim.

Pe de altă parte, sentimentele erau acolo. Următoarele două zile vor fi grele pentru Thomas. Eu i-am călcat inima în picioare pentru că eram furioasă pe o altă femeie, care la rândul ei îl călcase în picioare.

M-am ridicat în picioare şi mi-am dat jos blazerul, uitându-mă la uşa stricată. De sub crăpătura uşii, lumina pătrundea în dormitorul întunecos, iar ţevile începeau să se audă în timp ce din capul furtunului de duş începea să curgă apă cu un jet egal. Uşa cabinei de duş s-a deschis, apoi s-a închis.

Am închis uşa de la dormitor şi mi-am apăsat palmele şi urechea de uşa băii.

— Thomas?

Nu a răspuns.

Am deschis uşa puţin şi m-a lovit un val de aburi.

— Thomas? am întrebat din nou.

Nu a răspuns nici atunci.

Am deschis de tot uşa şi am închis-o după mine. Uşa cabinei de duş era aburită şi vedeam doar forma vagă a lui Thomas. Chiuveta era plină de calcar, iar linoleumul portocaliu era dezlipit pe margini.

— N-a fost doar un spectacol, am spus. Eram geloasă şi furioasă, dar în mare parte mi-e doar frică.

Din nou, tăcere din partea lui, continuând să se spele.

— Nu mi-a plăcut cu Jackson. Ştiam aproape de la bun început că relaţia noastră e diferită. Văd şi simt asta, dar tot nu mi se pare precaut să intru într-o relaţie după ce mi-am spus că abia aştept să fiu singură.

Tot nimic.

— Dar dacă e să mă bag, am nevoie ca tu să treci totalmente peste. Nu cred că e nerezonabil să-ţi cer asta. Tu crezi? am aşteptat un răspuns. Mă auzi?

Linişte.

Am oftat şi m-am aplecat peste chiuveta cu faianţa ciobită şi cu rafturile de deasupra ruginite. Robinetul avea o scurgere, iar peste ani se formase o dungă neagră deasupra inelului cromat de la scurgere.

Mi-am dus degetul mare la gură şi am încercat să mă gândesc la ce să mai spun. Poate că nu voia să audă nimic din ce aveam să-i zic.

M-am ridicat şi mi-am tras bluza peste cap, apoi mi-am scos cizmele cu toc. M-am chinuit un pic să-mi dau jos blugii strâmţi, dar ciorapii au alunecat fără efort. Slavă Domnului că mă epilasem pe picioare dimineaţă. Şuviţele lungi de păr negru mi-au căzut pe sâni, aşa că nu mă simţeam chiar atât de vulnerabilă, apoi am făcut doi paşi până la uşa cabinei de duş.

Am tras uşa o dată, apoi încă o dată. Când s-a deschis, Thomas era întors spre mine cu ochii închişi, iar spuma de la şampon i se scurgea pe faţă. S-a şters pe faţă şi s-a uitat la mine, apoi s-a clătit rapid şi s-a uitat din nou, ridicând sprâncenele.

Am închis uşa în spatele meu.

— Mă asculţi?

Thomas şi-a ridicat bărbia.

— Am să te ascult când ai să mă asculţi şi tu.

— Putem vorbi mai târziu, am spus, închizând ochii şi trăgându-i capul în jos pentru a-l putea săruta.

M-a apucat de încheieturi şi m-a ţinut la distanţă.

— Îmi dau seama care e problema ta în acest weekend,

dar eu m-am săturat de jocuri. Nu vreau să mă mai prefac. Te doresc!

— Sunt aici, în faţa ta.

Mi-am apăsat corpul de al lui, simţindu-i erecţia pe abdomen.

Respiraţia lui a devenit sacadată, apoi a închis ochii, iar apa i se scurgea din păr pe faţă, căzând apoi de pe nas şi bărbie.

— Dar vei rămâne? s-a uitat la mine.

M-am încruntat.

— Thomas…

— Vei rămâne? a întrebat din nou, accentuând ultimul cuvânt.

— Defineşte „a rămâne”.

A făcut un pas în spate, iar vraja s-a rupt. S-a întins şi a reglat robinetul, iar peste noi a început să cadă apă rece ca gheaţa. Thomas şi-a apăsat palmele de perete când jetul a lovit, lăsându-şi capul în jos, iar eu am scâncit, zbătându-mă să ies din cabină.

Am împins uşa şi am alunecat, căzând în genunchi.

Thomas a ieşit imediat, întinzându-mi mâna.

— Doamne! Eşti în regulă?

— Da, am spus, frecându-mi coatele, apoi genunchii.

Thomas a apucat un prosop care era împăturit deasupra cabinei de duş şi mi l-a pus pe umeri, apoi a luat altul din cuier şi l-a înfăşurat în jurul taliei.

A clătinat din cap.

— Eşti rănită?

— Doar orgoliul mi-e rănit.

Thomas a oftat şi apoi mi-a ridicat braţul, examinându-mă.

— Genunchii? a întrebat, aplecându-se.

Am ridicat genunchiul lovit, iar el l-a verificat.

— Am făcut-o de oaie, a spus, frecându-se pe păr.

— Nu sunt nici eu mai răsărită.

Mi-am umflat obrajii cu aer, apoi am expirat.

După câteva secunde de liniște jenantă, l-am lăsat singur în baie ca să-mi iau periuța de dinți, apoi m-am întors. Thomas a deschis tubul de pastă de dinți. Mi-am ținut periuța, iar el mi-a pus puțină pastă, apoi și-a pus și lui.

Ne-am ținut periuțele sub apă, apoi ne-am uitat în oglinda băii lui din copilărie, cu prosoapele cu motive florale pe noi, în timp ce ne spălam pe dinți împreună deasupra aceleiași chiuvete. Mi se părea un lucru atât de domestic și în același timp îmi era greu să mă bucur de moment, din cauza ultimelor zece minute.

M-am aplecat ca să mă clătesc, iar Thomas a făcut la fel. A chicotit și mi-a șters o dâră de pastă de dinți de pe bărbie, apoi mi-a luat obrajii în mâini. Zâmbetul i s-a șters de pe chip.

— Îți admir abilitatea de a scruta fiecare detaliu al unei probleme, dar de ce trebuie să o diseci pe aceasta? a întrebat nefericit. De ce nu putem pur și simplu să încercăm?

— Nu ai trecut peste Camille, Thomas. Mi-a fost clar în această seară. Și mi-ai cerut să-ți promit că voi sta cu tine în San Diego. E o promisiune de care nu pot să mă țin și de care nu mă voi ține, știm amândoi asta. E complet rezonabil să vrei ceva stabil după tot ce ai pățit, dar nu-ți pot promite că nu voi continua să lucrez pentru a urca pe scara ierarhică federală.

— Și dacă-ți dau asigurări? a întrebat.

— Cum ar fi? Să nu-mi spui că iubirea e o poliță de asigurare. Ne-am cunoscut abia luna trecută.

— Nu suntem ca toată lumea, Liis. Ne petrecem fiecare

zi împreună – câteodată toată ziua şi chiar unele nopţi, chiar şi weekenduri. Dacă e să le socotim pe toate, rezultă că ne petrecem suficient timp împreună.

M-am gândit puţin la asta.

— *Nu* mai suprainterpreta. Vrei asigurări? Nu e la plesneală pentru mine, Liis. Am iubit pe cineva înainte, dar ceea ce simt pentru tine… e altceva. E un sentiment de o mie de ori mai puternic.

— Şi eu simt ceva pentru tine. Dar uneori sentimentele nu sunt de ajuns.

Mi-am muşcat buza.

— Îmi fac griji că dacă nu ne va ieşi, slujba mea va deveni o corvoadă. E imposibil pentru mine să accept asta, Thomas, eu *îmi iubesc* slujba.

— Şi eu pe a mea, dar merită riscul dacă pot fi cu tine.

— Nu ştii asta.

— Ştiu că nu va fi deloc lipsit de momente interesante. Ştiu că niciodată nu te-aş priva de o promovare, chiar dacă ar însemna să pleci altundeva. Poate că mă voi sătura de San Diego. Îmi place Washington, D.C.

— Ai veni în D.C., am repetat absentă.

— Asta o să mai dureze.

— De-asta nu-ţi pot promite că voi rămâne.

— Nu vreau să-mi promiţi că vei rămâne în San Diego. Vreau doar să rămâi *cu mine.*

Am înghiţit în sec.

— Ah! Atunci… Probabil… Aş putea să fac asta, am spus, uitându-mă prin camera minusculă.

— Destul cu prefăcătoria, Liis.

Thomas a făcut un pas în faţă spre mine şi mi-a tras cu blândeţe prosopul. A căzut pe podea, apoi el şi l-a dat jos pe al lui.

— Spune-o, a zis cu voce joasă, controlată.

Mi-a luat faţa în mâini. S-a aplecat să mă sărute, dar s-a oprit la un centimetru de buzele mele.

— Bine, am şoptit.

— Bine, ce?

Şi-a apăsat gura pe a mea. Degetele lui mi-au intrat prin păr în timp ce m-a tras mai aproape de corpul lui. A făcut un pas, ghidându-mă până când spatele mi s-a lovit de perete. Am oftat, iar limba lui a alunecat printre buzele mele deschise, mângâind-o pe a mea ca şi cum ar fi căutat un răspuns. S-a retras, lăsându-mă fără răsuflare şi plină de dorinţă.

— Bine, am răsuflat, fără să-mi fie ruşine de tonul rugător din voce. Putem să ne oprim cu prefăcătoria.

M-a luat pe sus, iar eu mi-am înfăşurat picioarele în jurul lui. M-a ţinut suficient de sus cât să pot simţi vârful penisului apăsat uşor pe pielea roz şi sensibilă dintre coapsele mele.

Mi-am îngropat degetele în umerii lui, aşteptând aceeaşi senzaţie copleşitoare pe care mi-o provocase când intrase în mine în prima seară în care ne întâlniserăm. Dacă m-ar fi lăsat câţiva centimetri în jos, mi-ar fi satisfăcut toate fanteziile pe care le avusesem în ultimele trei săptămâni.

Dar nu s-a mişcat. Aştepta ceva.

I-am atins urechea cu buzele, muşcându-mi buza de jos în aşteptarea propriilor mele vorbe şi a consecinţelor pe care le aduceau.

— Putem să ne oprim cu prefăcătoria, domnule.

Thomas s-a relaxat, apoi, cu o mişcare lentă şi controlată, mi-a coborât corpul. Am suspinat în momentul în care a intrat în mine, lăsând geamătul moale să-mi scape printre buze până când m-a pătruns în totalitate. Mi-am

apăsat obrazul de faţa lui în timp ce unghiile mi-au intrat adânc în muşchii umerilor lui laţi. M-a ridicat cu puţin efort şi apoi m-a tras înapoi spre el, mormăind.

— Futu-i, a spus cu ochii închişi.

Fiecare mişcare devenea tot mai ritmică, trimiţând prin fiecare terminaţie nervoasă a corpului meu senzaţiile ascuţite, copleşitoare ale celei mai minunate dureri. S-a străduit să rămână silenţios, mormăielile lui estompate auzindu-se tot mai tare cu fiecare minut.

— Trebuie să… la naiba, a gâfâit.

— Nu te opri, l-am implorat.

— E prea intens, a şoptit, lăsându-mă în picioare.

Înainte de a putea protesta, m-a întors şi m-a împins cu faţa la perete. Pieptul şi palmele îmi erau lipite de perete, iar eu am zâmbit.

Thomas mi-a pus mâna pe obraz, iar eu m-am întors puţin, cât să-i sărut vârfurile degetelor. Apoi mi-am deschis gura, lăsându-l să-şi bage un deget înăuntru. Am început să i-l sug încet, iar el a oftat.

Şi-a trecut încet degetul mare pe linia maxilarului meu, pe gât şi apoi pe umăr. De acolo şi-a trecut palma de-a lungul spinării mele, peste curbele fundului şi apoi a aşezat-o între coapsele mele. A apăsat cu blândeţe pe interiorul unei coapse, împingându-mi piciorul într-o parte. Mi-am îndepărtat picioarele cu bucurie şi apoi mi-am aşezat palmele pe perete, în aşteptare, în timp ce mi-a tras bazinul în afară.

Cu o mână, şi-a ghidat încet penisul în interiorul meu. Nu a ieşit, în schimb, a început să se mişte circular, bucurându-se de senzaţia călduroasă a îmbrăţişării mele.

Mi-a apucat bazinul cu o mână şi cu cealaltă m-a atins pe cele mai sensibile părţi ale pielii mele. Şi-a mişcat degetul

mijlociu în cercuri mici, apoi şi-a retras bazinul. A gemut în timp ce se mişca în mine.

M-am aplecat, apăsându-mi fundul de el, dându-i voie lui Thomas să intre în mine cât de adânc voia el.

Cu fiecare mişcare, degetele lui groase se îngropau în coapsele mele, ducându-mă pe culmile plăcerii. Mi-am muşcat buza, abţinându-mă să nu strig şi, în timp ce o peliculă subţire de transpiraţie se forma pe pielea mea, ne-am rostogolit împreună.

Capitolul optsprezece

M-am întins peste pieptul dezgolit al lui Thomas şi am închis alarma enervantă a telefonului său. Mişcarea m-a făcut să fiu conştientă de zona tumefiată şi dureroasă dintre picioarele mele, provocată de orele de sex din noaptea care trecuse, şi mi-am odihnit capul pe abdomenul lui ferm, zâmbind la toate amintirile care-mi reveneau în minte.

Thomas s-a întins, iar picioarele îi erau prea lungi pentru patul acela. Aşternuturile s-au dat la o parte la mişcările lui, iar eu mi-am trecut degetele peste pielea lui moale, înconjurată de toate amintirile şi trofeele copilăriei lui.

Cu ochi somnoroşi, s-a uitat la mine şi a zâmbit. M-a mişcat până când am ajuns faţă în faţă, apoi şi-a înfăşurat braţele în jurul umerilor mei, îngropându-şi faţa în gâtul meu.

L-am sărutat pe frunte şi am gemut satisfăcută. Nimeni nu m-a făcut să mă simt atât de bine pentru ceva atât de greşit.

— ’Neaţa, iubito, a spus Thomas cu voce răguşită.

Şi-a frecat picioarele de ale mele în timp ce mi-a dat la o

parte cu grijă părul de pe faţă.

— N-ar trebui să presupun, dar având în vedere că eşti o femeie măritată cu cariera ei…

— Da, am spus. Anticoncepţionalele sunt în funcţiune de cinci ani.

M-a sărutat pe obraz.

— Verificam doar. Se prea poate să mă fi luat valul aseară.

— Nu mă plângeam, am spus cu un zâmbet obosit. Avionul decolează în patru ore.

S-a întins din nou, ţinând un braţ agăţat de gâtul meu. M-a tras spre el şi m-a sărutat pe tâmplă.

— Dacă n-ar fi fost atât de important weekendul ăsta, te-aş face să rămâi cu mine în pat toată ziua.

— Putem să facem asta când ne întoarcem în San Diego.

M-a strâns în braţe.

— Asta înseamnă că suntem în sfârşit împreună?

L-am îmbrăţişat şi eu.

— Nu, am spus, zâmbind la reacţia lui. Sunt cu cineva.

Thomas şi-a apăsat capul pe perna lui ca să-mi întâlnească privirea.

— Aseară mi-am dat seama, când vorbeam cu Camille… relaţiile alea nu au funcţionat, dar n-a fost din cauza slujbei. A fost pentru că nu am investit suficient de mult în ele.

L-am privit în ochi, prefăcându-mă suspicioasă.

— Tu eşti implicat în ce mă priveşte pe mine?

— Pledez pentru al cincilea amendament, dar numai ca să nu te sperii cu răspunsul meu.

Am dat din cap şi am zâmbit.

Mi-a atins părul.

— Îmi place cum arăţi acum.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Mai taci.

— Vorbesc serios. Nu te-am văzut niciodată atât de frumoasă, iar asta spune ceva. Prima dată când te-am văzut… adică, din primul moment în care ţi-am văzut chipul la bar, m-am speriat, întrebându-mă cum naiba îţi pot atrage atenţia şi apoi făcându-mi griji să ţi-o şi reţin după ce o fac.

— Ai avut toată atenţia mea la lucru în următoarea zi.

Thomas părea ruşinat.

— Nu ajung să fiu surprins prea des. Probabil că am fost mai dobitoc decât de obicei, încercând să mă asigur că nu ştie nimeni, apoi mi-am dat seama că te-am pus într-o postură riscantă…

I-am atins buzele cu degetul, apoi mi-am dat seama că pot să le sărut dacă vreau. Am profitat de ocazie imediat. Erau moi şi calde şi mi-a fost greu să le dau drumul, dar chiar şi atunci când am încercat, Thomas mi-a pus mâna pe faţă şi m-a ţinut în loc în timp ce-mi mângâia limba cu a lui.

Dumnezeule, era perfect. Mi-am făcut în tăcere procese de conştiinţă pentru faptul că aşteptasem atât de mult timp să-mi permit să mă bucur de el.

Când mi-a dat drumul într-un final, s-a retras doar câţiva centimetri, mângâindu-mi buzele cu ale lui.

— Am fost mereu o persoană matinală, dar habar n-am cum o să mă dau jos din patul ăsta cu tine aici.

— Tommy, a strigat Jim de jos. Mişcă-ţi fundul jos şi fă omleta aia a maică-tii!

Thomas a clipit.

— E şi ăsta un motiv.

Am aruncat pe mine un tricou larg şi o fustă lungă. Thomas a luat pe el un tricou alb şi o pereche de pantaloni scurţi kaki.

Şi-a frecat palmele.

— Fir-ar e frig, a spus, luându-şi sacoul pe el. Dar nu vreau să transpir când ne-om da jos din avion în Charlotte Amalie.

— Am avut aceeaşi idee, am spus, trăgându-mi un blazer pe mine.

— S-ar putea să am un…

A deschis dulapul şi a tras ceva de pe umeraş, apoi mi l-a aruncat.

Am luat hanoracul gri pe care scria, cu litere bleumarin, ESU BULLDOGS. Eram printre bărbaţi.

— Când ai purtat tu asta? Erai bebeluş?

— Eram boboc. Poţi să-l porţi tu.

Mi-am dat jos blazerul şi am luat pe mine hanoracul, amuzându-mă de cât de larg stătea pe mine.

Am împachetat cele câteva lucruri pe care le scosesem din bagaje, apoi Thomas a luat genţile şi le-a dus jos în timp ce eu mi-am periat părul încâlcit. Am făcut patul şi am adunat hainele murdare, dar înainte de a ieşi, am mai aruncat o ultimă privire nostalgică prin cameră. Aici era locul unde va începe ce va urma, orice ar fi.

Am coborât treptele, zâmbind larg la Thomas, care stătea în faţa aragazului lângă tatăl său, care ţinea în mână sarea şi piperul.

Jim a ridicat din umeri.

— Numai Tommy ştie să facă omlete cum le făcea Diane, aşa că profit de el de câte ori pot.

— Va trebui să-l pun la lucru într-o zi, am spus, zâmbind şi mai larg când Thomas s-a întors şi mi-a făcut cu ochiul. Unde e spălătoria?

Jim a aşezat condimentele pe tejghea şi s-a îndreptat spre mine cu braţele întinse.

— Dă-mi voie!

M-am simţit ciudat să-i dau lui Jim prosoapele acelea, în mare parte pentru că erau ultimele lucruri pe care le purtasem înainte să facem cel mai mişto sex din viaţa mea, dar nu voiam să mă împotrivesc, aşa că i le-am înmânat.

M-am apropiat de Thomas şi l-am cuprins cu mâinile.

— Dacă ştiam că ştii să găteşti, aş fi stat mai mult timp sus.

— Toţi ştim să gătim. Mama m-a învăţat pe mine. Eu i-am învăţat pe băieţi.

Untul din tigaie a sărit puţin, stropindu-mă pe mână. Mi-am tras mâna şi apoi mi-am scuturat-o.

— Au!

Thomas a aruncat spatula pe tejghea. Mi-a luat braţul cu ambele mâini şi s-a uitat la ea.

— Eşti bine? a întrebat.

Am dat din cap.

Mi-a dus degetele la buze sărutându-le pe toate patru. L-am privit surprinsă de cum se purta aici spre deosebire de bărbatul de la birou. Nimeni nu ar crede dacă l-ar vedea stând în bucătăria tatălui său, gătind şi sărutându-mi mâna rănită.

— Şi tu eşti unul dintre băieţi, am spus când s-a întors să verifice omleta.

— Asta i-am spus şi eu de ani de zile, a zis Jim, întorcându-se din hol. Să-l fi văzut cum îl îmbrăca pe Trenton în prima lui zi la grădiniţă. Era la fel de agitat cum ar fi fost mama lor.

— I-am făcut baie cu o zi înainte, şi s-a trezit murdar, a spus Thomas încruntat. Trebuia să-i curăţ faţa de patru ori înainte să se urce în autobuz.

— Mereu ai avut grijă de ei. Să nu crezi că nu am observat, a spus Jim cu o urmă de regret în voce.

— Ştiu, tată, a zis Thomas, vizibil incomodat de conversaţie.

Jim şi-a aşezat braţele pe burtă, a arătat odată cu degetul spre Thomas, apoi şi l-a dus la gură.

— Ţii minte prima zi a lui Trav? L-aţi snopit în bătaie pe Johnny Bankonich pentru că l-a făcut pe Shepley să plângă.

Thomas a pufnit în râs.

— Ţin minte. Prea mulţi copii s-au trezit cu ochiul învineţit de unul dintre fraţii Maddox.

Jim zâmbi mândru.

— Pentru că voi v-aţi protejat unul pe celălalt.

— Asta da, a spus Thomas, întorcând omleta în tigaie.

— Nu era nimic ce nu puteaţi rezolva împreună, a spus Jim. Vă băteaţi între voi, apoi îl băteaţi pe oricare îndrăznea să râdă că vă băteaţi între voi. Nu există nimic pe lumea asta din ce aţi putea face unul dintre voi care să schimbe ceea ce simţiţi unul pentru celălalt. Ţine minte asta, fiule.

Thomas s-a uitat la tatăl lui pentru un timp, apoi şi-a dres vocea.

— Mersi, tată.

— Ai o fată foarte frumoasă, şi cred că e şi mai deşteaptă ca tine. Nici asta să nu uiţi.

Thomas i-a pus omleta lui Jim pe farfurie şi i-a înmânat-o.

Jim l-a bătut pe Thomas pe umăr şi apoi şi-a luat farfuria şi s-a îndreptat spre sufragerie.

— Tu vrei? a întrebat Thomas.

— Cred că o să beau doar o cafea la aeroport, am răspuns.

Thomas zâmbi.

— Eşti sigură? Fac o omletă al naibii de bună. Nu-ţi plac ouăle?

— Ba da. Dar e prea devreme ca să pot mânca.

— Bun. Asta înseamnă că-ţi voi face cândva. Camille ura ouăle…

A rămas pierdut în gânduri, regretând instantaneu ce a spus.

— Nu ştiu de ce mama naibii am spus asta.

— Pentru că te-ai gândit la ea?

— Mi-a venit în cap.

S-a uitat împrejur.

— Când sunt aici sunt ciudat. Parcă sunt doi oameni. Tu nu te simţi diferit când eşti acasă la părinţi?

Am clătinat din cap.

— Sunt aceeaşi oriunde aş merge.

Thomas a rămas pe gânduri, apoi a dat din cap, cu privirea în pământ.

— Ar trebui să plecăm. Mă duc să-l verific pe Taylor.

M-a sărutat pe obraz, apoi a mers pe hol. Eu am intrat în sufragerie şi am tras un scaun lângă Jim. Pereţii erau decoraţi cu jetoane de poker şi cu poze cu câini şi oameni jucând poker.

Jim se bucura de omleta lui în tăcere cu o expresie nostalgică pe chip.

— E ciudat cum mâncarea îmi poate aminti de nevasta mea. Era o bucătăreasă al naibii de bună. Al naibii de bună. Când Thomas face omletă după reţeta ei, parcă ea e aici cu mine.

— Trebuie să-ţi fie tare dor de ea, mai ales în vremuri ca acestea. Când ai avion?

— Eu pornesc mai târziu, draga mea. Iau avionul cu Trent şi Cami. Şi Tyler. Vom veni împreună.

Cami. Mă întrebam de ce Thomas nu-i spusese aşa.

— E bine că putem să luăm toţi o maşină către aeroport.

Thomas şi Taylor erau în faţa uşii de la intrare.

— Vii, iubito? m-a strigat Thomas.

Am rămas pe loc.

— Ne vedem diseară, Jim.

Mi-a făcut cu ochiul, iar eu m-am grăbit spre ieşire. Thomas a ţinut uşa deschisă pentru mine şi Taylor, apoi ne-am dus spre maşina lui Travis.

Răsăritul era la două ore distanţă şi întregul oraş Eakins părea să doarmă. Singurele sunete erau cele ale pantofilor noştri care atingeau roua îngheţată pe iarbă.

Mi-am vârât mâinile în buzunarele hanoracului, dârdâind.

— Îmi pare rău, a spus Taylor, deblocând uşile maşinii şi deschizând portbagajul.

Thomas a deschis portiera din spate pentru mine, apoi a încărcat bagajele.

— Trebuia să încălzesc maşina, a spus Taylor, stând lângă uşa din faţă.

— Da, ar fi fost mai bine, a spus Thomas, urcând bagajele în maşină.

— Eu n-am putut dormi azi-noapte. Îmi fac griji că Falyn n-o să vină.

Taylor s-a aşezat la volan şi l-a aşteptat pe Thomas să intre în maşină.

A pornit motorul, apoi a aşteptat să iasă din parcare pentru a aprinde farurile, ca să nu bată în geamurile casei. Am zâmbit la acest gest inconştient şi drăguţ.

Luminile bordului aruncau nuanţe de verde pe feţele lui Thomas şi Taylor.

— O să vină, a spus Thomas.

— Cred că o să-i spun de tipa întâlnită la bar, a spus Taylor. Mă mustră conştiinţa.

— E o idee proastă, a zis Thomas.

— Nu crezi că ar trebui să-i zică? am întrebat eu.

— Dacă vrea s-o păstreze, nu.

— Nu am înşelat-o, a spus Taylor. Mi-a dat papucii.

Thomas s-a uitat la el nerăbdător.

— Nu-i pasă că s-a despărţit de tine. Trebuia să stai acasă şi să te gândeşti cum s-o recâştigi.

Taylor a scuturat din cap.

— Asta am şi făcut, dar apoi simţeam că o iau razna, aşa că am cumpărat un bilet de avion spre San Diego.

Thomas a dat din cap.

— Când o să vă învăţaţi minte că nu puteţi să vă culcaţi cu prima tipă imediat ce sunteţi respinşi? Nu o să vă facă să vă simţiţi mai bine. Nimic nu vă poate ajuta decât timpul.

— Asta te-a făcut şi pe tine să te simţi mai bine? a întrebat Taylor.

Mi-am ţinut respiraţia.

Thomas a întors capul şi m-a privit.

— Nu e un moment bun acum, Taylor.

— Scuze. Doar că… Am nevoie să ştiu – în caz că nu mai vine. Nu pot să mă mai simt aşa. Simţeam că mor. Liis, tu ştii cum să uiţi pe cineva?

— Eu… ăăă… Încă nu mi-a frânt nimeni inima.

— Pe bune? a întrebat Taylor, privindu-mă prin oglinda retrovizoare.

Am confirmat dând din cap.

— Nu prea am avut relaţii în liceu, dar e ceva evitabil. Oricine poate analiza comportamente şi observa anumite trăsături care marchează sfârşitul unei relaţii. Nu e atât de greu să calculezi gradul de risc.

— Uau, a făcut Taylor, uitându-se la Thomas. Ai pus-o cu fata asta.

— Liis încă nu şi-a dat seama că nu e vorba doar de calcule matematice, a spus Thomas zâmbind. Iubirea nu ţine seama de previziuni şi de tipare comportamentale. Pur şi simplu se întâmplă, nu o poţi controla.

M-am încruntat. În ultimele trei săptămâni, resimţisem ce spunea Thomas şi devenea din ce în ce mai evident că va fi ceva cu care trebuia să mă obişnuiesc.

— Deci ai ieşit doar cu tipi care nu te făceau să simţi ceva prea intens, a spus Taylor.

— În orice caz, cu tipi în care nu… am investit.

— Şi acum investeşti? a întrebat Taylor.

Chiar şi de pe bancheta din spate, puteam să văd rânjetul lui Thomas.

— O să-l laşi pe frăţiorul tău să pună întrebările grele? am întrebat.

— Răspunde la întrebare, a spus Thomas.

— Sunt implicată, am spus.

Thomas şi cu Taylor au făcut schimb de priviri.

Apoi Thomas s-a întors către mine.

— Dacă te face să te simţi mai bine, am făcut calculele. Nu-ţi voi frânge inima.

— Ah, a spus Taylor, preludiu intelectual. Nu ştiu despre ce naiba vorbiţi, dar mă simt puţin incomod.

Thomas l-a lovit pe Taylor peste ceafă.

— Hei! Nu loviţi şoferul! a spus Taylor, frecându-şi ceafa cu dosul palmei.

* * *

Avionul a decolat imediat după răsărit. Zborul era nemaipomenit. Dimineaţa, ne puteam vedea respiraţia şi ne durea pielea de frig. La amiază, ne dădeam jos straturile de

haine şi ne dădeam cu cremă de protecţie solară pentru a ne proteja de soarele din Caraibe.

Thomas a deschis uşa de sticlă şi a ieşit pe balconul camerei noastre de la etajul doi al hotelului Ritz-Carlton, unde Travis şi Abby aveau să se căsătorească – din nou.

L-am urmat pe Thomas, sprijinindu-mă de tocul uşii şi admirând priveliştea. Zona era impecabil întreţinută şi era plină de culori şi sunete. Păsările cântau, dar nu le puteam vedea. Aerul umed făcea ca fiecare respiraţie să fie un efort, dar adoram totul.

— E superb, am spus. Uită-te printre copaci. Poţi vedea oceanul. M-aş muta imediat aici dacă FBI-ul ar avea agenţie.

— Putem să ne mutăm aici la pensie, a spus Thomas.

M-am uitat la el.

A făcut o grimasă.

— Am fost prea direct?

— Asta încercai să faci?

A ridicat din umeri.

— Gândeam cu voce tare.

S-a aplecat să mă sărute pe obraz, apoi s-a întors în cameră.

— Mă duc să fac un duş. Nunta începe într-o oră jumate.

M-am întors să mai privesc o dată afară, inspirând aerul dens şi sărat. Abia ce căzuserăm de acord să încercăm o relaţie, iar el deja se gândea la tot restul vieţii noastre.

L-am urmat pe Thomas în cameră, dar era deja în duş. Am bătut la uşă, apoi am deschis-o.

— N-o zice, a spus Thomas, spălându-se pe cap.

— Ce să zic?

— Ce urmează să zici. Iar analizezi.

M-am încruntat.

— Asta face parte din mine. De-asta sunt bună la ce fac.

— Şi accept asta. Dar nu accept să-ţi foloseşti talentele pentru a mă îndepărta. Ştiu ce faci.

Furie, umilinţă şi devastare m-au lovit dintr-odată.

— Şi eu accept că eşti înzestrat cu a vedea în oameni ceea ce sunt cu adevărat, dar nu când foloseşti asta pe mine, în schimb eviţi să-ţi aplici acelaşi tratament.

N-a răspuns.

— Thomas?

— Am discutat deja asta.

— Ce a zis Taylor azi-dimineaţă, în legătură cu a trece peste o relaţie…

— Nu, Liis.

— Nici nu ştii ce urmează să te întreb.

— Ba da, ştiu. Vrei să ştii dacă te folosesc pe tine ca să trec de episodul Camille. Răspunsul este nu.

— Atunci cum ai trecut de ea? Nu trecuseşi de ea înainte.

A rămas tăcut pentru un moment, lăsând apa să-i cadă pe cap şi să-i curgă pe faţă.

— Nu poţi să te opreşti pur şi simplu din a iubi pe cineva. Nu ştiu cum să-ţi explic asta, dacă tu nu ai trecut prin aşa ceva.

— Cine a spus că n-am iubit niciodată?

— Tu ai spus-o – când ai zis că n-ai avut niciodată inima frântă.

— Mulţi oameni au iubit fără să aibă inima frântă.

— Dar tu nu eşti în această categorie.

Am tresărit.

— Ai trecut peste relaţia cu ea?

A ezitat.

— E greu de explicat.

— E o întrebare cu două răspunsuri posibile.

Şi-a şters faţa şi a deschis uşa cabinei.

— Iubito, pentru a zecea oară… Nu vreau să fiu cu ea. Te vreau pe tine.

— Ai fi rămas cu ea dacă n-ar fi apărut Trent?

A pufnit cu frustrare.

— Probabil. Nu ştiu. Depinde dacă s-ar fi mutat din California, aşa cum am discutat.

— Aţi discutat că vă veţi muta împreună?

A oftat.

— Da. Evident, trebuie să vorbim despre asta când vei avea capul mai limpede şi te vei simţi mai în siguranţă în privinţa câtorva chestii, dar acum trebuie să ne pregătim pentru nuntă. Bine?

— Bine. Dar… Thomas?

— Da?

— Nu voi fi niciodată bine dacă există sentimente nerezolvate.

S-a uitat la mine cu tristeţe.

— Nu face asta. Îmi pare rău că am vorbit despre pensionare. E prea devreme. Te-am speriat. Am înţeles.

— Nu asta fac. Era o conversaţie mai veche.

— Sunt conştient.

M-am holbat la el.

— Liis…

A strâns din buze, oprindu-se din ce avea să zică. După câteva clipe, a continuat.

— O să ne dăm seama pe parcurs. Te rog doar să rezişti.

Am dat din cap, apoi mi-a zâmbit scurt înainte de a închide uşa cabinei de duş.

— Thomas? am spus.

A deschis uşa din nou, cu o expresie întunecată.

— Nu vreau… Nu vreau să te rănesc.

Privirea i s-a îmblânzit. Părea rănit.

— Nu vrei să fii rănită.

— Vrea cineva asta?

— Trebuie să-ţi asumi durerea când te gândeşti la ce te face fericit.

Am aprobat, apoi l-am lăsat să-şi termine duşul. Frunzişul şi oceanul se vedeau din mijlocul camerei, iar eu am încercat să uit de grijile din prezent şi din viitor şi din fiecare moment intermediar.

M-am lungit pe pat, săltând pe saltea. Era ceva incomod în a fi cu cineva care putea vedea prin toate paravanele. Thomas m-a avertizat să nu încerc să-l îndepărtez, chiar înainte de a-mi da seama că asta făceam.

S-a auzit o bătaie în uşă. M-am uitat împrejur, neamintindu-mi sigur dacă spusesem cuiva unde stăteam. M-am îndreptat spre uşă şi m-am uitat pe vizor. Sângele mi-a îngheţat şi mi-a clocotit în acelaşi timp.

Dumnezeule!

Capitolul nouăsprezece

Nu am ştiut ce altceva să fac, aşa că am scos lanţul şi am deschis uşa, zâmbind.

— Salut!

Camille a ezitat. Rochia ei de vară bleumarin fără bretele avea puţin sclipici. La cea mai mică mişcare, materialul capta lumina, accentuând fiecare gest al ei. Mi-am imaginat că trebuia mereu să poarte haine simple pentru a nu contrasta cu multiplele tatuaje de pe braţele ei.

— Ăăă… mmm… băieţii se pregătesc în camera lui Shepley şi America. Fac şi poze.

— Bine, i-am spus, împingând încet uşa. Am să-l anunţ.

Camille a pus mâna pe uşă, oprind-o. I-am aruncat o privire, iar ea şi-a retras imediat mâna, ferindu-se. Cu braţele şi chiar şi degetele tatuate, faptul că lucra într-un bar îi dădea cel puţin alura unei persoane care nu se intimida doar la o privire urâtă. Camille era şi cu un cap mai înaltă decât mine, aşa că intimidarea ei prefăcută nu avea sens.

— Fir-ar îmi pare rău, a spus. Voiam doar să…

Ştie ceva.

— Ai venit să-l vezi? am întrebat.

— Nu! Adică da, dar nu aşa.

Clătină din cap, iar firele ei de păr tăiate cu briciul tremurau şi ele de parcă ar fi avut emoţii.

— E aici?

— E la duş.

— Ah!

Şi-a muşcat buza şi s-a uitat în altă parte.

— Vrei să revii?

— Sunt… în clădirea din partea opusă.

Am privit-o pentru un moment incredulă. Ezitantă, am invitat-o pentru ultima dată.

— Vrei să intri?

A zâmbit, privind timid.

— Dacă e în regulă. Nu vreau să deranjez.

Am deschis larg uşa, iar ea a intrat. S-a aşezat exact în locul în care stătusem eu, iar în piept au început să ardă toate focurile iadului. Uram faptul că tipa asta mă afecta fără să facă niciun efort.

Duşul se opri şi aproape instantaneu uşa băii se deschise. Un norişor de aburi a ieşit înainte, apoi Thomas, acoperit doar cu un prosop, legat la mijloc.

— Iubito, mi-ai văzut…

A văzut-o pe Camille, apoi ochii lui m-au căutat pe mine.

— … lama de ras?

Am confirmat dând din cap. Şocul şi disconfortul de pe chipul lui la vederea lui Camille mi-au dat un pic de satisfacţie, la fel şi faptul că m-a alintat de faţă cu ea. În acelaşi moment, m-am simţit prost pentru copilăriile mele.

— Era în buzunarul interior al genţii tale de voiaj azi-dimineaţă.

Am făcut câţiva paşi şi i-am căutat lama.

— Ai putea să-mi arunci şi un tricou şi nişte pantaloni, te rog?

A închis uşa şi, odată ce am găsit lucrurile, l-am însoţit pe Thomas în baie.

Thomas a luat tricoul şi pantalonii şi apoi s-a aplecat spre mine.

— Ce caută aici? a şuierat în şoaptă.

Am ridicat din umeri.

S-a uitat la peretele băii în zona în care era Camille.

— N-a spus nimic?

— A spus că băieţii se pregătesc în camera lui Shepley şi că aveţi de făcut poze.

— Bine… dar ea de ce e aici?

Privirea lui dezgustată mă făcea să mă simt şi mai bine.

— Nu a spus. A vrut doar să intre.

Thomas a dat din cap o dată, apoi s-a aplecat să mă sărute pe obraz.

— Spune-i că ies într-un minut.

M-am întors şi am apucat clanţa, dar apoi Thomas m-a învârtit pe loc, mi-a prins obrajii în palme şi mi-a asaltat buzele.

Când m-a eliberat, am rămas fără suflare şi dezorientată.

— Ce-a fost asta? am întrebat.

A pufnit.

— Nu ştiu ce o să zică. Vreau doar să nu fii supărată.

— De ce nu ieşiţi amândoi să vorbiţi? am propus.

A clătinat din cap.

— Ştia că stăm în aceeaşi cameră. Dacă vrea să vorbească cu mine, poate s-o facă de faţă cu tine.

— Nu mai fi agitat! Pari terifiat.

Şi-a lăsat prosopul să cadă, apoi şi-a tras tricoul peste cap. M-am întors în cameră.

— Iese imediat.

Camille a dat din cap.

M-am aşezat pe scaunul din colţ şi am luat cea mai la îndemână revistă.

— E o cameră frumoasă, a spus Camille.

M-am uitat împrejur.

— Da, este.

— V-au spus că au livrat costumele? Al lui ar trebui să fie în dulap.

— Am să-l anunţ.

Când Thomas a ieşit din baie, Camille s-a ridicat imediat.

— Salut, a spus.

Ea a zâmbit.

— Hei. Ăăă… Băieţii sunt în camera lui Shep.

— Am auzit, a răspuns Thomas.

— Şi costumul tău e în dulap.

— Mulţumesc.

— Eu… ăăă… speram că putem vorbi puţin, a spus.

— Despre ce? a întrebat.

— Aseară… şi alte lucruri.

Părea la fel de terifiată ca el.

— Am vorbit aseară. Mai ai ceva să-mi spui? a întrebat

Thomas.

— Putem să…

A făcut un gest spre hol.

— Cred că trebuie să o respectăm şi pe Liis, totuşi.

Camille s-a uitat la mine, a oftat, apoi a dat din cap, jucându-se cu unghiile ei vopsite negru-metalic.

— Pari foarte fericit, a spus, privind în jos. Fraţii tăi te vor acasă, T.J.

Văzând că Thomas n-a răspuns, ea l-a privit în ochi.

— Nu vreau ca lucrurile să fie ciudate. Nu vreau să te ţii la distanţă. Aşa că sperам… din moment ce pari atât de fericit acum… că te vei gândi să ne vizitezi mai des. Abby, Liis, Falyn şi cu mine trebuie să fim un front unit.

A chicotit emoţionată.

— Voi, băieţii Maddox, sunteţi dificili şi eu vreau… să mă înţeleg cu toată lumea.

— Bine, a spus Thomas.

Camille s-a înroşit puternic, iar eu m-am blestemat în sinea mea pentru că empatizam cu ea.

— Eşti diferit, T.J. Toată lumea vede asta.

Thomas a dat să vorbească, dar ea l-a întrerupt.

— Nu. Mă bucur. Ne bucurăm toţi. Ai fost destinat să devii aşa, iar eu nu cred că ai fi ajuns aici dacă rămâneai cu mine.

— Unde vrei să ajungi cu asta, Camille? a întrebat Thomas.

Camille a tresărit.

— Ştiu că Liis nu lucrează în universitate.

A ridicat mâna să mă oprească, când a văzut că vreau să deschid gura.

— E-n regulă. N-ar fi primul secret pe care-l ţin.

S-a îndreptat spre uşă şi a întors mânerul să o deschidă.

— Sunt fericită pentru amândoi. Eşti exact ce avea el nevoie. Doar că… Am auzit conversaţia voastră la petrecere aseară şi credeam că ar fi mai bine dacă am avea măcar o discuţie. Trebuie să lăsăm în urmă tot, T.J., să fim o familie, iar Liis are un rol important în asta.

Thomas s-a mutat lângă mine şi a zâmbit.

— Mulţumesc că ai trecut pe aici. Vom face un efort mai mare să vă vizităm – atâta cât ne permite slujba.

I-am aruncat lui Thomas o privire.

— Bine. Ne vedem la ceremonie, a spus înainte de a închide uşa după ea.

— O să ciripească? am întrebat, îngrijorată.

— Nu. Am încredere în ea.

M-am aşezat şi mi-am acoperit faţa, simţind cum îmi dau lacrimile.

— Ce e? a întrebat Thomas, stând în genunchi în faţa mea şi atingându-mă pe picior. Vorbeşte cu mine. Liis?

A făcut o pauză când mi-a văzut umerii tremurând.

— Plângi? Tu nu plângi. De ce plângi?

Vorbea sacadat, şocat de reacţia mea. M-am uitat la el cu ochii umezi.

— Sunt un agent sub acoperire incompetent. Dacă nu pot să joc rolul iubitei tale chiar şi atunci când *sunt* iubita ta, sunt oficial un eşec.

A pufnit în râs şi m-a mângâiat pe obraz.

— Doamne, Liis. Credeam că vei spune ceva complet diferit. Niciodată nu am fost atât de înfricoşat.

Mi-am tras nasul.

— Ce credeai că o să zic?

A clătinat din cap.

— Nu contează. Singurul motiv pentru care Camille ştie că eşti agent e pentru că ştie că eu sunt agent.

— Anthony ştia.

— Anthony serveşte agenţi în fiecare seară. Localnicii numesc cartierul Cuibul Vulturilor pentru concentraţia de agenţi federali.

Cu degetele mari mi-a şters lacrimile de pe obraji, apoi mi-a atins buzele cu ale lui.

— Nu eşti un eşec. Nu m-aş fi îndrăgostit atât de tare de un eşec.

Am clipit.

— Te îndrăgosteşti de mine?

— Nebuneşte. Mai lipseşte cămaşa de forţă.

Am chicotit, iar verdele din ochii lui a sclipit.

Mi-a atins buza de jos cu degetul mare.

— Mi-ar fi plăcut să nu trebuiască să mergem. Aş prefera să stau într-un hamac pe plajă cu tine.

Camille avea dreptate. Era diferit, chiar şi faţă de omul pe care-l întâlnisem la bar. Întunecarea din privirea lui a dispărut complet.

— După recepţie?

Thomas a aprobat din cap, apoi m-a sărutat, rămânând cu buzele lipite de gura mea.

— S-a făcut, a şoptit. Nu te mai văd până la nuntă, dar tata o să-ţi păstreze un loc pe rândul din faţă. Vei sta cu Camille, Falyn şi Ellie.

— Ellie?

— Ellison Edson. E prietena lui Tyler. A ochit-o de ani de zile.

— Ani de zile? Trebuia să te fi făcut să alergi după mine şi mai mult. Cred că am cedat prea uşor.

Privirea lui Thomas a devenit malefică.

— Agenţii nu aleargă. Vânează.

Am zâmbit.

— Ar fi bine să pleci.

S-a ridicat în picioare şi a traversat camera. După ce şi-a luat o pereche de pantofi de lac, a scos costumul agăţat în dulap. L-a pus pe umăr cu tot cu umeraş.

— Ne vedem mai încolo.

— Thomas?

A rămas cu mâna pe clanţă, întorcând capul şi aşteptând să vorbesc.

— Simţi cumva că ne grăbim cu relaţia?

A ridicat din umeri, ridicând şi costumul de pe umeraş.

— Nu-mi pasă. Încerc să nu mă mai gândesc prea mult la asta. Faci treabă bună pentru amândoi.

— Raţiunea îmi spune că ar trebui să frânăm puţin. Dar nu vreau asta.

— Foarte bine, a spus. Nu cred că aş fi fost de acord cu asta, a zâmbit el. Am făcut multe lucruri greşit, Liis. Dar să fiu cu tine nu e unul dintre acele lucruri.

— Ne vedem într-o oră, am spus.

A răsucit clanţa şi a închis uşa după el. M-am aşezat la loc pe scaun şi am alunecat de pe el, trăgând adânc aer în piept şi refuzând să analizez prea mult situaţia. Eram fericiţi, iar el avea dreptate. Nu conta de ce.

* * *

Travis a luat-o pe Abby în braţe şi a lăsat-o pe spate puţin în timp ce o săruta. Am aplaudat cu toţii, iar Thomas mi-a întâlnit privirea şi mi-a făcut cu ochiul.

Valul lui Abby a fost suflat de briza din Caraibe, iar eu mi-am ridicat telefonul pentru a face o poză. Camille, la dreapta mea, şi Falyn, la stânga mea, făceau acelaşi lucru.

Când Travis i-a dat drumul lui Abby, fraţii Maddox şi

Shepley au început să scandeze. America stătea lângă Abby, ţinând buchetul miresei cu o mână şi ştergându-şi lacrimile cu cealaltă. A arătat cu degetul spre mama ei, care plângea şi ea, şi a râs.

— Vi-i prezint pe domnul şi doamna Travis Maddox, a anunţat pastorul, vocea lui răsunând peste vântul, oceanul şi restul zgomotelor ceremoniei.

Travis a ajutat-o pe Abby să coboare treptele filigoriei şi au dispărut în spatele unui zid de copaci şi tufiş.

— Domnul şi doamna Maddox vă roagă să-i însoţiţi la restaurantul Sails pentru cină şi recepţie. Vorbesc în numele lor când vă spun că vă mulţumesc pentru prezenţa voastră în această zi cu totul specială.

A aprobat din cap şi toată lumea s-a ridicat, adunându-şi lucrurile.

Thomas m-a întâmpinat cu un zâmbet larg pe faţă, părând uşurat că ceremonia se terminase.

— Poftiţi la poză! a spus Falyn, ţinând telefonul mobil.

Thomas m-a luat în braţe şi m-a sărutat pe obraz. Am zâmbit.

Falyn a zâmbit şi ea, arătându-ne poza la final.

— Perfectă.

Thomas m-a strâns mai tare în braţe.

— Da, ea chiar e.

— Ce drăguţ, a spus Falyn.

Taylor a atins-o pe umăr, iar ea s-a întors şi l-a luat în braţe.

O tensiune palpabilă a umplut atmosfera în momentul în care Trenton a luat-o pe Camille în braţe şi a sărutat-o.

Jim a aplaudat şi apoi şi-a frecat palmele.

— Luaţi-vă femeile, băieţi. Sunt lihnit. Hai să mâncăm!

Thomas şi cu mine am pornit ţinându-ne de mână,

urmându-l pe Jim împreună cu Trenton şi Camille. Taylor şi Falyn, Tyler şi Ellison erau aproape.

— Taylor pare uşurat, am şoptit.

Thomas aprobă din cap.

— Credeam că o să leşine când ea i-a scris, anunţându-l că avionul a aterizat. Nu cred că a crezut că va mai veni.

Am mers pe jos până la restaurantul în aer liber. Mesele erau umbrite de pânze largi şi albe. Thomas m-a condus către o masă la care stăteau Shepley şi America împreună cu – am presupus din investigaţiile făcute înainte de călătorie – Jack şi Deana. Abia ne aşezaserăm, când a apărut chelnerul, întrebându-ne ce vrem să bem.

— Mă bucur atât de mult să te văd, iubitule, a spus Deana.

Genele ei lungi au fluturat languros peste ochii ei căprui-verzi.

— Mă bucur să te văd şi eu, mătuşă Deana, a spus Thomas. O cunoşti pe Liis?

Şi-a scuturat capul şi apoi şi-a întins mâna peste Thomas.

— Nu am avut ocazia să ne întâlnim înainte de ceremonie. Rochia ta e superbă. Violetul acesta e atât de viu! Practic străluceşti. Merge perfect cu tenul şi cu părul tău.

— Mulţumesc, am spus, scuturându-i mâna o dată.

Ea şi cu Jack s-au întors pentru a comanda de băut.

M-am aplecat către Thomas.

— Seamănă atât de bine cu mama ta! Dacă nu aş fi ştiut de ea dinainte, aş fi fost foarte derutată. Tu şi cu Shepley aţi putea trece drept fraţi.

— Mereu îi derutează pe oameni, a spus. Are dreptate, apropo. Eşti superbă. Nu am avut ocazia să-ţi spun, dar când te-am văzut mai devreme, a trebuit să fac un efort ca să

rămân locului.

— E doar o rochie lungă mov.

— Nu e rochia.

— Ah, am făcut, ţuguindu-mi buzele.

Abby şi cu Travis au apărut şi ei, iar venirea lor a fost anunţată prin difuzoare. O baladă rock a început, iar Travis a luat-o pe Abby la dans.

— Sunt atât de drăguţi, a spus Deana, cu buza de jos tremurându-i. Mi-aş fi dorit ca Diane să fi fost aici.

— Cu toţii ne-am fi dorit, iubito, a spus Jack, înfăşurându-şi braţul în jurul umărului ei şi strângând-o mai aproape de el.

M-am uitat la Jim. Stătea şi vorbea cu Trenton şi Camille. Când Jim i-a văzut pe Travis şi Abby dansând, a avut acelaşi zâmbet nostalgic pe faţă. Ştiam că şi el se gândeşte la Diane.

Soarele bătea în ocean în timp ce tinerii nu-atât-de-proaspăt căsătoriţi au dansat pe piesa lor preferată. Când au terminat, am aplaudat cu toţii, iar primul fel de mâncare a fost servit.

Am mâncat şi am râs în timp ce fraţii se tachinau şi spuneau poveşti.

După desert, Shepley s-a ridicat şi a bătut în pahar cu o furculiţă.

— Am avut un an la dispoziţie să scriu acest discurs şi l-am scris abia aseară.

Râsetele au izbucnit împrejur.

— În calitate de cavaler de onoare şi cel mai bun prieten, e datoria mea să-l onorez, dar şi să-l fac de râs pe Travis. Încep cu o poveste din copilăria noastră, când mi-am lăsat un burrito pe bancă, iar Travis a ales acel moment pentru a verifica dacă poate să se aşeze lângă mine sărind

peste spătarul banchetei.

America chicoti.

— Travis nu e doar vărul meu. Este, de asemenea, cel mai bun prieten şi fratele meu. Sunt convins că fără îndrumările pe care mi le-a dat el în copilărie, aş fi doar jumătate din omul care am devenit până astăzi… şi aş avea de două ori mai puţini duşmani.

Toţi fraţii Maddox şi-au acoperit gurile cu pumnii şi au început să tuşească vinovaţi.

— Timpul acesta ar trebui petrecut gândindu-ne la cum a întâlnit-o pe Abby, iar eu pot face asta deoarece am fost acolo când cei doi s-au întâlnit. Chiar dacă n-am fost mereu cel mai mare fan al lor, Travis n-a avut nevoie de asta. De la bun început, ştia că i-a aparţinut lui Abby şi că ea i-a aparţinut lui. Căsătoria lui a confirmat ceea ce am crezut mereu – că urmărirea obsesivă, hărţuirea şi enervarea constantă a unei femei îşi au propria răsplată.

— Of, Doamne, Shepley Maddox! a protestat Deana.

— Nu o să folosesc timpul acesta pentru dezbateri. O să ridic doar paharul în cinstea domnului şi doamnei Maddox. În ciuda felului în care a început totul şi pentru toate momentele fericite şi mai puţin fericite din ultimul an, când toată lumea spunea că sunt nebuni şi că relaţia lor nu va funcţiona, iubirea a învins. A fost mereu o constantă, şi ştiu că va rămâne aşa. Pentru mire şi mireasă.

— Să trăiască! a strigat Jim, ridicându-şi paharul.

Ne-am ridicat toţi paharele şi am repetat urarea, apoi am aplaudat în timp ce Travis şi Abby s-au sărutat. El o privea în ochi cu atât de multă afecţiune! Mi se părea o afecţiune familiară – în acelaşi fel se uita şi Thomas la mine.

Mi-am odihnit bărbia în palmă, privind cerul colorându-se în nuanţe de roz şi mov. Luminile care atârnau de pânzele

albe erau suflate de briza moale.

După ce America şi-a terminat discursul, a început muzica. La început n-a dansat nimeni, dar după al treilea rând de băutură, aproape toată lumea era pe ringul de dans. Fraţii, inclusiv Thomas, îl tachinau pe Travis cu propriile lui mişcări de dans, iar eu râdeam atât de tare, încât mi-au dat lacrimile.

Abby a traversat sala şi s-a aşezat lângă mine, uitându-se la băieţi.

— Uau, a făcut ea. Cred că încearcă s-o sperie pe biata Cami.

— Nu cred că e posibil, am spus, ştergându-mi obrajii.

Abby m-a privit până când m-am uitat la ea.

— Am auzit că va fi cumnata mea în curând.

— Da. Cererea în căsătorie a fost foarte palpitantă.

S-a întors într-o parte şi a plescăit din limbă.

— Trent mereu face de-astea. Ai fost acolo, deci?

— Da. Mi-am dorit ca Thomas să nu mă fi avertizat despre cât de deşteaptă este. Privirea ei trăda aşa o inteligenţă matematică, de-mi venea să mă afund şi mai tare în scaunul meu.

— Ai rămas până la sfârşit? a întrebat.

— Aproape. Travis a fost primul care a plecat.

— Au fost dansatoare?

Am răsuflat uşurată.

— Doar Trenton.

— Dumnezeule, a spus, scuturând din cap.

După câteva momente de tăcere incomodă, am început să vorbesc.

— A fost o ceremonie frumoasă. Felicitări!

— Mulţumesc. Tu eşti Liis, nu-i aşa?

Am confirmat dând din cap.

— Liis Lindy. Îmi pare bine că te cunosc, în sfârşit. Am auzit multe despre tine. Profesionistă în poker? Impresionant, am spus fără nicio urmă de condescendenţă.

— Ce altceva ţi-a mai spus Thomas? a întrebat.

— Mi-a spus de incendiu.

Abby a privit în jos, apoi s-a uitat la soţul ei.

— A fost acum un an. Mintea ei s-a rătăcit într-un loc neplăcut, apoi şi-a revenit. Nu am fost acolo, slavă Domnului. Eram în Vegas. Evident. Ne căsătoream.

— A fost Elvis acolo?

Abby a râs.

— A fost! A fost! Ne-am căsătorit la capela Graceland. A fost perfect.

— Ai rude acolo, nu?

Umerii lui Abby s-au relaxat. Era rece ca gheaţa. Mă întrebam dacă Val ar fi citit-o.

— Tata. Nu vorbim.

— Deci înseamnă că n-a fost la nuntă.

— Nu. Nu am spus nimănui.

— Serios? Credeam că Trent şi Cami ştiau. Dar n-aveau cum, pentru că ei au fost la lupte în seara aceea, nu-i aşa? Doamne, ce înfricoşător! Noroc că acum ne uităm la el în timp ce-şi face de cap!

Abby a aprobat.

— Nu am fost acolo. Oamenii spun – a chicotit – că am fugit în Vegas să ne căsătorim ca să-i oferim lui Travis un alibi. Ce ridicol, Doamne!

— Ştiu, am spus, încercând să par dezinteresată. Ar fi fost o nebunie. Şi, în mod evident, îl iubeşti.

— Îl iubesc, da, a spus cu convingere. Mai spun şi că m-am căsătorit cu el din alt motiv decât dragostea. Chiar dacă era adevărat – însă nu este! – e pur şi simplu… ei bine, o idee

cretină. Dacă l-aş fi dus în Vegas ca să-i ofer un alibi, ar fi fost tot din dragoste, nu? Nu asta ar fi fost ideea? Nu ar fi fost cea mai mare dovadă de iubire? Să-ţi încalci propriile reguli pentru că iubeşti pe cineva atât de mult?

Cu cât vorbea mai mult, cu atât devenea mai furioasă.

— Absolut, am spus.

— Dacă l-am salvat, a fost pentru că l-am iubit. Nu e niciun alt motiv să faci asta pentru cineva, nu?

— Nu mă pot gândi la niciun alt motiv, am spus.

— Dar n-a fost ca să-l salvez de la incendiu. Nici nu eram acolo. Asta mă enervează cel mai mult.

— Nu, te înţeleg perfect. Nu-i lăsa să-ţi strice seara! Dacă vor să fie urâcioşi, n-au decât. Tu decizi cum se desfăşoară povestea. Nu e povestea lor.

A zâmbit, foindu-se agitată în scaun.

— Mulţumesc. Mă bucur că ai venit. E bine să-l văd pe Thomas fericit din nou. E bine să-l văd pe Thomas, pur şi simplu.

A zâmbit din nou şi a oftat, resemnată.

— Promite-mi că veţi face nunta aici, ca să am o scuză să mă întorc.

— Poftim?

— Sunteţi de puţin timp împreună, nu? Iar el te-a adus la o nuntă. E total necaracteristic pentru un Maddox să facă asta, dacă nu cumva e în limbă după cineva, şi sunt dispusă să pariez că despre asta e vorba.

S-a întors şi a privit la ringul de dans, satisfăcută.

— Şi eu niciodată nu pierd un pariu.

— N-a vrut să vină singur la nuntă.

— Ei, da, sigur. Voi doi sunteţi făcuţi unul pentru celălalt. Şi tu te-ai îndrăgostit. Îmi dau seama, a spus rânjind ironic.

Încerca să mă facă să cedez şi-i plăcea jocul.

— Asta e un fel de iniţiere? am întrebat.

A râs şi s-a aplecat spre mine, atingându-şi umărul gol de al meu.

— M-ai prins.

— Ce faceţi, fetelor? a întrebat America, apropiindu-se de noi. E o petrecere! Dansăm?

A luat-o pe Abby de mână, apoi pe mine. Ne-am alăturat mulţimii de oameni de pe ringul de dans. Thomas m-a prins de mână, m-a învârtit şi m-a tras lângă el, apoi şi-a înfăşurat braţele în jurul meu.

Am dansat până ne-au durut picioarele, apoi am observat că America îşi îmbrăţişa părinţii, apoi a făcut-o şi Abby, după care le-au urat noapte bună. Jack şi Deana au plecat, urmaţi de Jim, pe care l-am îmbrăţişat cu toţii.

Travis şi cu Abby abia aşteptau să fie singuri, aşa că ne-au mulţumit tuturor că am venit, iar Travis a luat-o în braţe şi au dispărut în noapte.

Ne-am luat şi noi la revedere, apoi Thomas m-a luat pe străduţa întunecoasă şi m-a dus pe plajă.

— Hamac? a spus, arătând spre un colţ întunecat la vreo douăzeci de metri depărtare de apă.

Mi-am dat jos pantofii, iar Thomas a făcut la fel înainte să o luăm la plimbare pe nisipul alb. Thomas s-a aşezat primul în hamacul din frânghii împletite, apoi eu. Am început să ne legănăm, străduindu-ne să ne găsim o poziţie stabilă.

— Ar trebui să ne fie mult mai uşor, a spus Thomas.

— Ar trebui să…

Hamacul se mişca. Ne-am ţinut strâns unul de celălalt şi am stat pe loc, cu ochii mari. Apoi am izbucnit amândoi în râs.

Imediat ce ne-am stabilizat, un strop de ploaie mi-a lovit obrazul.

Mai mulţi stropi au început să cadă, iar Thomas s-a şters la ochi.

— Cred că glumeşti.

Ploaia începea să cadă în stropi mari şi calzi, lovindu-se de nisip şi de ocean.

— Nu mă mişc nicăieri, a spus, strângându-mă în braţele lui puternice.

— Nici eu, am spus, frecându-mi obrazul de pieptul lui.

— De ce-ţi spun Camille şi dădaca lui Toto T.J?

— Era felul lor de a vorbi despre mine fără să-şi dea nimeni seama.

— Thomas James, am spus. Inteligent. Şi cealaltă fată e o fostă iubită?

A chicotit.

— Nu. A fost colega de apartament a lui Camille.

— Ah!

Thomas şi-a proptit un picior în nisip şi apoi i-a dat drumul, legănându-ne.

— E incredibil aici. Cu siguranţă, m-aş stabili aici la pensie. E aşa de… nici nu pot descrie.

M-a sărutat pe tâmplă.

— Seamănă foarte mult cu sentimentul pe care îl ai când te îndrăgosteşti.

Norii de ploaie au acoperit luna, făcând cerul să pară negru ca tăciunele. Muzica estompată se auzea în continuare de la Sails, dar părea a fi la kilometri distanţă, iar oaspeţii hotelului alergau ferindu-se de ploaie. Păream pe o insulă părăsită, departe de toată lumea, stând împreună pe bucata noastră mică şi retrasă de plajă.

— Îndrăgostit lulea? am întrebat.

— De-a dreptul zăpăcit, a spus.

L-am luat în braţe, iar el a inspirat adânc.

— Urăsc că spun asta, dar ar trebui să plecăm. Trebuie să ne trezim devreme.

M-am uitat la el.

— Va fi bine, ştii asta. Travis va fi bine. O să scăpăm de Grove. Se va rezolva totul.

— Vreau să mă gândesc doar la tine diseară. Mâine va fi o zi grea.

— Voi face tot posibilul să-ţi captez atenţia.

M-am dat jos din hamac şi l-am ajutat şi pe el să o facă, apoi l-am sărutat lung, muşcându-i buza de jos după care m-am retras.

A gemut scurt.

— N-am nicio îndoială. Te-ai descurcat impecabil până acum.

Inima mi-a stat în loc.

— Ce e? a întrebat, observând durerea din ochii mei.

— De ce nu recunoşti, pur şi simplu? Spune-mi-o verde în faţă. Mă foloseşti ca să nu te mai gândeşti la ea. Nu ai trecut peste ea. Doar amâni.

A rămas cu gura căscată.

— Nu la asta mă refeream.

— Nu asta înseamnă să te îndrăgosteşti, Thomas. Ai spus-o foarte clar. Sunt doar o distragere.

Deasupra noastră, o mişcare ne-a atras atenţia, iar Thomas a privit şi el. Trenton o învârtea pe Camille pe balconul restaurantului Sails, apoi o lua în braţe. Ea striga de plăcere, ambii râdeau, apoi au dispărut din raza noastră vizuală.

Thomas a privit în pământ şi şi-a frecat ceafa. S-a încruntat.

— A fost o greşeală relaţia cu ea. Trenton a iubit-o de când erau copii, dar nu credeam că se gândea serios la ea. Am greşit.

— Atunci de ce nu renunţi la ea?

— Încerc.

— Nu se pune dacă pe mine doar mă foloseşti.

A pufnit în râs.

— Nu mai ştiu cum să-ţi explic asta.

— Atunci, opreşte-te! Am nevoie de un răspuns diferit, şi tu nu ai unul la îndemână.

— Te prefaci de parcă a iubi pe cineva poate fi ceva ce poţi opri, ca pe un motor. Am avut discuţia asta de zeci de ori. Te vreau pe *tine.* Sunt *cu tine.*

— Şi, între timp, ţi-e dor de ea, îţi doreşti să fii cu ea. Şi vrei să mai am încredere în tine?

Clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— E o situaţie imposibilă. Credeam că suntem perfecţi pentru că semănăm, dar poate că semănăm prea bine. Poate că eşti doar răzbunare karmică, nu mântuirea mea.

— Răzbunare? M-ai făcut să cred tot weekendul că te-ai îndrăgostit de mine!

— M-am îndrăgostit! M-am îndrăgostit! Dumnezeule, Camille, cum pot să te fac să înţelegi?

Am îngheţat, iar Thomas, când şi-a dat seama de greşeala lui, a îngheţat şi el.

— Fir-ar al naibii! Îmi pare atât de rău, a spus, întinzând mâna după mine.

Am clătinat din cap, simţind că-mi ard ochii.

— Sunt atât de… proastă.

Thomas îşi lăsă braţele să cadă.

— Nu, nu eşti. De-asta ai fost precaută. Încă din prima noapte, ştiai să păstrezi distanţa. Ai dreptate. Nu pot să te

iubesc aşa cum meriţi. Nu pot nici să mă iubesc pe mine.

Vocea i s-a frânt la ultimele cuvinte.

Buzele mi s-au crispat.

— Nu te pot mântui, Thomas. Va trebui să te împaci singur cu ce i-ai făcut lui Trent.

Thomas a dat din cap, apoi s-a întors spre trotuar. Am rămas în urmă, privind oceanul întunecat cum se agita în valuri peste nisip, iar cerul îmi plângea pe umeri.

Capitolul douăzeci

— Pari agitat, i-am spus. O să te miroasă de la o poştă dacă nu te îmbărbătezi.

Thomas s-a uitat la mine dar, în loc să-mi arunce privirea necruţătoare la care mă aşteptam, s-a abţinut în mod incredibil, mutându-şi apoi privirea în altă parte.

O bătaie în uşă ne-a retrezit la realitate, iar eu m-am dus să deschid.

— Bună dimineaţa, Liis, a spus Travis, cu o strălucire euforică pe faţă.

— Poftește înăuntru, Travis. M-am dat la o parte ca să poată trece în timp ce mă străduiam să-mi ascund vinovăţia sub un zâmbet de Oscar. Cum a fost aseară? Nu vreau detalii. Sunt doar politicoasă.

Travis a chicotit, apoi a observat cearşafurile împăturite, pătura şi perna de pe canapea.

— A, a spus, frecându-se la ceafă. Mai bună decât a ta, frate. Ar trebui… ăăă… Să mă întorc mai târziu? La recepţie era un bilet pe care scria că vrei să fiu aici la şase.

— Da, a spus Thomas, băgându-şi mâinile în buzunare. Ia loc, Trav.

Travis traversă încăperea până la canapea şi se aşeză pe

ea, privindu-ne îngrijorat.

— Ce se întâmplă?

M-am aşezat pe colţul patului, păstrându-mi umerii relaxaţi şi încercând să par neamenințătoare.

— Travis, trebuie să vorbim cu tine despre implicarea ta în incendiul din 19 martie.

Travis ridică din sprâncene, apoi scoase un râs neamuzat.

— Ce?

Am continuat.

— FBI a investigat cazul şi Thomas a reuşit să facă o înţelegere în favoarea ta.

Travis îşi împreună mâinile.

— FBI? Dar el e executiv în publicitate, a făcut el semn către fratele său.

— Spune-i, Tommy.

Când Thomas nu a răspuns, ochii lui Travis s-au îngustat.

— Ce e asta?

Thomas privi în jos, apoi spre fratele lui.

— Nu lucrez în publicitate, Trav. Sunt agent special la FBI.

Travis s-a holbat la fratele lui pentru vreo zece secunde apoi a pufnit în râs.

— Doamne, omule! Deja începeam să mă sperii. Nu mai face aşa ceva! Despre ce vrei să vorbim cu adevărat?

Râsul lui s-a risipit când a văzut că Thomas nu-i răspundea cu un zâmbet.

— Tommy, termină.

Thomas se foi în loc.

— Am lucrat cu şeful meu cam un an deja, Travis, încercând să negociez o înţelegere cu tine. Ei ştiu că erai în

Eakins. Planul lui Abby nu a funcţionat.

Travis clătină din cap.

— Ce plan?

— Ca nunta din Vegas să-ţi ofere un alibi pentru a te feri de închisoare, a răspuns Thomas, încercând să rămână relaxat.

— Abby s-a căsătorit cu mine pentru ca eu să nu intru la închisoare?

Thomas a privit în pământ, dar a dat din cap în semn de aprobare.

— Nu vrea ca tu să ştii.

Travis a sărit, l-a apucat pe Thomas de cămaşă şi l-a îmbrâncit până la celălalt capăt al camerei, ţintuindu-l de perete. M-am ridicat, dar Thomas mi-a făcut semn cu mâna să stau deoparte.

— Haide, Travis, nu eşti prost. Nu-ţi spun nimic din ce nu ştii deja, a mormăit Thomas.

— Retrage-ţi cuvintele, a şuierat Travis. Retrage ce ai spus despre soţia mea.

— Avea 19 ani, Travis. Nu voia să se mărite până nu ai fost în situaţia de a fi arestat pentru organizarea luptelor ilegale.

Travis încercă să-l lovească pe Thomas, dar el se feri. Au început să se încaiere, dar Thomas l-a dovedit, ţinându-şi fratele mai mic la perete cu antebraţul.

— Termină! La naiba! Te iubeşte! Te iubeşte atât de mult, încât a făcut ceva ce nu voia să facă la acel moment doar ca să te salveze pe tine!

Travis respira greu, apoi îşi ridică mâinile în semn de capitulare.

Thomas i-a dat drumul, făcând un pas înapoi, apoi Travis l-a lovit direct în falcă. Thomas se ţinea cu o mână de

genunchi, iar cu cealaltă de falcă, încercând să se calmeze.

Travis a arătat cu degetul către el.

— Asta e pentru că l-ai minţit pe tata.

Thomas s-a ridicat drept şi a arătat şi el cu degetul.

— Ajunge! Nu mă face să te snopesc în bătaie. Mă simt prost deja oricum.

Travis se uită la mine, măsurându-mă cu privirea.

— Chiar eşti în FBI?

Am aprobat din cap, îngrijorată.

— Nu mă face nici pe mine să te bat!

Travis a râs.

— Ar trebui să te las. Nu dau în fete.

— Eu dau în băieţi, i-am răspuns, în gardă.

Thomas îşi frecă obrazul şi ridică din sprâncene.

— Loveşti mai tare ca pe vremuri.

— Nici măcar nu m-am străduit, dobitocule, îl provocă Travis.

Thomas îşi pipăi falca.

— Abby merită puncte pentru creativitate, Trav, dar ordinele de plată pentru biletele de avion de pe cardul tău de credit sunt datate *după* ce a avut loc incendiul.

Travis a dat din cap.

— Te ascult.

— De asemenea, am mai lucrat şi la un caz care implică spălare de bani şi trafic de droguri în Vegas. E condus de un tip pe nume Benny Carlisi.

— Benny? a întrebat Travis, vizibil derutat. Tommy, pe bune? Eşti în FBI!?

— Concentrează-te, Travis. Nu avem mult timp la dispoziţie, s-a răstit Thomas. Ai necazuri foarte mari. Şeful meu aşteaptă un răspuns astăzi. Înţelegi?

— Ce fel de necazuri?

Travis s-a aşezat înapoi pe canapea.

— E vorba de aceleaşi capete de acuzare pentru omor din culpă care îl vizau şi pe Adam. E vorba de ani grei de închisoare.

— Câţi ani? a întrebat Travis, părând un băieţel înfricoşat când îl privi pe fratele lui cu ochi mari, căprui.

— Adam a primit zece ani, a spus Thomas, încercând să rămână grav. Nu văd cum sentinţa ar fi mai blândă în cazul tău. A fost o ştire foarte mediatizată. Vor dreptate.

Travis a privit în jos, apoi şi-a pus mâinile în cap.

— Nu pot sta departe de Abby pentru atâta timp.

Cuvintele lui m-au înduioşat. Nu-i păsa de închisoare. Voia doar să nu stea departe de soţia lui.

— Nu va trebui să mergi la închisoare, Travis, i-am spus. Fratele tău a risipit mult timp şi efort pentru a se asigura că nu se va întâmpla asta. Dar trebuie să accepţi ceva.

Travis l-a privit pe Thomas, apoi pe mine.

— Ce anume?

Thomas şi-a băgat mâinile în buzunar.

— Vor să te recruteze, Trav.

— Mafia? a întrebat şi a clătinat din cap. Nu mă pot lupta pentru Benny. Abby mă va părăsi.

— Nu mafia, a răspuns Thomas. FBI.

Travis pufni în râs.

— Ce vor de la mine? Sunt student… am un job part-time ca antrenor personal.

— Vor ca tu să-ţi foloseşti relaţia cu Mick şi Benny pentru a obţine informaţii din interior despre operaţiunile lor, i-am spus.

— Vor să lucrezi sub acoperire, l-a lămurit Thomas.

Travis s-a ridicat în picioare şi a început să se plimbe prin cameră.

— O să vrea să mă lupt pentru el, Tommy. Nu pot face asta. O să-mi pierd soţia.

— Va trebui să minţi, i-am spus cu simplitate.

Travis s-a uitat la mine, apoi la fratele lui, încrucişându-şi braţele.

— La dracu' cu amândoi! N-o s-o fac!

— Ce? a întrebat Thomas.

— Nu am s-o mint.

Thomas îşi îngustă privirea.

— Nu ai de ales. Ori o minţi pe Abby şi o păstrezi, ori mergi la închisoare şi o pierzi.

— Nu o să mint. Nu pot să-i spun? A crescut pe lângă oameni ca Benny. Nu o să mă toarne.

Thomas scutură din cap.

— O vei pune în pericol.

— Va fi în pericol oricum dacă mă pun cu oamenii ăştia! Crezi că o să mă împuşte în cap şi atât? Oameni ca ei elimină familii întregi. Vom fi norocoşi dacă se vor opri la Abby. Vor trece la tata şi la Trent, Taylor, chiar şi Tyler! Ce naiba ai făcut, Tommy?

— Ajută-mă să-i dobor, Travis, i-a spus Thomas.

— Ne-ai vândut. Pentru ce? Pentru o promovare? scutură Travis din cap.

M-am încovoiat. Ştiam că Thomas era în chinuri.

— Tata ne-a spus că nu putem să intrăm în poliţie. Mama nu voia asta!

Thomas a oftat.

— Spuse cel cu studii de master în drept penal. Iroseşti timp, Travis. Abby se va trezi în curând.

— Ne-ai aranjat pe toţi! Nenorocitule! a urlat Travis, dând cu pumnii în aer.

— Ai terminat? a întrebat Thomas, cu voce egală.

— Nu o voi minţi pe Abby. Dacă trebuie să o mint, atunci nu bat palma cu tine.

— Deci refuzi înţelegerea? a întrebat Thomas.

Travis îşi duse mâinile la tâmple, privind tulburat.

— Nu-mi pot minţi soţia, a spus şi mâinile i-au căzut pe lângă corp, apoi a privit în altă parte. Te rog, nu mă face să fac asta, Tommy, a adăugat şi buza de jos îi tremura. Eşti fratele meu!

Thomas l-a privit în ochi, incapabil să vorbească.

Mi-am mutat greutatea pe celălalt picior, cu privirea calmă.

— Atunci poate că n-ar fi trebuit să te bagi în activităţi infracţionale care au dus la moartea a o sută treizeci de studenţi.

Faţa lui Travis s-a schimonosit, apoi tipul a plecat capul ca un ghiocel. După un minut, s-a frecat la ceafă şi m-a privit.

— Am să mă gândesc la asta, a spus, îndreptându-se spre uşă.

— Travis, a spus Thomas, făcând un pas în faţă.

— Am spus că o să mă gândesc la asta.

Am pus mâna pe braţul lui Thomas şi apoi am tresărit când uşa s-a trântit.

Thomas s-a prins de genunchi, gâfâind, apoi s-a prăbuşit la podea. M-am aşezat pe jos lângă el, ţinându-l strâns în timp ce el suspina încet.

* * *

I-am făcut semn din cap lui Anthony din nou, insistând să-i mai toarne lui Thomas un pahar. Nu mai spusese nimic după ce Travis a căzut de acord în legătură cu recrutarea sau când am condus de la hotel la aeroport. Nu mai spusese

niciun cuvânt în timpul călătoriei cu avionul. Abia gesticulase că am putea să împărţim un taxi spre locuinţele noastre.

Nu l-am întrebat dacă vrea, dar i-am spus că mergem la Cutter's. Era uşor de convins atunci când nu mai avea putere să se împotrivească.

— Iisuse, a spus Val cu voce joasă în timp ce-şi dădea jos poşeta de pe umăr şi se aşeza. Arată ca naiba!

Marks s-a aşezat de cealaltă parte a lui Thomas, lăsându-şi prietenul să se îmbete în linişte. Înfuleca alune şi se holba la televizor.

— O să fie bine, i-am răspuns. Cum e Sawyer?

Val a făcut o grimasă.

— De unde să ştiu?

— Pe bune? am spus inexpresivă. Chiar ai să încerci să mă minţi?

S-a uitat la ceafa lui Thomas.

— Ţi-a spus Maddox? a şuierat.

— Da, şi a avut un weekend de rahat, aşa că nu poţi să fii supărată pe el. Eu, în schimb, pot să fiu extrem de nervoasă pe tine că mi-ai ascuns ceva atât de important, mai ales când tu insistai mereu să ştii cel mai mărunt lucru despre mine.

Val s-a bosumflat.

— Îmi pare rău. Nu voiam să ştii. Nu vreau ca nimeni să ştie. Îmi doresc să nu se fi întâmplat.

— Te-ar ajuta mult să uiţi dacă n-ai locui cu el, i-am spus.

— Nu vrea să semneze actele de divorţ, şi, dacă mă mut, pierd apartamentul.

— Şi?

— Eu am locuit prima acolo!

— Mută-te cu mine, i-am spus.

— Serios? a întrebat cu o privire blândă. Ai face asta pentru mine?

— Da. Ce coşmar! Şi-n plus, ar fi plăcut să am cu cine împărţi cheltuielile. Aş putea cumpăra o maşină şi până atunci aş merge cu tine la lucru.

— Apreciez, a spus Val, lăsându-şi capul pe o parte. Chiar apreciez, dar nu am să pierd apartamentul. E al meu, el o să-şi mute fundul de-acolo, nu eu.

— De ce nu vrei să mai mergi cu mine la lucru? m-a întrebat Thomas cu o voce de om beat.

Vorbea pentru prima dată în ultimele câteva ore, iar vocea lui m-a surprins ca şi cum ar fi apărut de nicăieri în bar.

Mânecile cămăşii lui erau suflecate până aproape de cot, iar cravata îi era desfăcută şi atârna dezordonat la gât. A băut atât de mult, încât ochii îi erau pe jumătate închişi.

— Ce e atât de rău în a merge cu mine?

— Te muţi cu Liis? a întrebat Marks, aplecându-se pentru a o privi pe Val.

— Nu, a spus Val.

— De ce nu? a întrebat Marks din nou. S-a oferit şi tu ai refuzat? De ce ai refuza?

— Pentru că e apartamentul meu şi nu am să i-l las lui Charlie!

Marks a deschis gura pentru a vorbi.

Înainte de a putea spune ceva, Thomas s-a aplecat mai aproape către mine.

— Eşti prea bună ca să vii cu maşina mea acum?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu.

M-am uitat la Val.

— Cine e Charlie?

— Sawyer, a şuierat ea.

— O, ba da, cred că eşti, a spus Thomas. Cred că te crezi prea bună pentru multe lucruri.

— Bine, m-am răstit, plină de sarcasm.

Făceam asta şi cu mama şi o scotea din sărite. Mă înjura în japoneză, ceea ce nu făcea niciodată decât când răspundea la acest cuvânt simplu, din două silabe. În ochii ei, nimic nu era mai lipsit de respect.

— Îmbată-te, Thomas, ca să te putem duce acasă şi ca Marks să te poată culca.

— Agent Maddox, pentru tine.

— Fie! O să-ţi spun aşa când n-ai să fii beat criţă.

— Uiţi că tu m-ai adus aici, a spus înainte de a mai lua o înghiţitură.

Val şi Marks au făcut un schimb de priviri.

— Mai vrei o băutură? l-am întrebat pe Thomas.

M-a privit jignit.

— Nu, e timpul să plecăm acasă.

Am ridicat din sprânceană.

— Vrei să spui că e timpul ca *tu* să pleci acasă.

— Deci tot ce ai zis weekendul ăsta a fost gargară? a întrebat.

— Nu, ţin minte că am fost foarte onestă.

A strâmbat din nas.

— Ai venit cu mine acasă ultima dată când am băut împreună.

Marks a tresărit.

— Hei, Thomas, poate că ar trebui să…

— Nu, *tu* ai venit acasă *cu mine,* i-am spus, încercând din răsputeri să nu par defensivă.

— Ce vrea să însemne asta? a întrebat Thomas.

Vorbeşte clar!

— Vorbesc clar. Doar că nu vorbesc pe limba celor beţi, i-am spus.

Privirea lui dezgustată s-a accentuat.

— Nici măcar nu e amuzant.

S-a uitat la Marks.

— Nici măcar nu e amuzantă. Şi asta e de rău pentru că sunt beat, a spus, arătându-se cu degetul. Eu cred că totul e amuzant.

Anthony a ridicat o mână, în care ţinea o cârpă albastră.

— Nu vreau să împung ursul cu băţul, dar mai am foarte puţină răbdare şi Maddox o ia razna. Aşa că aţi putea să plecaţi?

Thomas şi-a dat capul pe spate şi a început să râdă, apoi a arătat cu degetul către Anthony.

— Uite, ăsta e amuzant!

L-am atins pe Thomas pe braţ.

— Are dreptate. Haide! Te conduc până la apartament.

— Nu! a răspuns, trăgându-şi braţul.

Mi-am ridicat mâinile.

— Vrei să te conduc sau nu?

— O întreb pe iubita mea dacă vrea să vină cu mine!

Val a rămas cu gura căscată, iar ochii lui Marks se plimbau de la mine la Thomas.

Am scuturat uşor din cap.

— Thomas, suntem înapoi în San Diego. S-a terminat misiunea!

— Deci asta a fost tot?

S-a ridicat, împleticindu-se.

Marks s-a ridicat cu el, pregătindu-şi braţele în caz că Thomas urma să cadă.

M-am ridicat şi eu, făcându-i semn lui Anthony să ne

facă nota. Deja o scosese, aşa că a apucat-o de lângă casa de marcat şi a pus-o pe tejghea.

M-am semnat rapid şi m-am întins să-l apuc pe Thomas de braţ.

— Bine, hai să mergem.

Thomas şi-a retras din nou braţul.

— Mă părăseşti, ai uitat?

— Fie. Poate să te conducă Marks? am întrebat.

Thomas mă arătă cu degetul.

— Nu!

Se înecă, apoi îl apucă pe Marks de umăr şi se îndreptă spre ieşire.

Mi-am suflat părul căzut pe faţă.

— Vreau să aud mai multe despre weekendul ăsta, a spus Val. Dar deocamdată s-o lăsăm aşa.

I-am urmat pe băieţi pe trotuar, apoi am privit în timp ce Marks se chinuia să-l facă pe Thomas să meargă drept. Am luat toţi patru liftul spre etajul şase, apoi eu şi cu Val l-am privit pe Marks bâjbâind după cheile lui Thomas şi deschizând uşa.

— Bine, prietene. Urează-le fetelor noapte bună.

— Stai!

Thomas apucă tocul uşii în timp ce Marks îl trăgea de mijloc ca să-l bage în apartament.

— Stai! a repetat Thomas.

Marks i-a dat drumul, iar Thomas aproape că a căzut. Am făcut un pas în faţă ca să-l întâmpin şi să-l ajut să rămână în picioare.

— Ai promis că rămâi cu mine, a spus.

Suferinţa din ochii lui era insuportabilă.

Am privit-o pe Val, care dădea din cap, apoi m-am întors spre Thomas.

— Thomas… am început, apoi m-am uitat la Val şi Marks. Mă ocup eu de aici. Puteţi pleca.

— Eşti sigură? a întrebat Marks.

Am aprobat din cap, apoi după ce am schimbat câteva priviri peste umăr cu Val, cei doi au luat liftul.

Thomas m-a luat în braţe, trăgându-mă cu disperare mai aproape de el.

— O să dorm pe podea. Mă simt de tot rahatul. Toată familia mea mă urăşte, şi bine fac cu toţii. Bine fac!

— Ei, haide, i-am spus, conducându-l.

Am închis uşa cu piciorul, m-am întins să încui, apoi l-am ajutat pe Thomas să urce în pat.

A căzut pe spate şi şi-a acoperit ochii cu mâinile.

— Se învârte camera.

— Pune-ţi tălpile pe podea. Ajută.

— Tălpile îmi sunt pe podea, murmură el.

I-am tras picioarele şi i le-am aşezat pe covor.

— Acum sunt.

A început să râdă, apoi s-a încruntat.

— Ce-am făcut? Ce naiba am făcut, Liis?

— Hei, i-am spus, urcându-mă în pat lângă el. Culcă-te! O să fie altfel mâine.

S-a întors, lipindu-şi faţa de pieptul meu. A oftat adânc, iar eu l-am strâns în braţe.

— Am făcut-o de oaie, a spus. Chiar am făcut-o de oaie.

— O să facem să fie bine.

— Cum o să facem să fie bine, dacă tu ai terminat-o cu mine?

— Thomas, opreşte-te! O să rezolvăm totul mâine. Culcă-te!

A dat din cap, apoi a inspirat adânc şi a expirat lent. Când i s-a reglat respiraţia, mi-am dat seama că a adormit.

Am ridicat capul să mă uit la ceas, apoi mi-am dat ochii peste cap. Aveam să fim extenuaţi dimineaţă.

L-am îmbrăţişat din nou, m-am aplecat să-l sărut pe obraz, după care am adormit şi eu.

Capitolul douăzeci şi unu

Băteam uşor cu degetele în computer în timp ce ascultam la căşti conversaţiile înregistrate. Japoneza era stricată, predominant argotică, dar agentul Grove greşise iarăşi numerele. De data aceasta, chiar identificase în mod fals o locaţie ca fiind o clădire goală de lângă un spital, când de fapt era vorba de o clădire situată lângă un ambulatoriu privat aflat la zece kilometri distanţă.

Am ridicat receptorul şi am sunat la primul număr programat pe apelare rapidă.

— Biroul agentului special adjunct, aici Constance.

— Agent Lindy, îl caut pe agent Maddox.

— Îţi fac legătura, a răspuns Constance.

Răspunsul ei m-a luat prin surprindere. De obicei, verifica prima dată cu el, înainte de a face legătura.

— Liis, a răspuns Thomas.

Vocea lui era moale, părea surprins.

— Ascult înregistrările astea cu Yakuza. Grove – m-am uitat peste umăr la uşa deschisă a biroului meu – devine tot mai îndrăzneţ, aproape nechibzuit. Identifică fals locaţii. Simt că se apropie ceva.

— Am să mă ocup de asta.

— Trebuie să-l îndepărtăm înainte să afle de recrutarea lui Travis. Ce mai aşteptăm?

— Un accident înscenat. E singurul mod prin care ne putem asigura că Tarou nu ştie că suntem pe urmele lui şi

ale lui Benny. Altfel am putea pune în pericol întreaga operaţiune.

— Înţeleg.

— Ce faci la prânz? m-a întrebat.

— Eu… ăă… Ies cu Val.

— Bine.

A chicotit agitat.

— Şi la cină?

Am oftat.

— Voi lucra până târziu, trebuie să recuperez.

— Şi eu. Te duc acasă şi putem să comandăm ceva pe drum. M-am uitat la peretele de sticlă al sălii de şedinţe. Val era la telefon, habar n-avea că urma să-şi facă planuri de prânz.

— Te anunţ eu, i-am spus. Nu prea sunt şanse să terminăm în acelaşi timp.

— Dă-mi de veste, a spus Thomas înainte ca linia să se întrerupă.

Am aşezat receptorul la loc şi m-am cufundat în scaunul meu. Mi-am pus din nou căştile în urechi şi am pornit înregistrările. Dimineaţa a început ca oricare alta, în afară de oboseală şi de faptul că m-am trezit în patul lui Thomas. A bătut la uşa mea în timp ce mă pregăteam să merg la lucru. Când am deschis uşa, mi-a dat un covrig cu cremă de brânză şi o cafea.

Drumul spre birou a fost ciudat, ceea ce m-a făcut să mă gândesc că ar trebui să încep să mă documentez cu privire la reprezentanţe auto. M-am îngrozit la gândul că s-ar putea să trebuiască să iau avionul până la Chicago şi să mă întorc cu Toyota mea Camry înapoi la San Diego.

În timp ce înregistrarea începea să devină interesantă, uşa biroului meu s-a deschis şi apoi s-a trântit. Thomas şi-a

dat la o parte sacoul şi şi-a aşezat o mână în şold, încercând să spună ceva.

Mi-am scos căştile din urechi.

— Ce e?

Mintea îmi zbura la tot felul de scenarii oribile, toate având legătură cu familia lui Thomas.

— Mă eviţi, iar Constance a spus că erai la telefon cu o reprezentanţă auto când a trecut pe lângă biroul tău. Ce se întâmplă?

— Ăăă… am nevoie de o maşină?

— De ce? Ai cu ce să mergi în fiecare zi la lucru şi înapoi.

— Sunt şi alte locuri în care vreau să merg, nu doar la lucru, Thomas.

S-a apropiat de biroul meu şi şi-a aşezat mâinile pe lemnul neted, privindu-mă în ochi.

— Fii sinceră cu mine.

— Ai spus că urma să-mi explici mai multe despre Camille. De ce nu acum? am întrebat, încrucişându-mi braţele.

S-a uitat în spatele lui.

— Ce? Aici?

— Uşa e închisă.

Thomas s-a aşezat pe un scaun.

— Îmi pare rău că ţi-am spus Camille. Vorbeam despre ea, tensiunile creşteau şi îi puteam auzi pe ea şi pe Trent râzând. A fost o greşeală onestă.

— Ai dreptate, Jackson. Te iert.

Obrajii lui Thomas se înroşiră.

— Mă simt oribil.

— Aşa şi trebuie.

— Nu e totul pierdut pentru noi, Liis, nu după o greşeală stupidă.

— Nu cred că am fost vreodată împreună, totuşi.

— Există sentimente foarte puternice între noi. Cred că-ţi dai seama şi tu de ele. Ştiu că nu-ţi place să te afli în afara zonei tale de confort, dar e la fel de înfricoşător şi pentru mine. Te asigur.

— Nu-mi mai este frică. Am făcut pasul. Doar că tu nu l-ai făcut.

S-a schimbat la faţă. Se uita în interiorul meu, în adâncul sufletului meu, şi nu puteam să mă ascund.

— Te îndepărtezi de mine. Te înspăimânt.

— Termină!

Maxilarele îi tremurau.

— Nu am să te curtez, Liis. Dacă nu mă vrei, te las în pace.

— Foarte bine, am spus cu un zâmbet de uşurare. Ne scuteşte pe amândoi de mult timp pierdut.

Mă implora din priviri.

— Nu am spus că vreau să te las în pace.

— Thomas, am spus, aplecându-mă spre el. Sunt ocupată. Te rog să-mi spui dacă ai vreo întrebare legată de formularele FD-3.2 completate de mine. Am să le las la Constance la sfârşitul zilei.

S-a uitat la mine surprins şi apoi s-a ridicat, întorcându-se spre ieşire. A răsucit clanţa ezitând, privind peste umăr.

— Poţi să vii în continuare cu mine cu maşina până-ţi rezolvi problema.

— Mulţumesc, i-am spus. Dar am rezolvat deja ceva cu Val.

A scuturat din cap şi a clipit, apoi a deschis uşa şi a ieşit. A luat-o la dreapta în loc s-o ia la stânga spre biroul lui şi mi-am dat seama că se îndrepta spre sala de fitness.

Până a trecut Thomas de uşile de siguranţă, Val a apărut

la mine în birou şi s-a aşezat.

— N-a părut prea în regulă.

Mi-am dat ochii peste cap.

— S-a terminat.

— Ce s-a terminat?

— Noi… a fost ceva între noi în weekend. Dar s-a terminat.

— Deja? Arată devastat. Ce i-ai făcut?

— De ce e automat vina mea? m-am răstit.

Când Val a ridicat din sprânceană, am continuat.

— Am fost de acord să încerc ceva ce seamănă cu o relaţie, dar apoi mi-a spus că e încă îndrăgostit de Camille. Apoi, în loc să mi se adreseze cu numele meu, mi-a spus Camille… aşa că…

Mă jucam cu creioanele de pe birou, încercând să-mi păstrez calmul.

— Ce ţi-a spus Camille? a întrebat, derutată.

— Nu, mi-a spus *mie* Camille – adică a folosit numele ei ca să mi se adreseze mie.

— În pat? ţipă ea.

— Nu, am răspuns, cu o grimasă de dezgust. Pe plajă. Ne certam. Nu ştiu nici acum de ce.

— Sună promiţător. Trebuia să ne dăm seama că doi obsedaţi de control n-au cum să se înţeleagă.

— Cam asta a spus şi el. A, şi apropo, noi două avem programat un prânz împreună.

— Da?

— Asta i-am spus lui Thomas, deci da.

— Dar am planuri cu Marks.

— Nu, îmi eşti datoare.

— Fie, a spus, punându-şi coatele pe biroul meu şi arătându-mă apoi cu degetul. Dar va trebui să-mi dai detalii

despre weekend.

— Sigur, după ce-mi spui totul despre căsnicia ta.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Nu, s-a împotrivit ea. Vezi? De-asta nu vreau ca tu să ştii.

— Pentru că-ţi dai seama că nu toată lumea vrea să-şi verse orice gând, sentiment şi secret? E o lecţie numai bună de învăţat pentru tine. Mă bucur că am reuşit să ţi-o dau.

S-a holbat la mine.

— Eşti o prietenă rea. Ne vedem la prânz.

I-am zâmbit, aşezându-mi căştile înapoi în urechi, iar Val s-a întors la biroul ei.

Restul zilei a decurs normal, la fel şi cea care a urmat.

Val mă aştepta în fiecare dimineaţă, chiar în faţa clădirii. Zilele mai bune erau cele în care nu mă întâlneam cu Thomas în lift. În mare parte, eram politicoşi unul cu celălalt. A încetat să mai vină la mine la birou, trimiţând toate e-mailurile prin Constance.

Am adunat dovezi împotriva lui Grove şi, în schimb, ne-am folosit de încrederea pe care o avea Tarou în el ca să obţinem informaţii. Răspunsurile la întrebările noastre le găseam ascunse în discuţiile mărunte şi comentariile impertinente schimbate între Grove, Tarou şi acoliţii săi, comentarii precum cât de naivi suntem noi, cei de la FBI, şi cât de uşor a fost să treacă de sistemul nostru cunoscând persoana potrivită.

* * *

La exact două săptămâni după ce Thomas şi cu mine i-am dat veştile bune lui Polanski în legătură cu Travis, m-am trezit în Cutter's, singură, pălăvrăgind cu Anthony.

— Şi i-am spus „Căţea, nici nu mă cunoşti”, a zis, înclinându-şi capul pe-o parte.

Am aplaudat uşor şi am ridicat paharul în cinstea lui.

— Bravo!

— Îmi cer scuze pentru limbaj, dar asta i-am spus şi lui.

— Cred că te-ai descurcat cum nu se poate mai bine, i-am răspuns înainte de a mai lua o înghiţitură.

Anthony s-a aplecat şi a ridicat scurt capul.

— De ce nu mai vii cu Maddox aici? De ce nu mai trece Maddox deloc pe aici?

— Pentru că toate femeile din lume îi ocupă sistematic localurile lui preferate.

— Ce jenant! Şi mai zic că eu mă dau în spectacol.

Şi-a mijit ochii preţ de o clipă.

— Cine zice asta?

— Ştii tu, a spus, dând din mână a pagubă. Ei.

A arătat cu degetul spre mine.

— Trebuie să vă împăcaţi. Îmi afectează bacşişul deja.

A privit în sus, apoi din nou spre mine.

— Hopa, Aqua Net, în spatele tău.

Nu m-am întors. Nici nu trebuia. Sawyer începuse deja să-mi respire în ureche.

— Hei, frumoaso!

— Nu ţi-au acceptat bacşişurile în clubul de striptease? am întrebat.

S-a strâmbat.

— Eşti într-o stare de rahat. Ştiu că nu mai eşti preferata prafului, dar nu trebuie să-ţi verşi nervii pe mine.

Am mai luat o înghiţitură.

— Ce ştii tu despre a fi preferatul prafului? Nimeni nu te place.

— Au, a făcut Sawyer, jignit.

— Îmi pare rău. Am fost cam dură. Dar, în apărarea mea, ai putea avea măcar un prieten dacă ai da cu subsemnatul pe hârtie.

A clipit.

— Stai… despre ce vorbeşti?

— Actele tale de divorţ.

— Ştiu, dar vrei să spui că nu mai suntem prieteni?

— Nu suntem, am spus înainte de a mai lua o înghiţitură.

— Mama mă-sii, Liis. Ai stat un weekend cu Maddox şi deja tragi la măsea.

A scuturat din cap şi a început să bea din berea pe care Anthony a aşezat-o în faţa lui.

— Sunt dezamăgit.

— Semnează actele. Cât de greu e?

— Spre deosebire de ceea ce se crede, e greu să închei o căsnicie.

— Pe bune? Credeam că e mai uşor pentru cineva care înşală.

— Nu am înşelat-o!

Am arcuit o sprânceană.

— Ea – a făcut un gest către capul lui – chestia ei mă înnebunea. Ai idee cum e să fii cu cineva şi să n-ai voie să ai niciun secret?

— Atunci de ce ai înşelat-o? Practic, ţi-o cereai cu divorţul şi acum nici atât nu-i oferi.

A râs o dată, şi-a dat pe gât berea şi a pus sticla pe tejghea.

— Pentru că am crezut că am s-o fac să nu mai încerce să intre în capul meu.

— Asta, am spus, mulţumindu-i din cap lui Anthony când mi-a aşezat în faţă un nou cocteil Manhattan, te face să

pari un idiot.

Se juca cu sticla de bere.

— Am fost. Am fost un idiot. Dar nu mă lasă să repar asta. Mi-am înclinat capul.

— Mai eşti îndrăgostit de Val? Îşi ţinea privirea lipită de sticlă.

— Cine crezi că i-a luat iepuraşul acela de ziua ei? Cu siguranţă, nu Marks.

— Rahat, a spus Anthony. Eu pariasem cu Marks că eşti gay.

— Înseamnă că n-ai o intuiţie bună, am spus.

Anthony a mustăcit.

— Eu am pariat că e hetero.

Nasul lui Sawyer s-a încreţit.

— Marks crede că sunt gay? Ce mă-sa?

Am chicotit şi, în timp ce Anthony s-a aplecat pentru a vorbi cu noi, Thomas s-a aşezat lângă mine.

— Anthony trebuie să îţi spună că sunt aici, a zis Thomas.

Spatele mi s-a încordat, iar zâmbetul mi s-a şters de pe faţă.

— Maddox, am spus, salutându-l.

— Nu-mi băga unghia în gât, Maddox, a spus Anthony. Doar că i-am promis că îi ţin spatele de acum încolo.

Thomas privea derutat.

— Vrea să zică să nu-i porţi pică, i-am explicat.

— A, a răspuns Thomas.

— Ca de obicei? a întrebat Anthony, iritat că a trebuit să traduc ce zicea.

— Un Jack şi o Cola, te rog, a spus Thomas.

Sawyer se aplecă în faţă.

— Ai avut o zi grea, şefu'?

Thomas n-a răspuns. A privit fix la mâinile sale încleştate, puse pe tejghea.

Eu şi Sawyer am avut un schimb de priviri.

Ne-am continuat discuţia.

— Ea ştie?

— Evident că ştie. Ea ştie tot, a spus Sawyer cu o grimasă.

— S-ar putea să fie timpul să mergeţi mai departe cu vieţile voastre.

Doi tipi tineri au intrat pe uşă. Nu îi văzusem niciodată până atunci, dar umblau cu pieptul scos şi cu mâinile legănându-se. M-am întors spre ei în timp ce unul dintre ei mă măsura din priviri.

— Mişto bluza, Yoko, a spus.

Sawyer a pus piciorul pe podea şi a dat să se ridice, dar eu i-am pus mâna pe braţ.

— Ignoră-i! A fost un concert rock la Casbah acum. Probabil vin de acolo şi caută scandal. Uită-te la bluza tipului mai mare!

Sawyer i-a scanat rapid pe cei doi, observând o ruptură în gulerul tricoului unuia dintre tipi. Am mai cerut un rând. Thomas şi-a terminat băutura, a aruncat o bancnotă pe tejghea şi a plecat fără să spună un cuvânt.

— Ce ciudat a fost, a spus Sawyer. De când n-a mai fost pe aici?

— De mai bine de două săptămâni, a spus Anthony.

— Şi vine acum, bea ceva, apoi pleacă, a spus Sawyer.

— De obicei nu ia două băuturi? am întrebat.

Anthony aprobă din cap.

— Dar niciodată când are privirea aia.

M-am întors către uşă, privind la tipul cu tricoul rupt şi la prietenul său plecând.

— Nu i-a ţinut mult.

— Am auzit că se plângeau de plictiseală. Aparent, comanda le venea prea încet, a spus Anthony făcând cu ochiul.

— Eşti genial, am spus, rânjind. Ar trebui să vorbeşti cu Val încă o dată, Sawyer. Spune-i totul. Dacă nu vrea să treacă peste, mută-te de acolo şi semnează actele. Nu e cinstit ce-i faci.

— Ai dreptate. Te urăsc, dar ai dreptate. Şi, orice ai zice, Lindy, suntem prieteni.

— Bine.

Sawyer şi cu mine am plătit, l-am salutat pe Anthony şi am traversat încăperea întunecoasă, am deschis uşile. Trotuarul era bine luminat, traficul era normal, dar ceva nu părea în regulă.

Sawyer mi-a atins braţul.

— Şi tu? am întrebat.

Ne-am apropiat cu grijă de colţul străzii, iar cineva mormăia.

Sawyer voia să arunce o privire rapidă, dar a rămas blocat, cu gura căscată.

— Rahat!

L-am urmat şi am scos imediat telefonul mobil. Cei doi bărbaţi din bar erau pe jos într-o baltă de sânge.

— 112, ce urgenţe aveţi?

— Doi bărbaţi, tineri, de vreo douăzeci de ani, bătuţi rău în Midtown. E nevoie de o ambulanţă.

Sawyer i-a verificat pe amândoi.

— Ăsta e inconştient, a zis.

— Amândoi respiră. Unul e inconştient.

I-am dat adresa şi apoi am încheiat apelul.

Sawyer a privit în jur. Un cuplu mai în vârstă traversa

pe cealaltă parte a străzii şi, în afară de ei şi un boschetar care căuta prin pubele, strada era goală. N-am mai văzut pe nimeni suspect.

Sirenele se auzeau în depărtare.

Sawyer şi-a băgat mâinile în buzunare.

— Se pare că au căutat bătaie până au găsit.

— Poate că s-au reîntâlnit cu cei cu care s-au bătut mai înainte?

Sawyer a ridicat din umeri.

— Nu e treaba mea.

— Amuzant!

Un echipaj de poliţie a ajuns în câteva minute, urmat la scurt timp de o ambulanţă. Le-am spus ce ştiam şi, după ce le-am dat numerele noastre, am fost liberi.

Sawyer m-a condus până pe hol şi m-a luat în braţe.

— Eşti sigur că nu vrei să te conduc până acasă? am întrebat. Infractorul e încă în libertate.

Sawyer a chicotit.

— Mai taci, Lindy.

— Noapte bună. Ne vedem mâine.

— Nu. Voi fi plecat.

— A, sigur. Chestia aia, am spus, aiurită. Mă bucur că am plecat din bar la timp.

— Urmez o pistă la Vegas, dată de unul dintre informatori, Arturo.

— Omul lui Benny? De ce e în San Diego? am întrebat.

— Benny l-a trimis în vizită la familia lui orientală. Mă asigur că rămâne pe calea cea bună. Nu vreau ca cei din Yakuza să-l sperie şi să-l determine să deconspire interesul nostru pentru ei.

— Sună foarte oficial.

— Ca întotdeauna. Noapte bună.

Sawyer a împins uşile din hol, iar eu m-am întors să apăs pe butonul liftului. Eram murdară de sânge proaspăt. Am privit în jur şi apoi, cu interiorul bluzei, m-am şters.

Uşile s-au deschis, soneria m-a întâmpinat cu sunetul ei plăcut, dar când am intrat, am simţit un nod în gât. Butonul pentru etajul şase era şi el pătat cu sânge.

Am folosit din nou bluza pentru a şterge urmele, apoi am aşteptat nerăbdătoare ca uşile să se deschidă. Am dat buzna pe hol şi m-am dus direct la Thomas, bătându-i la uşă. Când n-a răspuns, am bătut din nou.

— Cine e? a întrebat Thomas.

— Liis. Deschide naibii uşa!

Zgomotul lanţului se auzi, la fel şi încuietorile, apoi Thomas a deschis uşa. Am împins uşa şi am trecut pe lângă el, apoi m-am întors spre el, încrucişându-mi braţele la piept.

Thomas avea o pungă cu gheaţă pe mâna dreaptă şi un bandaj însângerat pe stânga.

— Doamne! Ce ai făcut? am întrebat, întinzându-mă să-i verific bandajul.

Am îndepărtat atentă bandajul de pe încheieturi şi apoi l-am privit.

— Nenorociţii ăia rasişti te-au insultat.

— Aşa că i-ai bătut până i-ai lăsat laţi? am ţipat la el.

— Nu, asta a fost după ce i-am auzit zicând că sperau ca ruta ta spre casă să fie printr-o alee întunecată.

Am oftat.

— Hai! Te dezinfectez.

— Mă descurc.

— Bandajele şi gheaţa nu sunt de ajuns. Ai să te infectezi. Îţi sună bine?

Thomas se încruntă.

— Bine atunci.

Ne-am îndreptat spre baia lui. S-a aşezat pe marginea căzii, ţinând ambele mâini în sus.

— Ai o trusă de prim ajutor?

A făcut semn din cap spre chiuvetă.

— Sub chiuvetă.

Am luat de acolo o cutie de plastic, am deschis-o şi am bâjbâit prin ea.

— Apă oxigenată?

Thomas a tresărit.

— Poţi să te baţi cu doi bărbaţi până ţi se juleşte pielea pe mâini, dar nu poţi să rezişti la două secunde de senzaţie de arsură?

— În dulapul cu medicamente. În spatele oglinzii.

— Ştiu, şi eu am, i-am răspuns absentă.

— Am încercat să plec acasă fără să…

— Fără să sari la gâtul lor?

— Unii oameni sunt bătăuşi, prădători pentru tot restul vieţii, până vine cineva şi îi snopeşte în bătaie şi-i vindecă de asta. Le oferă o perspectivă nouă asupra vieţii.

— Asta urmăreai tu? Crezi că le-ai făcut o favoare?

S-a încruntat.

— Am făcut lumii un bine.

I-am turnat apa oxigenată pe răni, iar el a încleştat dinţii şi şi-a retras instinctiv mâinile.

Am oftat.

— Nu pot să cred că ţi-ai pierdut firea pentru o insultă stupidă şi o ameninţare goală de conţinut.

Thomas şi-a culcat obrazul pe umăr pentru a se şterge pe faţă, mânjindu-se cu sânge.

— Ar trebui să faci baie în asta, i-am spus, ţinând sticla mare în mâini.

— De ce?

Am apucat pansamentul şi l-am înmuiat în dezinfectant.

— Pentru că sunt sigură că nu e sângele tău.

Thomas şi-a dat ochii peste cap, plictisit.

— Îmi pare rău, vrei să plec? am întrebat.

— Să ştii că da.

— Nu! m-am răstit.

— O! *Asta* te jigneşte.

I-am şters rănile cu o compresă sterilă.

— Străinii nu-mi pot răni sentimentele, Thomas. Însă oamenii la care ţin pot s-o facă.

Umerii i s-au lăsat. Brusc, părea prea obosit ca să se certe.

— Ce făceai la Cutter's? am întrebat.

— Sunt client fidel.

M-am încruntat.

— Nu în ultimul timp.

— Voiam să beau ceva.

— Ai avut o zi de luni grea? am întrebat, gândindu-mă dacă există zile de luni bune.

A ezitat.

— L-am sunat pe Travis vineri.

— Păcăleală de 1 aprilie? am întrebat.

Thomas m-a lăsat câteva secunde.

— A, a fost ziua lui! m-am luminat.

— Mi-a închis.

— Au!

Chiar când am scos sunetul, Thomas şi-a tras mâna.

— Mama mă…

A strâns din buze, iar venele de pe gât i s-au umflat.

— Îmi pare rău… am tresărit.

— Îmi e dor de tine, a spus Thomas încet. Încerc să mă port formal la lucru, dar nu mă pot opri să nu mă gândesc la

tine.

— Ai fost foarte retras. Oamenii zic că e ca în vremurile de după Camille.

A râs, fără să fie amuzat.

— Nu se compară. E mult mai rău acum.

M-am concentrat la rănile lui.

— Hai să ne bucurăm că n-am dus relaţia asta mai departe!

Aprobă din cap.

— Te cred că eşti bucuroasă. Eu n-am fost atât de precaut.

Mâinile mi-au căzut în poală.

— Despre ce vorbeşti? Mi-ai spus acum două săptămâni că n-ai putea să mă iubeşti.

— Liis… Tu simţi ceva pentru mine?

— Ştii bine că da.

— Mă iubeşti?

M-am uitat în ochii lui disperaţi şi am zăbovit. Cu cât mă uitam mai mult, cu atât părea mai lipsit de speranţă.

Am oftat.

— Nu vreau să fiu îndrăgostită, Thomas.

S-a uitat la bandajele de pe mâinile lui, pătate deja cu propriul sânge.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu.

— Minţi! Cum poţi să fii atât de tare pe poziţie şi, în acelaşi timp, atât de speriată?

— Ce legătură are? m-am răstit. Şi ţie ţi-ar fi frică dacă ţi-aş fi spus că încă eram îndrăgostită de Jackson şi că tu erai mult prea departe de zona ta emoţională de confort.

— Nu e cinstit.

Mi-am ridicat bărbia.

— Nu trebuie să fiu cinstită cu tine, Thomas. Trebuie doar să fiu onestă cu mine însămi.

M-am ridicat şi am făcut un pas în spate, către uşă.

A scuturat din cap şi a chicotit.

— Tu, Liis Lindy, eşti cu siguranţă pedeapsa mea.

Capitolul douăzeci şi doi

Am preferat să cobor pe scări, decât să iau liftul un etaj mai jos. Mi-am târât picioarele până la etajul la care stăteam şi am trecut de uşa mea, făcând încă doi-trei paşi până la fereastra de la capătul coridorului.

Colţul străzii de peste drum era plin de sânge, dar nimeni nu părea să observe. Oamenii care treceau pe acolo nu aveau habar de violenţele care se petrecuseră cu nici măcar o oră în urmă în locul prin care mergeau.

Un cuplu s-a oprit la doar câţiva metri de cea mai mare pată de sânge, certându-se. Femeia s-a asigurat în stânga şi în dreapta şi a traversat apoi strada, iar eu am recunoscut-o chiar înainte să intre sub marchiza clădirii în care locuiam. Marks a urmat-o, iar eu am oftat, ştiind că amândoi aveau să iasă din lift în doar câteva minute.

Am mers la uşă şi am descuiat-o, apoi am rămas în cadrul uşii, aşteptând. S-a auzit liftul, iar din spatele uşilor a ieşit la iveală prietena mea, mai nervoasă decât o văzusem vreodată.

A ieşit, după care s-a oprit brusc, înghiontindu-l pe Marks, care s-a împiedicat de ea.

— Pleci? m-a întrebat.

— Nu. Doar ce-am ajuns acasă.

Am ţinut uşa deschisă.

— Hai înăuntru!

A trecut pe lângă mine, după care Marks s-a oprit, aşteptând să-i acord permisiunea. Am dat din cap, iar el a urmat-o pe canapea.

Am trântit uşa şi m-am întors spre ei cu braţele încrucişate.

— Nu am chef s-o fac pe Doctor Phil pentru voi doi. Nu-mi pot pune ordine în propriile-mi gânduri.

Mi-am dat şuviţele de păr de pe faţă şi m-am îndreptat spre un scaun, luând rufele împăturite de pe el, după care m-am aşezat.

— Eşti de acord cu mine, nu-i aşa, Liis? a întrebat Marks. Trebuie să-l dea afară.

— N-o să plece, a spus Val exasperată.

— În cazul ăsta, am să-l fac eu să plece, a mârâit Marks.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Haide, Marks. Cunoşti legea. E soţul ei. Dacă ar veni poliţia, tu ai fi cel care trebuie să plece.

Marks şi-a încleştat maxilarul, iar apoi a privit spre bucătăria mea.

— Ai două dormitoare. Ai invitat-o să stea cu tine.

— Nu vrea să părăsească apartamentul, i-am spus.

Val a deschis ochii larg.

— Asta îi spuneam şi eu.

— Nu vreau să trăieşti cu el. E ciudat! a spus Marks.

— Joel, mă ocup de asta, a spus Val. Dacă nu vrei să te bagi în aşa ceva, te înţeleg.

Am mijit ochii.

— De ce sunteţi aici?

Marks a oftat.

— Am trecut pe la ea ca să o scot la cină. El a reacţionat urât. De obicei, o aştept afară, dar voiam să fiu şi eu gentilom o dată. El a făcut scandal. Pe cine e supărată? Pe mine.

— De ce facem lucrurile astea? am întrebat, mai mult pentru mine. Suntem adulţi. Dragostea ne face să fim proşti.

— Nu mă iubeşte, a spus Val.

— Ba da, a spus Marks, privind-o.

S-a întors încet către el.

— Da?

— Te-am urmărit de câteva luni şi încă o fac. Crezi că e o chestie pasageră pentru mine? Te iubesc.

Lui Val i-a picat faţa, după care a spus:

— Şi eu te iubesc.

S-au îmbrăţişat şi au început să se sărute.

Mi-am mutat privirea pe tavan, gândindu-mă dacă să izbucnesc într-o criză de nervi.

— Îmi pare rău, a spus Val, curăţându-şi rujul de buze.

— E în regulă, am spus absentă.

— Ar trebui să plecăm, a spus Marks. Abia am reuşit să facem o rezervare. Nu vreau să trebuiască să conduc toată seara prin oraş căutând un local decent, la nouă şi jumătate seara.

M-am chinuit să zâmbesc, apoi m-am îndreptat spre uşă, deschizând-o larg.

— Îmi pare rău, mi-a şoptit Val în timp ce trecea pe lângă mine.

Am dat din cap.

— E-n regulă.

Am închis uşa, m-am îndreptat spre dormitor şi m-am trântit în pat cu faţa în jos.

Val şi Marks păreau că au găsit prea uşor o soluţie la problema lor, chiar şi în condiţiile în care Val locuia cu Sawyer de mai bine de un an. Eu mă simţeam mizerabil doar stând la un etaj sub Thomas. Dar problemele noastre păreau mult mai complicate decât să locuieşti cu un fost iubit.

Iubeam un bărbat pe care nu-l puteam iubi, care iubea pe altcineva, deşi pe mine mă iubea mai mult.

Iubirea putea să mă pupe în fund.

* * *

A doua zi de dimineaţă, m-am simţit uşurată când nu l-am văzut pe Thomas în lift.

Pe măsură ce săptămânile treceau, îngrijorarea devenea o simplă amintire.

Thomas se asigura că ajunge mai devreme decât mine la lucru şi că rămâne până mult mai târziu. Întâlnirile noastre erau scurte şi tensionate, iar dacă primeam vreo sarcină, Val, Sawyer şi cu mine uram să mergem la Constance cu mâna goală.

Restul echipei rămânea cu capul plecat, aruncându-mi priviri urâcioase atunci când credeau că nu observ. Zilele erau lungi. Simpla mea prezenţă în sala de şedinţe era stresantă şi, în scurt timp, am devenit persoana cea mai puţin plăcută din clădire.

Au trecut opt zile întregi fără să-l văd pe Thomas la Cutter's, apoi încă o săptămână.

Anthony mi-a dat numărul unui prieten care ştia pe cineva care se ocupa cu maşinile şi, de îndată ce am sunat şi i-am pomenit numele, am primit o ofertă la jumătate din preţul pieţei.

Până în mai, Toyota mea Camry a fost livrată, iar acum puteam să explorez tot mai mult din San Diego. Val şi cu mine am plecat la grădina zoologică şi am început să vizităm sistematic toate plajele, mereu singure. A devenit un soi de ritual.

Nu mi-a luat mult să mă îndrăgostesc de oraş, m-a făcut

să mă întreb dacă nu cumva începeam şi eu să dezvolt iubiri spontane. Frica asta s-a risipit după câteva ieşiri cu Val, când am înţeles că fiecare interacţiune cu un bărbat îmi amintea de cât de dor îmi era de Thomas.

Într-o sâmbătă foarte caldă şi umedă, am parcat în faţa restaurantului Kansas City Barbeque şi mi-am vârât cheile în poşetă. Chiar şi îmbrăcată cu o rochie de vară, puteam simţi cum curge transpiraţia pe mine, de sub sâni şi de-a lungul abdomenului. Era genul ăla de căldură pe care doar oceanul sau o piscină ar fi putut-o contracara.

Pielea îmi era lucioasă şi părul îmi era prins în coadă în vârful capului. Umiditatea îmi amintea de cea de pe o insulă şi aveam nevoie să-mi distrag atenţia cu ceva.

Am împins uşa şi am îngheţat pe loc. Primul lucru pe care l-am văzut a fost Thomas stând în faţa tablei de darts cu o blondă, ţinând-o cu o mână în timp ce cu cealaltă încerca să o ajute să ţintească mai bine.

În momentul în care ne-am privit, m-am întors pe călcâie şi am gonit spre maşină. Alergatul nu era eficient în sandale cu platformă, înainte să ies de pe terasa din faţă, cineva a luat colţul şi m-am izbit în el, pierzându-mi echilibrul.

Înainte să mă lovesc de pământ, o pereche de braţe mari m-au susţinut.

— Unde te grăbeşti aşa? a întrebat Marks, dându-mi drumul în momentul în care a fost sigur că mi-am recăpătat echilibrul.

— Scuze. Voiam să iau cina aici.

— A, a spus cu un zâmbet complice. L-ai văzut pe Maddox înăuntru.

— Eu… ăăă… pot să merg altundeva.

— Liis? m-a strigat Thomas din prag.

— Nu vrea să mănânce aici din cauza ta, a strigat Marks înapoi, ţinându-mă de umeri.

Toată lumea de pe terasă s-a uitat la mine.

L-am împins pe Marks şi mi-am ridicat bărbia.

— Du-te dracului!

M-am îndreptat spre maşină.

Marks a strigat după mine.

— Petreci prea mult timp cu Val!

Nu m-am întors. În schimb, am băgat mâna în poşetă după chei şi am apăsat pe butonul de deblocare fără cheie.

Înainte de a apuca să deschid portiera, am simţit cum mă apucă iar cineva.

— Liis, a spus Thomas, gâfâind după ce alergase prin parcare.

Mi-am smucit mâna şi am deschis portiera.

— E doar o prietenă. A lucrat pe postul lui Constance pentru Polanski când a fost el şef adjunct.

Am clătinat din cap.

— Nu trebuie să te justifici.

Şi-a băgat mâinile în buzunare.

— Ba da, trebuie. Eşti supărată.

— Nu din proprie iniţiativă, i-am răspuns, privindu-l. O să-mi dau seama ce şi cum. Până atunci, îmi prieşte să te evit.

Thomas a dat din cap.

— Îmi pare rău. Să te supăr e ultimul lucru pe care mi-l doresc. Arăţi… arăţi superb. Urma să te întâlneşti cu cineva?

M-am strâmbat.

— Nu. Nu mă întâlnesc cu nimeni. Nu ies cu nimeni deocamdată. De fapt nu ies, punct, m-am răstit. Nu că m-aş aştepta la acelaşi lucru din partea ta, am spus, făcând semn către restaurant.

M-am aşezat pe scaunul şoferului, dar Thomas mi-a

ţinut cu blândeţe braţul.

— Nu suntem împreună, a spus. O ajutam doar la darts. Iubitul ei e aici.

L-am privit neîncrezătoare.

— Super. Trebuie să plec. Nu am mâncat azi.

— Mănâncă aici, a spus, zâmbind uşor. Pot să te învăţ şi pe tine să joci darts.

— Prefer să nu fiu una din multele. Mulţumesc.

— Nu eşti. Nu ai fost niciodată.

— Nu, doar una din două.

— Fie că mă crezi sau nu, Liis… eşti singura. Nu a fost niciodată altcineva în afară de tine.

Am oftat.

— Îmi pare rău. Nu trebuia să aduc vorba. Ne vedem la lucru luni. Avem o întâlnire devreme.

— Da, a spus, făcând un pas înapoi.

M-am urcat în maşină şi am pornit motorul. Maşina a hârâit vag, iar eu am demarat, lăsându-l pe Thomas singur în parcare.

La primul local cu comandă din maşină pe care l-am văzut, am rămas la coadă. Odată ce mi-am primit hamburgerul şi cartofii prăjiţi, am condus până acasă.

Punga cu mâncare a făcut un sunet de hârtie mototolită în vreme ce închideam uşa maşinii, apoi m-am îndreptat spre uşa holului, simţindu-mă măruntă din cauza faptului că planul meu de a-mi distrage singură atenţia fusese un eşec total.

— Hei! m-a strigat Val de peste drum.

M-am uitat la ea şi mi-a făcut cu mâna.

— Mamă, ce bine arăţi! Hai cu mine la Cutter’s.

Mi-am luat punga cu mâncare.

— Cina? a strigat.

— Cam aşa! am strigat înapoi.

— De la Puf?

— Nu!

— Scârbos! a strigat. Băutura ajută mai mult!

Am oftat şi apoi m-am uitat în ambele direcţii înainte să trec strada. Val m-a luat în braţe, iar zâmbetul ei s-a şters când mi-a văzut expresia.

— Ce e?

— M-am dus la KC Barbeque. Thomas era acolo cu o blondă foarte înaltă şi foarte frumoasă.

Val şi-a ţuguiat buzele.

— Eşti mult mai bună decât ea. Toată lumea ştie că e o curvă.

— O cunoşti? am întrebat. E asistenta lui Polanski.

— A, a spus Val. Nu, Allie e o dulceaţă de fată, dar o să ne prefacem că e o curvă.

— *Allie*? m-am plâns, pufnind de parcă ceva mi-ar fi evacuat aerul din plămâni.

Numele suna exact ca fata perfectă de care s-ar putea îndrăgosti Thomas.

— Omoară-mă acum! am adăugat.

M-a luat de braţ.

— Port armă. Pot, dacă vreau.

Mi-am lăsat capul pe umărul ei.

— Eşti o prietenă bună.

— Ştiu, a spus Val, conducându-mă spre Cutter's.

Capitolul douăzeci şi trei

M-am chinuit să-i zâmbesc agentului Trevino atunci când am oprit maşina la înregistrare, apoi am virat către zona de parcare. Eram într-o dispoziţie proastă încă din

weekend, iar faptul că era luni nu ajuta deloc.

Thomas avea dreptate. Chiar uram să conduc pe autostradă, iar intuiţia lui mă enerva şi ea. Am găsit un loc şi am parcat. Apoi mi-am luat poşeta şi geanta de piele maro. Când am ieşit din maşină, l-am văzut pe agentul Grove străduindu-se să se dea jos din Sedanul lui albastru.

— ’neaţa, am spus.

M-a salutat scurt din cap şi ne-am îndreptat către lift. Am apăsat butonul, încercând să nu deconspir faptul că eram agitată în preajma lui.

A tuşit în pumn şi m-am folosit de asta ca scuză să-l privesc.

Părul prins în coadă mi s-a lovit de umărul drept în timp ce m-am întors spre el.

— Răcelile de vară sunt cele mai rele.

— Alergii, a mormăit mai mult pentru sine.

Liftul se deschise, iar eu am ieşit, urmată de Grove. Cămaşa lui albastru-deschis şi cravata prea mică îi făceau trunchiul lung să pară şi mai şi.

— Cum decurg interviurile? am întrebat.

Mustaţa sârmoasă a lui Grove a tremurat.

— E cam devreme pentru pălăvrăgeli, agent Lindy.

Am ridicat din sprâncene şi apoi am privit drept în faţă, cu mâinile împreunate. Odată ajunşi la etajul şapte, am ieşit pe hol. M-am uitat la Grove, care s-a holbat la mine până când uşile liftului s-au închis.

Val m-a întâmpinat la uşile de securitate.

— Deschide uşa, deschide uşa, deschide…

— Nu am terminat, a spus Marks cu o grimasă.

Val a zâmbit instantaneu şi s-a întors către el.

— Deocamdată, da.

— Nu, nu am terminat, a spus Marks, iar ochii albaştri i

s-au înflăcărat.

Am împins uşa, iar Val a făcut un pas în faţă.

— Dar am terminat… aşa că am terminat.

Când uşa s-a închis în faţa lui Marks, s-a întors spre mine şi mi-a strâns braţul.

— Mulţumesc.

— Ce-a fost asta?

Şi-a dat ochii peste cap şi a pufnit.

— Marks insistă în continuare să plec din propriul meu apartament.

— Păi… Nici mie nu mi-ar plăcea ca iubitul meu să trăiască cu soţia sa.

— Marks nu e iubitul meu, iar Sawyer nu e soţul meu.

— Situaţia ta cu Marks e ambiguă, dar cu siguranţă eşti căsătorită cu Sawyer. N-a semnat încă actele?

Ne-am îndreptat spre biroul meu, iar Val a închis uşa şi s-a prăbuşit pe scaun.

— Nu! S-a întors aseară din Cutter's şi a tot vorbit despre cum faza cu agentul Davies a fost o greşeală.

— Stai… Agent Davies?

— Da.

— Dar tu…

Val s-a strâmbat, apoi şi-a dat seama la ce mă refer şi a ţâşnit din scaun.

— Nu! Câh! *Câh!* Chiar şi dacă eram lesbiană, aş prefera pe cineva mai puţin abuziv când foloseşte rujul. Agent Davies arată ca o încercare eşuată la un concurs de sosii ale lui Cher, cu tot… – a simulat în aer cercuri cu degetul, în dreptul feţei – … spectacolul ăla pe faţă.

— Deci când ai spus că ai experimentat şi cu Sawyer, şi cu Davies, te refereai la faptul că te-a înşelat cu ea.

— Da! a spus, dezgustată.

S-a aşezat la loc pe scaun, pe marginea lui, în timp ce umerii îi cădeau pe spătar.

— Dacă mai spui cuiva asta, încearcă să fii mai clară.

Val a căzut puţin pe gânduri, apoi a închis ochii şi şi-a lăsat umerii să cadă.

— Rahat!

— Nu o să-l ierţi pe Sawyer? am întrebat.

— Doamne, nu!

— Atunci ce te ţine acolo, Val? Ştiu că e vorba de apartament, dar nu cred că e doar asta.

Şi-a ridicat braţele şi apoi le-a lăsat să-i cadă în poală.

— Doar asta e.

— Minţi!

— Ei, a spus, ridicându-se cu braţele încrucişate, uite cine şi-a cizelat intuiţia.

— Mai degrabă prezenţa de spirit, am spus. Acum, dacă insişti să fii o prietenă rea, scuteşte-mă! Am de lucru.

M-am prefăcut ocupată, luând nişte dosare în mână.

— Nu-l pot ierta, a spus cu voce joasă. Am încercat. I-aş fi putut ierta orice altceva.

— Serios?

A confirmat dând din cap.

— I-ai spus asta?

A început să se joace cu degetele.

— Da, în mare.

— Trebuie să-i spui, Val. El crede că mai are o şansă.

— Ies cu Marks. Sawyer încă mai crede că-l mai vreau?

— Eşti *căsătorită* cu el.

Val oftă.

— Ai dreptate. E timpul să-i zic. Dar, te avertizez, dacă pun piciorul în prag şi el nu face nimic în legătură cu asta, s-ar putea să te alegi cu o colegă nouă de apartament.

Am ridicat din umeri.

— O să te ajut să împachetezi.

Val a plecat cu un zâmbet pe buze, iar eu mi-am deschis laptopul, am introdus parola şi am început să caut prin e-mailuri. Trei dintre ele erau de la Constance, marcate *Urgent.*

Am deschis primul e-mail.

AGENT LINDY,

AGENTUL SPECIAL ŞEF ADJUNCT MADDOX A CONVOCAT O ŞEDINŢĂ LA ORA 10.

TE ROG SĂ-ŢI SCHIMBI PROGRAMUL ŞI SĂ AI DOSARUL LA TINE.

CONSTANCE

L-am deschis pe-al doilea.

AGENT LINDY,

AGENTUL SPECIAL ŞEF ADJUNCT MADDOX CERE CA ŞEDINŢA SĂ AIBĂ LOC MAI DEVREME, LA ORA 9. TE ROG SĂ VII LA TIMP ŞI SĂ AI DOSARUL LA TINE.

CONSTANCE

L-am deschis pe-al treilea.

AGENT LINDY,

AGENTUL SPECIAL ŞEF ADJUNCT MADDOX INSISTĂ SĂ VII LA EL ÎN BIROU IMEDIAT CE PRIMEŞTI ACEST E-MAIL. TE ROG SĂ AI DOSARUL LA TINE.

CONSTANCE

M-am uitat la ceas. Era abia ora opt. Am luat mouse-ul şi am început să trec prin documentele recente, listând toate informaţiile pe care le-am acumulat. Am apucat dosarul şi hârtiile din imprimantă şi am alergat pe hol.

— Salut, Constance, am spus gâfâind.

S-a uitat la mine şi mi-a zâmbit, clipind des.

— Poţi intra.

— Mulţumesc, am spus, trecând pe lângă ea.

Thomas stătea cu spatele la mine, admirând priveliştea, biroul lui aflându-se pe colţul clădirii.

— Agent Maddox, am spus, încercând să am un ton normal. Îmi pare rău. Abia acum am văzut e-mailul. Am adus dosarul. Mai am câteva…

— Ia loc, Lindy.

Am clipit, apoi m-am aşezat. Cele trei poze misterioase aflate în ramele de pe birou erau încă acolo, dar cea din mijloc era culcată cu faţa în jos.

— Nu mai pot amâna nicicum, a spus Thomas. Biroul Inspectorului General vrea o arestare.

— Travis?

S-a întors. Pielea de sub ochi îi era vânătă. Părea că a pierdut în greutate.

— Nu, nu… Grove. Travis îşi va începe antrenamentul în curând. Dacă Grove aude ceva de la Benny sau Tarou despre Travis… ei bine, o să se ducă naibii tot.

— Constance o să trimită tot ce ai la biroul procurorului. O să aibă loc un jaf armat înscenat la benzinăria pe care o frecventează. O să fie împuşcat. Martorii vor declara că a fost omorât.

— Apoi, Tarou şi Benny vor crede că au avut ghinion cu el, în loc să intre în panică şi să distrugă toate dovezile auzind că Grove a fost arestat şi că vor putea fi prinşi.

— Sună a victorie, domnule.

Thomas tresări auzind răspunsul meu rece şi se aşează la birou. S-a aşternut o tăcere ciudată, pentru vreo zece secunde, apoi Thomas a făcut un gest scurt către uşă.

— Mulţumesc, agent Lindy. Atât deocamdată.

Am dat din cap şi m-am ridicat. În ciuda raţiunii mele, m-am întors, strângând pumnul mâinii mele libere şi ţinând strâns dosarul din cealaltă mână.

Citea o pagină dintr-un dosar aflat primul într-un teanc, ţinând într-o mână un marker şi în cealaltă capacul său.

— Ai grijă de tine, domnule?

Thomas s-a albit la faţă.

— Să am… Poftim?

— Te întrebam dacă ai grijă de tine. Pari obosit.

— Sunt în regulă, Lindy. Mai vorbim.

Mi-am încleştat fălcile şi am făcut un pas în faţă.

— Dacă ai nevoie să vorbeşti…

Şi-a lăsat ambele mâini să cadă pe birou.

— Nu am nevoie să vorbesc, şi chiar dacă aş avea, ai fi ultima persoană cu care aş sta la poveşti.

Am aprobat din cap.

— Îmi pare rău, domnule.

— Nu-mi mai spune aşa, a spus cu voce gravă.

Am ridicat mâinile.

— Simt că nu mai e adecvat să-ţi spun Thomas.

— Agent Maddox sau Maddox e în regulă.

A privit hârtiile.

— Acum, te rog, te rog eu, pleacă, Lindy.

— De ce m-ai chemat aici, dacă nu voiai să mă vezi?

Puteai la fel de bine să o pui pe Constance să se ocupe de tot.

— Pentru că, Liis, din când în când am pur şi simplu nevoie să te văd. Am nevoie să-ţi aud vocea. Unele zile sunt mai grele decât altele.

Am înghiţit în sec, apoi m-am îndreptat spre biroul său. El a rămas ferm.

— Nu face asta, am spus! Nu mă face să mă simt vinovată! Am încercat să nu… Este exact ce n-am vrut să se întâmple.

— Ştiu. Îmi asum toată responsabilitatea.

— Nu e vina mea.

— Tocmai am spus asta, a răspuns, părând exasperat.

— Tu ţi-ai căutat-o. Voiai ca sentimentele tale pentru mine să le înlocuiască pe cele pentru Camille. Aveai nevoie de cineva apropiat pe care să dai vina pentru că nu puteai să dai vina pe ea. Trebuie să te înţelegi cu ea, pentru că face parte din familie acum, iar eu sunt doar o colegă de muncă… cineva peste care ştiai că puteai să treci.

Thomas părea prea epuizat emoţional pentru o ceartă.

— Dumnezeule, Liis, chiar crezi că am plănuit asta? De câte ori vrei să-ţi spun? Ceea ce am simţit şi încă simt pentru tine face ca sentimentele mele pentru Camille să fie insignifiante.

Mi-am acoperit faţa cu mâinile.

— Mă simt de parcă mă repet de fiecare dată.

— Asta faci, a spus plat.

— Crezi că e uşor pentru mine? am întrebat.

— Cu siguranţă, aşa pare.

— Păi, nu e. Am crezut… nu că ar conta acum, dar în acel weekend am sperat că mă pot schimba. Am crezut că, dacă investim destulă energie şi simţim ceea ce trebuie să simţim, doi oameni răniţi aşa cum suntem noi, am putea reuşi.

— Nu suntem răniţi, Liis. Suntem două cicatrici care seamănă.

Am clipit.

— Dacă era vorba de teritorii nefamiliare, cum e totul în cazul meu, puteam să ne schimbăm, ştii? Dar nu pot să arunc fiecare plan de viitor pe care îl am, în speranţa că, într-o bună zi, vei înceta să mai fi trist că nu mai eşti cu ea.

Simţeam că-mi dau lacrimile.

— Dacă îţi ofer viitorul meu, am nevoie ca tu să treci peste trecutul tău.

Am apucat fotografia înrămată pusă cu faţa în jos şi i-am ţinut-o lui Thomas în faţă, forţându-l să se uite la ea.

S-a uitat la fotografie şi a zâmbit.

Furioasă, am întors poza şi am rămas cu gura căscată. Thomas şi cu mine eram în acea poză, o poză alb-negru pe care Falyn ne-o făcuse în St. Thomas. Mă strângea în braţe, sărutându-mă pe obraz, iar eu zâmbeam de parcă fericirea veşnică era un lucru real.

Am apucat cealaltă ramă şi m-am uitat la ea. Era o fotografie cu toţi cei cinci fraţi Maddox. Am apucat-o pe ultima, era cu părinţii lui.

— Am iubit-o pe ea prima, a spus Thomas. Dar tu, Liis, eşti ultima femeie pe care o voi iubi.

Am rămas acolo, fără cuvinte, apoi m-am retras spre uşă.

— Pot să… îmi poţi da pozele înapoi? m-a întrebat.

Mi-am dat seama că am lăsat dosarul pe birou şi luasem pozele cu mine. M-am întors încet spre el. A întins o mână şi i-am dat pozele înapoi.

— O să las la Constance dosarul, am spus, ridicându-l dezorientată.

M-am întors şi m-am îndreptat spre uşă.

— Liis, m-a strigat.

În momentul în care am ajuns la uşă, aproape că i-am aruncat dosarul lui Constance.

— O zi bună, agent Lindy, a spus, iar vocea i s-a auzit în toată sala.

M-am retras în biroul meu şi m-am aşezat pe scaun, ţinându-mi capul în mâini. Câteva secunde mai târziu, Val a apărut, cu Marks după ea, trântind uşa după el.

Am privit în sus.

Val îl arătă cu degetul.

— Opreşte-te! Nu poţi veni după mine prin toată clădirea.

— O să mă opresc când o să-mi dai răspunsuri clare! a strigat.

— Ce naiba e cu toată lumea astăzi? Tot biroul a luat-o razna? am strigat.

— Ţi-am dat deja un răspuns, a spus Val, ignorându-mă. Ţi-am spus că o să vorbesc cu el diseară!

Sawyer şi-a băgat capul în birou, bătând rapid în uşă.

— Şefa?

— Ieşi! am strigat la unison toţi trei.

— Bine, a răspuns Sawyer, scoţând rapid capul.

— Şi apoi, ce? a întrebat Marks.

— Dacă nu părăseşte apartamentul, îl părăsesc eu, a spus Val repezit.

— Slavă Domnului! a strigat Marks către un public invizibil, arătând spre Val cu ambele mâini. În sfârşit, un răspuns clar!

Thomas apăru în birou.

— Ce e cu toată zarva asta?

Mi-am acoperit din nou faţa.

— Eşti în regulă, Liis? Ce s-a întâmplat cu ea, Val? E

bine? a întrebat Thomas.

Marks a vorbit primul:

— Îmi pare rău, domnule. Eşti… eşti bine, Lindy?

— Sunt bine, am ţipat. Vreau doar să ieşiţi dracului din biroul meu!

Toţi trei au îngheţat, privindu-mă şocaţi.

— Afară!

Val şi Marks au plecat primii, apoi, după o clipă de ezitare, Thomas m-a lăsat singură, închizând uşa după el.

Restul Echipei a cincea se holba la mine. M-am îndreptat spre peretele de sticlă, le-am arătat ambele degete mijlocii, am înjurat în japoneză scurt şi am tras jaluzelele.

Capitolul douăzeci şi patru

Mi-am reaşezat telefonul mobil între ureche şi umăr, ca să-l pot ţine mai bine în timp ce încercam să gătesc.

— Stai o clipă, mamă. Doar o secundă, i-am spus, încercând să pun telefonul pe dulapul de bucătărie.

— Ştii că detest să mă pui pe speaker, s-a răspândit vocea ei printre condimentele din aer.

— Liis, scoate-mă de pe speaker.

— Sunt singură, mamă. Nu te poate auzi nimeni. Am nevoie de ambele mâini libere.

— Măcar îţi găteşti şi nu mănânci în fiecare seară porcării procesate. Ai pus ceva pe tine?

— Dimpotrivă, am slăbit câteva kilograme, am spus zâmbind, chiar dacă ea nu mă putea vedea.

— Sper că nu prea multe, a mormăit.

Am râs.

— Mamă, tu nu eşti niciodată mulţumită.

— Mi-e dor de tine. Când vii acasă? Sper că nu ai de

gând să aştepţi tocmai până la Crăciun. Ce-ţi găteşti, ceva bun?

Am adăugat broccoli, morcovi şi apă în uleiul de rapiţă încins şi le-am amestecat în tigaie, să se călească.

— Şi mie mi-e dor de tine. Nu ştiu când vin. Am să-mi verific programul. Tocăniţă de pui şi legume şi sper că va fi delicioasă.

— Ai amestecat sosul? Ştii că trebuie să-l amesteci bine mai întâi, ca să se omogenizeze.

— Da, mamă. Chiar acum îl am pe tejghea.

— Ai adăugat ceva în plus? Iese bun doar aşa cum îl fac eu. M-am hlizit.

— Nu, mamă. E reţeta ta de sos.

— De ce mănânci atât de târziu?

— Sunt pe fusul orar al Coastei de Vest.

— Totuşi, acolo e ora nouă. Nu ar trebui să mănânci atât de târziu.

— Lucrez până târziu, am spus zâmbind.

— Nu eşti prea ocupată cu munca, nu?

— Eu vreau să fiu foarte ocupată. Totuşi, îmi place. Ştii asta.

— Nu umbli singură noaptea, nu?

— Ba da! am tachinat-o. Doar în lenjerie!

— Liis! m-a mustrat ea.

Am râs în hohote şi m-am simţit bine, de parcă nu aş mai fi râs de mult timp.

— Liis? a spus ea cu o voce îngrijorată.

— Te ascult.

— Ţi-e dor de casă?

— Doar de voi. Salută-l pe tati.

— Patrick? Patrick! Te salută Liis.

Am auzit vocea tatei de undeva din încăpere.

— Bună, dragă! Mi-e dor de tine! Să fii cuminte!

— A început să ia pilule cu ulei de peşte săptămâna asta. Îl balonează, spuse ea.

Am simţit-o încruntându-se şi am râs din nou.

— Mi-e dor de amândoi. Papa, mamă.

Am încheiat apelul cu degetul mic, iar apoi am adăugat puiul şi varza. Chiar înainte de a pune mazărea şi sosul, cineva a bătut la uşă. Am ezitat, crezând că îmi imaginasem, dar a bătut din nou, de data asta mai tare.

— O, nu. O, rahat, am spus, dând focul mic.

M-am şters pe mâini cu un prosop de bucătărie şi m-am grăbit spre uşă. M-am uitat pe vizor şi am tras de lanţ şi de încuietoare ca o nebună.

— Thomas, am şoptit, incapabilă să-mi maschez şocul uriaş. Stătea în faţa uşii, purtând un tricou alb, simplu, şi o pereche de pantaloni scurţi, sport. Nici măcar nu apucase să-şi ia încălţări, după cum o arătau picioarele lui goale.

S-a pornit să spună ceva, dar s-a oprit să se mai gândească.

— Ce cauţi aici? l-am întrebat.

— Miroase bine până la mine, a spus el inhalând.

— Mda, am răspuns, întorcându-mă spre bucătărie. E tocăniţă. E foarte multă, în caz că ţi-e foame.

— Eşti singură? a întrebat, privind în jur.

Am chicotit.

— Normal că sunt singură. Cine altcineva ar putea fi aici?

M-a privit fix câteva secunde.

— Porţi hanoracul meu.

Am privit în jos.

— Oh, îl vrei înapoi?

A clătinat din cap.

— Nu, în niciun caz. Doar că nu m-am gândit că l-ai mai purta.

— Ba chiar îl port foarte des. Uneori, mă face să mă simt mai bine.

— Eu ăăă… trebuie să vorbesc cu tine. E o mare zarvă la birou cu privire la izbucnirea ta.

— Doar a mea? Eu sunt cea emotivă fiindcă sunt femeie. Tipic, am mormăit.

— Liis, ai vorbit în japoneză la birou. Toată lumea ştie.

Am pălit.

— Îmi pare rău. Eram supărată şi… căcat!

— Şeful a dat undă verde planului de a-l elimina pe Grove.

— Bun, am răspuns, cu mâinile în şolduri, fiindcă mă simţeam vulnerabilă.

— Dar nu l-au găsit.

— Poftim? Cum rămâne cu Sawyer? Credeam că e expert în supravegheat. Nu îl supraveghează pe Grove?

— Sawyer e plecat acum, îl caută pe Grove. Nu-ţi face griji! Sawyer îl va găsi. Vrei… vrei să stau cu tine?

M-am uitat la el. Expresia lui mă implora să spun că da. Îl voiam acolo, dar ştiam că nu ar fi dus decât la conversaţii lungi care ar fi dus la certuri şi amândoi eram sătui de conflicte. Am scuturat din cap.

— Nu, voi fi în regulă.

S-a relaxat. A făcut un pas şi s-a întins să-mi cuprindă obrajii. M-a privit îndelung, iar în ochii verzi-căprui i se citea conflictul interior.

— Futu-i, a spus.

S-a aplecat şi şi-a lipit buzele de ale mele. Eu am scăpat din mână prosopul de bucătărie şi l-am prins strâns de tricou, însă el nu se grăbea nicăieri. Şi-a acordat timpul

necesar ca să-mi savureze buzele, simţind căldura gurilor noastre contopite. Buzele sale erau încrezătoare şi poruncitoare, însă cedau, pe măsură ce-mi apăsam gura peste a lui. Chiar atunci când am crezut că voia să se retragă, m-a cuprins cu ambele braţe.

Thomas m-a sărutat ca şi cum mi-ar fi simţit lipsa un timp îndelungat şi, în acelaşi timp, m-a sărutat de rămas-bun. Într-un singur sărut, erau dorinţă şi tristeţe şi furie, amestecate, dar ţinute sub control. Când mi-a dat drumul, într-un final, mi-am dat seama că m-am aplecat în faţă, simţind nevoia de mai mult.

A clipit de câteva ori.

— Am încercat să n-o fac. Îmi pare rău.

Apoi, s-a îndepărtat.

— Nu, e… e în regulă, am spus, rămasă singură pe coridor.

Am închis uşa şi m-am rezemat de ea, simţind încă gustul lui pe buze. În locul în care stăteam, încă mirosea a el. Pentru prima oară de când mă mutasem, apartamentul meu nu părea un sanctuar sau reprezentarea independenţei mele. Emana doar singurătate. Tocăniţa nu mai mirosea la fel de bine cum mirosea cu doar câteva minute în urmă. M-am uitat la fetele din pictura lui Takato, amintindu-mi că Thomas mă ajutase s-o agăţ pe perete – nici măcar ele nu mă puteau face să mă simt mai bine.

M-am repezit să închid plita şi mi-am luat în grabă poşeta şi cheile.

Liftului părea să îi ia extraordinar de mult timp să ajungă jos, ceea ce mă făcea să ţopăi de nerăbdare. Simţeam nevoia să ies din clădire, din spaţiul aflat sub apartamentul lui Thomas. Simţeam nevoia să stau în faţa lui Anthony, cu un cocteil Manhattan în mână, uitând de Grove şi de Thomas

şi de ceea ce îmi refuzasem mie însămi.

M-am uitat în stânga şi-n dreapta şi am traversat strada cu paşi mari, însă, chiar în momentul în care am ajuns pe celălalt trotuar, o mână uriaşă m-a prins de braţ, oprindu-mă din drum.

— Unde naiba te duci? a întrebat Thomas.

Mi-am tras braţul şi l-am împins. Abia dacă s-a mişcat, dar eu tot mi-am pus mâna la gură, după care mi-am dus ambele mâini la piept.

— O, Doamne! Îmi pare rău! Am făcut-o din reflex.

Thomas s-a încruntat.

— Nu poţi umbla singură, de capul tău, în momentul ăsta, Liis. Nu, până nu-i dăm de urmă lui Grove.

La vreo trei metri de noi, un cuplu aştepta să se schimbe semaforul. În afară de ei, eram singuri pe stradă.

Am expirat uşurată, însă inima încă-mi bubuia în piept.

— Nu poţi să te-apuci să înhaţi aşa oamenii. Eşti norocos că n-ai sfârşit la fel ca Joe cel beat.

Thomas a zâmbit uşor.

— Scuze. Am auzit uşa ta trântindu-se şi mi-am făcut griji că ai risca să ieşi din cauza mea.

— Se prea poate, am spus jenată.

Thomas s-a pregătit pentru următoarele cuvinte, care deja păreau să-l doară.

— Uite ce-i, nu încerc să te fac să te simţi mizerabil. Mai degrabă, îmi fac mie însumi asta.

Mi-a căzut faţa.

— Nu vreau să te simţi mizerabil. Dar ce se întâmplă este… mizerabil.

— În cazul ăsta – s-a întins să mă prindă –, haide să ne întoarcem. Putem vorbi despre asta toată noaptea, dacă vrei. Îţi voi explica ori de câte ori vrei. Putem să stabilim nişte

reguli. Am întins prea mult coarda. Văd asta acum. Putem s-o luăm încet, cu paşi mici. Putem face compromisuri.

Niciodată nu-mi dorisem ceva atât de mult în întreaga mea viaţă.

— Nu.

— *Nu?* a întrebat el devastat. De ce?

L-am privit, apoi în jos, lacrimile curgându-mi pe obraji.

— Fiindcă îmi doresc asta atât de mult şi mă sperie atât de tare!

Acea declanşare subită de emoţii m-a surprins, însă a stârnit ceva în Thomas.

— Iubito, uită-te la mine, a spus, ridicându-mi bărbia cu degetul mare, astfel încât ni s-au întâlnit privirile. Nu se poate să ne fie mai rău împreună decât ne-ar fi dacă nu am fi împreună.

— Dar ne aflăm într-un impas. Avem aceeaşi ceartă din nou şi din nou. Trebuie să trecem pur şi simplu peste asta.

Thomas a clătinat din cap.

— Tu încă încerci să treci peste Camille, am spus, verbalizându-mi gândurile, iar asta ar putea dura ceva timp, dar e posibil. Şi nimeni nu primeşte tot ceea ce-şi doreşte, nu-i aşa?

— Eu nu te doresc doar, Liis. Am nevoie de tine. Asta nu trece! M-a prins de tricou cu ambele mâini şi şi-a lipit fruntea de a mea. Mirosea atât de bine – a mosc şi a prospeţime. Simpla atingere a degetelor sale făcea să-mi doresc să mă contopesc cu el.

L-am privit în ochi, neputându-i răspunde.

— Vrei să-ţi spun că am trecut peste ea? Am trecut peste ea, mi-a spus, cu o voce din ce în ce mai disperată cu fiecare cuvânt rostit.

Am clătinat din cap, aruncând o privire fugitivă pe

strada întunecată.

— Nu vreau doar s-o spui. Vreau să fie şi adevărat.

— Liis, a spus, aşteptând să mă uit la el. Te rog să mă crezi. Am iubit pe cineva înaintea ta, dar niciodată nu am iubit pe nimeni în felul în care te iubesc pe tine.

M-am prăbuşit peste el, lăsându-l să mă cuprindă cu ambele braţe. Mi-am permis să renunţ la control în favoarea oricăror forţe ar fi fost cele care mă aduseseră în punctul acela. Aveam două opţiuni: aceea de a pleca de lângă Thomas şi de a suporta, într-un fel sau altul, suferinţa pe care o simţisem în fiecare zi în care nu fusesem cu el; sau aceea de a-mi asuma un risc imens, bazat doar pe încredere, fără predicţii, calcule sau certitudini.

Thomas mă iubea. Avea nevoie de mine. Poate că nu eram prima femeie pe care o iubea şi poate că genul de iubire pe care o putea simţi un bărbat din familia Maddox era veşnică, dar şi eu aveam nevoie de el. Nu eram prima, dar aveam să fiu ultima. Asta nu mă făcea să fiu planul B. Mă făcea să fiu pentru eternitate a sa.

O pocnitură s-a auzit de peste drum, pe strada slab luminată. Cărămida din spatele meu s-a spart într-o sută de bucăţi, împrăştiate în toate direcţiile.

M-am întors şi am privit în sus, văzând un mic nor de praf plutind în aerul de deasupra umărului meu stâng şi o gaură în zid.

— Ce mama dracului? a întrebat Thomas.

A scanat cu privirea fiecare fereastră de deasupra noastră, după care s-a poziţionat pe şoseaua goală dintre noi şi clădirea în care locuiam.

Grove traversa strada, ţinând un braţ întins în faţă şi un pistol de la FBI în mâna-i tremurândă. Thomas s-a încovoiat protector, acoperindu-mi corpul cu al său. A privit mânios

către atacatorul nostru.

— Lasă dracului arma jos, Grove, şi n-am să te omor!

Grove s-a oprit la doar douăzeci de metri distanţă de o maşină parcată chiar în faţa noastră.

— Te-am văzut ieşind în fugă din clădire ca s-o prinzi din urmă pe agent Lindy – în picioarele goale. Mă îndoiesc că te-ai gândit să-ţi iei pistolul. L-ai pus cumva în pantalonii scurţi înainte să ieşi?

Pentru un bărbat scund, durduliu, cu un aspect dezgustător, era îngrozitor de condescendent.

Lui Grove i-a zvâcnit mustaţa atunci când a zâmbit, dezvelindu-şi dinţii cariaţi, aproape putreziţi. Era adevărat. Răutatea chiar se reflecta în înfăţişare.

— M-ai trădat, Lindy, a spus Grove batjocoritor.

— Eu am fost, a spus Thomas, îndoindu-şi uşor coatele ca să ridice mâinile în aer. Am adus-o aici fiindcă aveam bănuieli cu privire la informaţiile venite de la tine.

Doi bărbaţi au dat colţul şi au încremenit.

— O, rahat! a spus unul dintre ei, înainte să se întoarcă amândoi şi să fugă în direcţia din care veniseră.

M-am întins uşor spre poşetă, folosindu-mă de corpul lui Thomas ca să-mi ascund mişcarea.

Pistolul lui Grove s-a declanşat, iar Thomas s-a zdruncinat. S-a uitat în jos, ţinându-şi o mână peste partea de jos a abdomenului.

— Thomas! am ţipat.

El a bălmăjit ceva, dar a refuzat să se dea la o parte din calea lui Grove.

— N-ai să scapi cu atât, a spus Thomas cu o voce tensionată. Tipii ăia sună la poliţie chiar în momentul ăsta. Dar poţi întoarce lucrurile în favoarea ta, Grove. Dă-ne informaţiile pe care le ai despre Yakuza!

Ochii lui Grove au sclipit în direcţia noastră.

— Eu sunt mort, oricum. Târfă proastă, a spus, îndreptându-şi din nou pistolul spre noi.

Am ridicat mâna între braţul şi trunchiul lui Thomas şi am tras. Grove a căzut în genunchi, iar un cerc roşu a început să îi întunece buzunarul cămăşii albe cu nasturi. A căzut pe o parte, iar apoi Thomas s-a întors spre mine gâfâind.

— Cât e de rău? am întrebat, grăbindu-mă să-i scot tricoul.

Îi curgea sânge din rană, de un roşu-dens, cu fiecare bătaie a inimii.

— Futu-i, a spus Thomas cu dinţii încleştaţi.

Mi-am pus pistolul în spate, în talia blugilor, în timp ce Thomas îşi dădea jos tricoul. L-a făcut ghemotoc să şi-l pună pe rană.

— Ar trebui să stai lungit. Va încetini hemoragia, am spus, tastând 911 pe telefon.

Aceiaşi doi bărbaţi dinainte au tras cu ochiul de după colţ şi, odată ce au văzut că zona era sigură, au ieşit din umbră.

— Eşti bine, omule? a întrebat unul dintre ei. Am sunat la poliţie, sunt pe drum.

Am terminat apelul.

— Au sunat ei. Poliţia e pe drum.

Ca replică la ceea ce spusesem, s-au auzit sirenele de la numai câteva blocuri distanţă. I-am zâmbit lui Thomas.

— Vei fi bine, da?

— Să fiu al naibii, da, a spus cu o voce chinuită. În sfârşit, eşti din nou a mea. N-o să strice asta un glonţ.

— Poftim, a spus celălalt tip, dându-şi jos tricoul. S-ar putea să intri în stare de şoc, omule.

Thomas a făcut un pas, întinzându-se după tricou şi, cu

coada ochiului, l-am văzut pe Grove ridicând pistolul şi îndreptându-l fix spre mine.

— Căcat! a strigat unul dintre tipi.

Înainte să apuc să reacţionez, Thomas a sărit în faţa mea, ocrotindu-mă cu trupul său. Eram faţă în faţă când s-a declanşat din nou focul de armă, iar Thomas a zvâcnit din nou.

— E lungit pe jos! Cred că e mort! a spus unul dintre bărbaţi, arătând către Grove.

Am privit pe după Thomas şi i-am văzut pe cei doi tipi apropiindu-se cu grijă de Grove, după care unul dintre ei i-a împins pistolul cu piciorul.

— Nu respiră!

Thomas a căzut în genunchi, cu o expresie şocată, după care a căzut pe o parte. Capul său s-a lovit de trotuar, făcând un zgomot puternic.

— Thomas? am ţipat. Thomas!

Privirea mi s-a înceţoşat din cauza lacrimilor care-mi inundau ochii. L-am pipăit. Avea o rană de glonţ în zona bazinului, la cinci centimetri de coloană. Sângele îi şiroia prin rana rotundă, revărsându-se pe trotuar.

Thomas a şoptit ceva şi m-am aplecat să aud mai bine.

— Ce?

— Orificiul de ieşire a glonţului, a şoptit.

L-am împins ca să-l privesc din faţă. Avea răni identice de glonţ, câte una pe fiecare parte a abdomenului. Una era în dreapta, de la prima împuşcătură a lui Grove, iar cea de-a doua era în partea opusă.

— Asta e curată, am spus. A trecut prin tine.

M-am oprit. *Orificiu de ieşire.*

M-a cuprins o durere în zona mijlocului şi am privit în jos. O pată roşie mi se întindea pe cămaşă. Glonţul ieşise din

Thomas şi intrase în mine. M-am prins de tricou şi l-am ridicat, dezvăluind şiroiul de sânge care curgea dintr-o gaură mică de sub piept, chiar sub coaste.

Nu mi se înceţoşase privirea din cauza lacrimilor, ci din cauză că pierdeam sânge. M-am prăbuşit peste Thomas, încă ţinându-mi o mână apăsată pe rana lui, iar pe cealaltă pe rana mea.

Sirenele păreau să sune din ce în ce mai departe, nu mai aproape. Cartierul a început să se învârtă şi am căzut pe burtă.

— Liis, a spus, întorcându-se pe spate ca să mă poată privi. Pielea îi era palidă şi transpirată. Rămâi cu mine, iubito! Poliţia e pe drum.

Trotuarul rece îmi dădea o senzaţie plăcută pe obraz. Am simţit ceva apăsător, o epuizare diferită de orice altceva simţisem vreodată.

— Te iubesc, am şoptit cu ultimele puteri.

Mi s-a prelins o lacrimă din colţul ochiului, trecându-mi peste nas şi căzând pe asfalt, în balta de sânge dintre noi.

Thomas a dat drumul tricoului şi, cu o mână vlăguită, s-a întins spre mine, iar ochii săi m-au cercetat.

— Te iubesc.

Nu mă puteam mişca, dar îi puteam simţi degetele atingându-le pe ale mele, şi ni le-am împletit.

— Stai aşa, a spus el încruntat. Liis?

Voiam să vorbesc, să fac orice ca să-i calmez temerile, însă nimic nu s-a mişcat. Îi puteam vedea panica din ochi în timp ce viaţa se scurgea din mine, însă era fără folos.

— Liis! a strigat el cu o voce slăbită.

Mi s-a întunecat privirea, după care am fost înghiţită de întuneric. M-am cufundat în vid, o singurătate liniştită în care mă puteam odihni şi puteam sta nemişcată.

Apoi, întreaga lume a explodat – lumini puternice, comenzi, sunete puternice în urechile mele şi ciupituri pe mâinile şi braţele mele.

Voci străine îmi strigau numele.

Am clipit.

— Thomas?

Vocea mi-a fost înăbuşită de o mască de oxigen care mi-a fost pusă peste nas şi gură.

— Şi-a revenit! a spus o femeie care stătea deasupra mea.

Betonul de sub mine devenise acum o saltea tare. Camera era albă, făcând ca becul de deasupra să pară mult prea puternic.

Am auzit răspunsuri despre tensiunea mea arterială, despre puls şi oxigenare, dar nimic despre vecinul meu, partenerul meu, bărbatul pe care îl iubeam.

— Liis? a întrebat o femeie care stătea deasupra mea, făcând umbră luminii care-mi venea în ochi şi zâmbind. Bine-ai revenit!

Buzele mele au făcut un efort ca să pronunţe cuvintele pe care voiam să le spun.

Femeia mi-a dat părul la o parte de pe faţă, strângând încă punga de oxigen ataşată de masca de pe faţa mea, sunet pe care îl auzeam chiar în apropiere de urechea mea.

A dat din cap, făcând semn în spatele ei, de parcă mi-ar fi putut citi gândurile.

— E în sala de operaţie. Se descurcă de minune. Chirurgul spune că va fi foarte bine.

Am închis ochii, lăsând lacrimile să-mi curgă de pe tâmple în urechi.

— Prietenii tăi sunt în sala de aşteptare – Val, Charlie şi Joel.

Am privit în sus către ea şi m-am încruntat. Într-un final, mi-am dat seama că Charlie şi Joel erau Sawyer şi Marks.

— Susan tocmai a plecat să-i anunţe că te afli în stare stabilă. Se pot întoarce în curând. Încearcă să te odihneşti.

Vocea înăbuşită mi-a distorsionat cuvintele.

— Ce? a întrebat ea, ridicându-mi masca.

— Nu sunaţi familia, nu? am întrebat, uimită de cât de lipsită de vlagă îmi suna vocea.

— Doar dacă vrei tu asta.

Am clătinat din cap, iar ea s-a întins peste pat ca să-mi pună o mască mai uşoară peste nas şi gură. De sub ea, s-a auzit un şuierat.

— Respiră adânc, te rog, a spus, plecând din aria mea vizuală ca să regleze echipamentele din jur. Va trebui să mergi sus mai târziu, însă medicul vrea să fii cât mai bine până atunci.

Am privit în jur, simţindu-mă ameţită. Am clipit de câteva ori, încet. Mi-am simţit corpul iarăşi greu şi am simţit din nou că pic în neant o clipă, chiar înainte să mă trezesc brusc.

— Uau! a făcut Val, sărind de pe scaun.

Mă aflam într-o altă încăpere. În aceasta, erau picturi cu buchete de flori pe pereţi.

— Unde e Thomas? am întrebat, simţindu-mi gâtul de parcă aş fi înghiţit pietriş.

Val a zâmbit şi a dat din cap. M-am uitat în jur şi l-am văzut pe Thomas dormind. Draperiile erau trase, iar paturile noastre erau unite. Mâna lui Thomas era peste a mea.

— A trebuit să apelăm la cunoştinţe ca să se rezolve să staţi împreună, a spus Val. Eşti bine?

I-am zâmbit, dar faţa ei era întunecată de îngrijorare.

— Nu ştiu încă, am spus, crispându-mă de durere.

Val a ridicat telecomanda de plastic şi a dus-o la gură, şoptind:

— S-a trezit.

Val m-a atins uşor pe genunchi.

— Stephanie va fi imediat aici cu analgezicele. A fost nemaipomenită. Cred că e îndrăgostită de Thomas.

— Nu e toată lumea? a întrebat Sawyer dintr-un colţ întunecos.

— Hei, Charlie, am spus, folosind telecomanda pentru a ridica puţin patul.

El şi cu Marks stăteau în colţuri diferite ale camerei.

Sawyer s-a încruntat.

— Ai murit deja o dată în ultimele douăzeci şi patru de ore. Nu mă face să repet procesul!

Am chicotit şi apoi mi-am ţinut respiraţia.

— Au, ce doare! Nu-mi pot imagina cum s-ar simţi două morţi. Thomas probabil că n-o să se poată mişca dacă se trezeşte.

M-am uitat la el şi i-am strâns mâna.

A clipit.

— Bună dimineaţa, soare! a spus Marks.

Thomas a privit imediat în stânga. Trăsăturile i s-au îmblânzit. A schiţat un zâmbet slab.

— Hei!

Mi-a tras mâna spre gura lui şi mi-a sărutat-o. Şi-a aşezat obrazul pe pernă.

— Hei!

— Credeam că te-am pierdut.

Am strâmbat din nas:

— Nici vorbă.

Sawyer s-a ridicat.

— Eu plec. Mă bucur că sunteţi bine. Ne vedem la lucru.

S-a îndreptat spre mine, m-a sărutat pe păr şi a plecat.

— Pa, i-am spus.

Val a zâmbit.

— A promis că va semna actele.

— Da? am întrebat, surprinsă.

Marks a pufnit:

— Cu condiţia să păstreze apartamentul.

M-am uitat la Val.

A ridicat din umeri.

— Sper că ai vorbit serios când ai spus că vrei o colegă de apartament.

— E oricum temporar, a spus Marks. Am s-o conving să se mute cu mine.

— Hai, pa, s-a răstit ea, apoi mi-a zâmbit. Fă-te bine, mai întâi. Mă ocup eu de tot. Ne-am şi sincronizat. Ai să ai nevoie de cineva să te ajute cu gătitul şi curăţenia.

Marks s-a uitat la Thomas.

— N-ai noroc, prietene.

— Pot să mă mut şi eu? a întrebat Thomas.

Şi-a ţinut respiraţia cât timp s-a aşezat mai bine în pat.

Val a făcut semn către Marks.

— Ar trebui să plecăm. Să-i lăsăm să se odihnească.

Marks a dat din cap, stând în picioare şi lovind uşor rama patului pe care stătea Thomas.

— Ţine-te bine, frate. Ne ocupăm noi de tot.

Marks a întins braţul către Val, a luat-o de mână şi s-au îndreptat spre hol.

— Şi Grove? l-am întrebat pe Thomas. Ce e nou?

A dat din cap.

— Marks a zis că se ocupă ei de asta, rămâne aceeaşi poveste – un jaf nereuşit.

— Şi martorii?

— S-a rezolvat şi cu martorii. Benny n-are nici cea mai vagă idee că Travis îi va bate în curând la uşă, iar Tarou va crede că a pierdut doar o cârtiţă. Investigaţia poate continua conform planului.

Am dat din cap. Thomas mi-a mângâiat degetul mare, iar eu m-am uitat la mâinile noastre.

— Sper că e-n regulă, a spus.

— E mai mult decât în regulă.

— Ştii ce înseamnă asta, nu? a întrebat.

Am dat din cap.

— Cicatrici identice.

Un zâmbet sălbatic mi s-a întins pe faţă.

Thomas mi-a luat mâna şi a dus-o la obrazul lui, apoi mi-a sărutat încheietura. După ce mi-a lăsat mâna încet pe saltea, s-a aşezat în aşa fel încât să mă poată vedea până când va adormi.

Thomas avea nevoie de mine. Mă făcea fericită şi mă înnebunea şi avea dreptate: numai împreună aveam sens. Am refuzat să mă gândesc la ce urmează, să analizez toate probabilităţile şi mecanismele necesare unei relaţii de succes, să încerc să controlez ce simţeam. Găsisem în sfârşit genul de iubire pentru care merita să risc să mă trezesc cu inima frântă.

Trebuia să ne găsim unul pe celălalt, ca să înţelegem în sfârşit că iubirea nu poate fi controlată. Previziunile, presupoziţiile şi datele fixe erau doar iluzii. Iubirea mea pentru el era volatilă, de necontrolat şi copleşitoare, dar era… iubire. Iubirea era ceva real.

Epilog

Chiar dacă au trecut ani de zile de când stăteam cu atâtea cutii despachetate doar pe jumătate, în toate camerele, tot haosul organizat mă făcea încă să zâmbesc. Amintirile legate de mutarea în primul meu apartament din San Diego – chiar şi primele luni agitate – sunt plăcute şi m-au ajutat să trec prin tot stresul legat de adaptarea mea în noua funcţie de analist de informaţii la NCAVC în Quantico.

Doar cu şase luni înainte, aplicasem pentru slujba mea de vis. Trei luni mai târziu, eram transferată. Acum port halat şi şosete moi şi despachetez rochiile de vară pe care le-aş fi purtat dacă rămâneam în California. În schimb, trebuia să-mi promit că nu voi umbla la termostat – din nou – şi m-am asigurat că-l voi păstra aproape de şemineul din dormitor.

Mi-am dezlegat cordonul şi am lăsat halatul să cadă de pe mine, apoi mi-am luat hanoracul gri cu sigla FBI-ului, privindu-mi cicatricea circulară de sub abdomen. Rana vindecată îmi amintea mereu de Thomas. Mă ajuta să mă gândesc că era mereu aproape, chiar şi atunci când nu era. Cicatricile noastre gemene erau ca şi cum trăiam sub acelaşi cer – dar mult mai frumos.

Un zgomot de motor s-a amplificat în timp ce maşina se apropia de parcare, iar farurile au traversat camera înainte de a se stinge. Am traversat camera de zi şi m-am uitat de după perdelele de lângă uşa de la intrare.

În vecinătate era linişte. În trafic era doar maşina care tocmai parca. Aproape toate geamurile din jur erau întunecate. Mă îndrăgostisem de casa asta nouă şi de comunitate. Multe familii tinere locuiau pe strada mea, şi deşi primeam nenumărate vizite neanunţate în urma cărora dădeam zeci de comenzi la ciocolată şi brânzeturi vândute de elevii din zonă, mă simţeam, ca niciodată, acasă.

O siluetă întunecată s-a dat jos din maşină şi a luat o pungă de hârtie. Apoi farurile s-au aprins din nou, iar maşina a dat cu spatele şi s-a îndepărtat. Mi-am frecat de hanorac palmele transpirate, în timp ce umbra bărbatului se apropia de veranda casei mele. Nu trebuia să ajungă încă. Nu eram pregătită.

Am urcat pe trepte, dar am ezitat când am ajuns la uşă.

Am descuiat uşa şi am tras clanţa.

— S-a terminat?

— S-a terminat, a răspuns Thomas, epuizat.

Am deschis larg uşa, iar Thomas a intrat, luându-mă în braţe. N-a zis nimic. Abia putea respira.

De când mă transferasem, locuiam în diferite zone ale ţării şi mă obişnuisem să-mi fie dor de el. Dar când plecase cu Travis, la câteva ore după ce livrase toate lucrurile având drept destinaţie casa noastră nouă din Quantico, eram îngrijorată. Nu era doar o misiune periculoasă. Împreună, Thomas şi Travis dăduseră buzna în toate cuiburile lui Benny Carlisi, iar scena crimei organizate din Vegas avea să se schimbe pentru totdeauna.

După chipul lui Thomas, nu părea să se fi schimbat în bine.

— Ai dat raportul? am întrebat.

A aprobat din cap.

— Dar Travis a refuzat. A plecat direct acasă. Îmi fac griji pentru el.

— E aniversarea lui şi a lui Abby. Sună-l mâine! Asigură-te că o să dea şi el raportul.

Thomas s-a aşezat pe canapea, şi-a pus coatele pe genunchi şi a privit în jos.

— Nu trebuia să se întâmple ce s-a întâmplat.

A început să respire ca şi cum ceva l-ar fi forţat să dea

afară aerul din plămâni.

— Vrei să vorbim despre asta? am întrebat.

— Nu.

Am aşteptat, ştiind că mereu zice asta înainte de a-mi spune o poveste.

— Acoperirea lui Trav a fost demascată. Benny şi oamenii lui l-au luat pe sus. M-am speriat la început, dar Sawyer a aflat unde erau. Am ascultat în timp ce l-au bătut pe Travis timp de o oră.

— Doamne, am spus, punându-i o mână pe umăr.

— Travis a obţinut informaţii preţioase.

A râs scurt, fără să fie amuzat.

— Benny a început să-i ţină un discurs măreţ, dezvăluind totul, crezând că Travis urma să moară.

— Şi? am întrebat.

— Idiotul a ameninţat-o pe Abby. A început să detalieze cum urma să o tortureze după ce îl omoară pe Travis. A fost foarte expresiv.

— Deci Benny a murit, am spus mai mult afirmativ decât interogativ.

— Da, a răspuns Thomas, oftând.

— Atâţia ani de muncă, şi Benny nici măcar n-o să vadă sala de judecată.

Thomas s-a încruntat.

— Travis a spus că-i pare rău. Încă avem mult de lucru. Mick Abernathy are conexiuni cu mulţi alţi capi, nu doar cu Benny. Putem să continuăm cazul şi în direcţia asta.

Mi-am trecut degetele prin părul lui Thomas. Nu ştia că eu şi Abby aveam un secret. Urma să-i dea FBI-ului toate informaţiile pe care le avea despre tatăl ei, în schimbul libertăţii soţului său. Abby căzuse de acord să-i dea informaţiile lui Travis, iar el să i le transmită lui Val, care

fusese promovată în funcţia de şef adjunct în San Diego.

— Ţi-am promis că o să termin de despachetat până când ajungi acasă, am spus. Mă simt prost.

— E-n regulă. Voiam să te ajut, a spus.

Era departe cu gândul.

— Îmi pare rău că n-ai putut fi acolo. A fost la fel de mult meritul tău, pe cât a fost al meu.

A privit în sus şi mi-a atins hanoracul acolo unde burta îmi ieşea în evidenţă – al doilea lucru neplănuit care ni se întâmpla.

— Dar mă bucur că n-ai fost, a adăugat.

Am zâmbit.

— Nu-mi mai pot vedea cicatricea.

Thomas s-a ridicat şi m-a luat în braţele lui puternice.

— Acum, că sunt în sfârşit aici, poţi să te uiţi la cicatricea mea pentru următoarele unsprezece săptămâni – plus-minus câteva zile –, până o să ţi-o poţi vedea din nou.

Am traversat camera de zi, ţinându-ne de mână, iar Thomas m-a condus spre dormitor. Am stat împreună în pat şi am privit focul şemineului şi jocul de umbre de pe teancurile de cutii de carton în care erau fotografii înrămate şi suveniruri adunate de când eram împreună.

— Te gândeşti că ar fi trebuit să creăm un sistem mai eficient de organizare a lucrurilor, a spus Thomas, privind încruntat cutiile de carton.

— Nu, cred că pur şi simplu nu-ţi place să despachetezi.

— Nimănui nu-i place, oricât de fericit ar fi că se mută.

— Eşti fericit că te muţi? am întrebat.

— Sunt fericit că ai prins postul ăsta. Ai muncit mult pentru el.

Am ridicat din sprânceană.

— Te-ai îndoit de mine?

— Nicio secundă. Dar aveam emoţii în privinţa poziţiei de şef adjunct în Washington. Îmi făceam griji că n-o să apuc să mă acomodez înainte de a veni bebeluşul, iar tu nu păreai să te grăbeşti ca să fii sigură că voi ajunge aici.

Am strâmbat din nas:

— Nu sunt tocmai încântată de naveta ta zilnică de o oră.

A ridicat din umeri.

— E mai bună decât una transcontinental. Ai evitat partea în care am spus că nu te grăbeai ca tatăl copilului tău să fie în preajmă.

— Doar pentru că învăţ să mă adaptez nu înseamnă că am renunţat la planul principal.

Sprâncenele i s-au ridicat instantaneu.

— Deci ăsta a fost planul? Să înnebunesc de dorul tău pentru trei luni? Să iau avionul târziu ca să nu ratez fiecare consult la doctor? Să mă îngrijorez la fiecare telefon că primesc o veste rea?

— Eşti aici acum şi totul e perfect.

S-a încruntat.

— Ştiam că ai să candidezi pentru poziţia asta. M-am şi entuziasmat pentru asta. Nimic nu mă putea pregăti pentru vestea că ai rămas însărcinată, patru săptămâni mai târziu. Îţi dai seama cum m-am simţit s-o văd pe iubita mea însărcinată mutându-se la celălalt capăt al ţării… singură? Nici măcar nu ai luat toate bagajele cu tine. Am fost înspăimântat.

Am pufnit în râs.

— De ce nu mi-ai spus toate astea înainte?

— Încercam să te susţin.

— Totul a mers exact cum am plănuit, am spus zâmbind, incredibil de satisfăcută de răspunsul lui. Am

primit postul şi am luat doar ce-mi trebuia ca să mă descurc. Ai primit şi tu postul şi acum putem să despachetăm împreună.

— Ce-ar fi să plănuim totul împreună de acum încolo, căci suntem o familie?

— De câte ori încercăm să plănuim ceva împreună, o ia totul razna, l-am tachinat, lovindu-l cu cotul.

M-a cuprins cu braţul şi m-a tras către el, punându-şi mâna liberă pe burta mea. A rămas cu palma acolo un timp îndelungat, în timp ce priveam focul şi ne bucuram de linişte, de casa noastră nouă şi de sfârşitul unui caz pentru care munciserăm foarte mult.

— Nu ţi-ai dat seama până acum? a spus Thomas, lipindu-şi buzele de părul meu. Cele mai bune, cele mai importante momente ale vieţii noastre par să se petreacă mereu când intervine imprevizibilul.

Mulţumiri

Îi mulţumesc lui Kristy Weiberg, nu doar pentru că a fost una dintre susţinătoarele mele cele mai importante, ci şi pentru că mi-a făcut cunoştinţă cu Amy Thomure, soţia agentului FBI Andrew Thomure.

Andrew, îţi apreciez răbdarea pe care ai avut-o la întrebările mele cel puţin ciudate şi că nu m-ai făcut să mă simt la fel de ciudat. Mulţumesc pentru tot ajutorul!

Ca întotdeauna, mulţumiri soţului meu nemaipomenit, Jeff. N-aş putea să termin lista cu toate lucrurile pe care le faci zilnic pentru a ţine casa în ordine, pentru a duce copiii unde au nevoie – şi la timp – şi pentru tot ceea ce faci în spatele scenei. Eşti salvatorul meu, iar eu n-aş putea face faţă la nimic fără tine.

Le mulţumesc copiilor mei pentru că au înţeles programul meu neregulat şi pentru iertarea pe care o primesc de fiecare dată când mama lor le spune, a nu ştiu câta oară: „Nu pot. Sunt ocupată”.

Le mulţumesc lui Autumn Hull de la Wordsmith Publicity, Jovanei Shirley de la Unforseen Editing, lui Sarah Hansen de la Okay Creations şi Deannei Pyles. Sunteţi membri nepreţuiţi în echipa mea şi apreciez întregul efort depus pentru terminarea acestui roman.

Autoarelor Teresa Mummert, Abbi Glines şi Colleen Hoover, care îmi permit pauze de respiro în care să sărbătoresc şi să pun întrebări stupide şi aleatorii – sunteţi pământul pe care calc şi aş fi rătăcită fără voi.

Mulţumiri Selenei Lee, Amandei Medlock şi lui Kelli Smith pentru sursa constantă de încurajări şi râsete. Kelli, mulţumesc că m-ai lăsat să împrumut numele soţului tău! Abia aştept să ne vedem din nou. Compania voastră (împreună cu cea a Deannei) îmi dăruieşte unele dintre cele mai bune zile din viaţa mea.

Mulţumiri lui Ellie de la Love N. Books şi lui Megan Davis de la blogul That’s What She Said. Fără ajutorul lor din ultimele două luni nu aş fi reuşit să mă concentrez la finalizarea romanului. Mulţumesc pentru tot efortul depus la lansarea cărţii *A Beautiful Wedding* din cadrul Vegas Book Event şi vă sunt recunoscătoare pentru că mă ajutaţi fără ezitare!

Nu în ultimul rând, le mulţumesc lui Danielle Lagasse, Jessica Landers, Kelli Spears şi nemaipomenitului MacPack pentru sprijinul lor uimitor şi pentru că duc vestea despre ceea ce fac!

Jamie McGuire a urmat Northern Oklahoma College, University of Central Oklahoma și Autry Technology Center, pe care l-a absolvit cu o diplomă în radiologie. Este autoarea trilogiei *Providence* și a seriilor de mare succes *Beautiful* și *Frații Maddox*.

De aceeași autoare, la Editura Trei, au apărut: *Iubirea doare*, *Șoapte de iubire*, *Dulcea uitare*, *Fericirea mea ești tu* și *Fericirea începe azi*.

Dulcea uitare, primul volum din seria *Frații Maddox*, a debutat direct pe locul 1 pe lista de bestselleruri New York Times.

Fericirea mea ești tu (Walking Disaster) a debutat, de asemenea, direct pe locul 1 în listele de bestselleruri New York Times, USA Today și Wall Street Journal.

Liis Lindy este agent FBI. Ca să se dedice total meseriei sale, cere să fie transferată din Chicago la San Diego. Visează la promovări și laude pentru soluționarea cazurilor aparent imposibile.

Agentul special Thomas Maddox este arogant, neiertător și crud. Vânează cei mai mari infractori din lume. Dar, deși a salvat multe vieți, nu poate face nimic pentru Travis, fratele său mai mic, învinuit pentru un incendiu cu zeci de victime. Thomas are o singură soluție: poate să-l recruteze pe Travis în FBI, pentru că acesta are niște conexiuni în lumea mafiei.

Așadar, merge să-i dea vestea însoțit de Liis – pare alegerea perfectă pentru a poza într-un cuplu fericit. Doar că la finalul misiunii, ei ajung să se întrebe dacă nu cumva jocul lor s-a transformat în ceva serios...

Intră în lumea întunecată a enigmaticului Thomas Maddox și află cât de frumoasă poate fi viața atunci când nu ești prima iubire, ci ultima.

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0539-7

9 786064 005397